

Kết Hôn Đi!

Contents

Kết Hôn Đi!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3: Chương 3.	4
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19: Chương Cuối	43

Kết Hôn Đi!

Giới thiệu

Một đôi nam nữ quân doanh trong quá trình quen biết hiểu nhau phát sinh chuyện xưa thoả mái kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-di>

1. Chương 1

Núi Thiên Phong cao 655m so với mực nước biển, thuộc dãy núi Thiên Viễn, phía bắc dựa vào rừng rậm nguyên sinh, phía nam cách Yến châu phồn hoa chừng 20km. Trên đỉnh núi có một Liên bộ nữ thông tấn đóng quân, trực thuộc quân khu 1 – đoàn quân Nhất sư lão hổ.

Liên trưởng tên Lý Khả, là người quản lý liên bộ nữ thông tấn, có biệt danh “Diệt Tuyệt sư thái”. Biệt danh này xuất phát từ việc: một, Lý Khả nữ sĩ, năm nay 35 tuổi, mi không từ mắt cũng không thiện, tới giờ vẫn chưa kết hôn; hai, liên trưởng Lý Khả lại là tiến sĩ thông tin, được hưởng đãi ngộ đoàn cấp, theo như cách nói trên mạng đã hoàn toàn đạt tiêu chuẩn trở thành Diệt Tuyệt sư thái; lý do thứ ba, cũng là lý do giống Diệt Tuyệt nhất: đồng chí Lý Khả là người quản lý đội nữ thông tấn nên vô cùng trân trọng nhóm nữ binh của cô. Để bảo vệ các đệ tử khỏi mấy tên nam giới hay bò lên núi quấy rầy, cô từng dẫn cấp dưới đi khắp núi Thiên Phong, giăng bẫy nơi nơi, ở đâu cũng thấy lắp camera, thậm chí còn làm lưới sắt quây quanh núi, nuôi ba con chó cái lớn, dưới chân núi còn đề biển: Khu vực có bom mìn, chưa được phê chuẩn thì không được đi vào, nếu không tự chịu hậu quả.

Chuyện này vốn vô cùng dọa người, nhưng với những binh lính được bồi dưỡng thì chẳng có gì đáng nói. Vậy nên ở đây vẫn thường có binh lính lảng vảng, không phải là đi gặp mặt mỹ nhân thì cũng là muốn vượt ải thử sức. Kết quả không cần nói cũng biết, đám lính trình độ kém nếu không phải là dẫm phải bẫy thì cũng là bị treo ngược lên cây, người của Diệt Tuyệt sư thái thậm chí còn không thêm cứu, trực tiếp gọi điện tới Bộ Binh, kêu người tới hốt về, những lính Bộ Binh đến đây sau chuyện này liền nổi danh...

Những binh lính có tố chất tốt hơn có thể vượt qua khu cạm bẫy sẽ phải đối mặt với một cửa ải khác —lưới sắt. Vượt qua lưới sắt không khó, chỉ là sau lưới sắt có “địch”: ba con chó như hổ rình mồi, tuy không phải là loại chó thuần chủng cao quý nhưng lại rất to, không có binh lính nào dám đánh, bình thường đều chạy mất dép. Lính chạy thì chó liền đuổi theo, 3 con cùng đuổi hoặc thay phiên nhau, bởi vì còn có một tầng lưới sắt nữa cho nên chỉ còn cách chạy vòng quanh núi cho đến khi không còn sức chạy nữa mới thôi. Lúc ấy đám chó sẽ quây xung quanh người đó và sủa ầm lên, đỉnh tai nhúc nhích khiêu khích. Nếu người đó không những không chạy mà còn định tranh thủ làm thân với đám chó, mấy con chó sẽ lại gần dúi người đó, cọ qua cọ lại, mấy đôi mắt đầy thâm tình không ngừng câu dẫn người ta, khiến người ta bủn rủn chân tay, bước đi không nổi...Không chịu được nhục nhã và giận dữ (có thằng đàn ông nào lại thích bị chó “câu dẫn” đâu chứ?), chỉ cần hơi phản kháng một chút, mấy con chó sẽ lập tức hù dọa bằng răng nanh!

Đương nhiên là vào lúc người đó sắp bùng nổ hoặc mất sức hoàn toàn, thiên sứ chính nghĩa (trong trạm quan sát) sẽ từ trên gờ hiên xuống, đám chó vô cùng lưu luyến rời đi, sau đó ngoạm hai tờ giấy đến cho người kia, một cái viết “Liên bộ nữ binh trên đỉnh núi là chướng ngại quân sự không thể khiêu chiến, thỉnh quay về”, cái còn lại là “Giấy chứng minh” — Chứng minh đồng chí này đã thành công xâm nhập Liên bộ nữ binh núi Thiên Phong! Người cấp: Liên bộ nữ thông tấn Thiên Phong sơn.

Lấy được “Giấy chứng minh”, binh lính muốn cao hứng cũng không nổi, khổ cực thì có thể cho qua, nhưng khi trở về bị người ta hỏi đến chẳng nhẽ lại khoe ra? Nhất là khi người ta hỏi cạm bẫy sau lưới sắt là gì, quả thực trong lòng như ném qua ngũ vị tạp thành, nói năng cẩn trọng quá lại khiến cho những người không đi qua càng thêm tò mò. Mãi đến khi có một binh lính say rượu, nước mắt nước mũi tèm lem nói ra chân tướng, mọi người mới cảm thán: Diệt Tuyệt sư thái quả nhiên lợi hại! Từ đó về sau rất ít người dám tìm đến liên bộ nữ binh thử sức. Chết trận là chuyện nhỏ, thất tiết mới là chuyện lớn a!

Nhân vật quan trọng thứ 2 cần giới thiệu chính là Lý Nguyên Nguyên, là liên phó của liên bộ nữ thông tấn, biệt danh là “Lý Mạc Sầu”. Biệt danh này bắt nguồn từ việc Lý Nguyên Nguyên là “đại đệ tử” của vị sư thái kia, là người cai quản thu thập tin tức, thay mặt sư thái quản lý liên bộ, thứ hai, Lý Nguyên Nguyên 27 tuổi, chưa kết hôn cũng chưa có người yêu, là thạc sĩ thông tin, được hưởng đãi ngộ doanh cấp, tương đương với hình tượng tiêu chuẩn của Lý Mạc Sầu, quan trọng nhất là đồng chí Lý Nguyên Nguyên đáng người cao gầy, làn da trắng nõn, xinh đẹp như hoa, đôi môi đỏ mọng mê hoặc không biết bao nhiêu người, đáng tiếc vì mối tình đầu tan vỡ khiến cho hồng nhan khóc đỏ hai mắt, nhìn thấu hồng trần, bao nhiêu người trước ngã xuống, người sau đứng lên theo đuổi nhưng đều tay không trở về. Lúc đầu, biệt danh của Lý Nguyên Nguyên còn dễ nghe một chút: “Khổng Tước”, ý là cô vừa xinh đẹp lại vừa kiêu ngạo, nhưng thời gian dần trôi qua, nữ binh xinh đẹp ngày càng nhiều, danh hiệu “Khổng Tước” mau chóng đổi chủ, hơn nữa tuổi tác phát triển không ngừng. Vì vậy, đại mỹ nhân Lý Nguyên Nguyên thành công thăng cấp thành Lý.Mạc.Sầu!

Người thứ ba cần giới thiệu chính là một cô gái may mắn tên gọi Kỷ Mẫn, danh xưng “Kỷ Hiểu Phù”, là trung đội phó của liên bộ thông tin, năm nay 24 tuổi, chủ quản radar và hàng không dẫn đường. Bạn trai cô là một phi công, tên Dương Tiểu Dũng. Trong một lần bay, máy bay của anh ta gặp sự cố, Kỷ Mẫn là người đầu tiên phát hiện ra có điều dị thường, kịp thời báo cáo cho bộ chỉ huy và Dương Tiểu Dũng, ngăn chặn sự cố xảy ra. Sau đó, khi Dương Tiểu Dũng và lãnh đạo bộ hàng không đến liên bộ để cảm ơn, hai người liền nhất kiến chung tình. Điều dị thường ở đây là tình yêu của bọn họ lại được Diệt Tuyệt sư thái và Mạc Sầu sư tỷ ủng hộ vô cùng, thậm chí cuối tuần Mạc Sầu sư tỷ còn trực thay ca cho Kỷ Mẫn để hai người bọn họ được gặp nhau trên cầu Hỉ Thước, thù lao là một cân hạt dẻ.

Trong liên đội còn có các nữ binh dự bị như Tiểu Mã, Tiểu Lương, Đậu Đậu, Tiểu Ngọc, Đinh Đinh, các cô đều mới mười tám, mười chín tuổi, thanh xuân kiều diễm, hoạt bát đáng yêu, dưới sự dẫn dắt của Diệt Tuyệt và Mạc Sầu đang ngày càng trưởng thành, đương nhiên, làm đệ tử của hai người bọn họ, không những được tiền tham gia quân ngũ mà còn được hưởng một khoản tiền lương nhỏ từ họ, những người khác đều —— muốn yêu.

2. Chương 2

Sau bữa trưa, doanh trại của liên bộ thông tấn.

“Chị Nguyên Nguyên, chị vẫn còn bận việc sao?” Kỷ Mẫn vỗ gối chuẩn bị đi ngủ, thuận tiện hỏi bạn cùng phòng Lý Nguyên Nguyên vốn đang chăm chú phần đầu trước màn hình vi tính.

“Ừ, em ngủ trước đi, chị còn làm mấy cái thủ tục nho nhỏ nữa thôi, không làm phiền đến em đâu.” Lý Nguyên Nguyên nhàn nhạt đáp, mắt vẫn nhìn vào màn hình máy tính không nhúc nhích.

“Vâng.” Kỷ Mẫn hạnh phúc nằm sấp trên giường nghỉ ngơi. Trước khi nhắm mắt, cô nhìn mỹ nữ đang ngồi trước mặt: đường cong duyên dáng, đôi môi đỏ mọng, sống mũi cao thẳng, chỉ là...đang ngáy ngốc nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính đến nỗi cận thị.

Aizz...Kỷ Mẫn nhắm mắt lại.

Kỳ thật liên bộ núi Thiên Phong có rất nhiều doanh trại, mỗi người có thể ở một phòng. Trên núi vắng vẻ ít người qua lại, mỗi người ở một phòng, dù bây giờ là thời đại chủ nghĩa cộng sản, nhưng dù gì cũng là phụ nữ, vậy nên Kỷ Mẫn mới muốn ở cùng phòng với Lý Nguyên Nguyên, lấy cớ là theo học hỏi sư tỷ. Ban đầu Diệt Tuyệt không đồng ý, nhưng mỗi Kỷ Mẫn thấy bóng hình xinh đẹp của Lý Nguyên Nguyên là lại vui vẻ, cố gắng tranh thủ tình cảm của vị Lý Mạc Sầu nổi danh. Vậy nên, khi Lý Nguyên Nguyên nhiệt liệt yêu cầu, Diệt Tuyệt liền đồng ý.

Lời Kỷ Mẫn nói cũng không sai, đồng chí Lý Nguyên Nguyên quả thực xinh đẹp hơn người, nhưng lại giống y hệt Diệt Tuyệt, là một cán bộ kỹ thuật đạt nhiều thành tựu -mẫu người cuồng công việc điển hình. Vì lần diễn tập sắp tới, đồng chí Lý Nguyên Nguyên gần như đã mất ăn mất ngủ phần đầu một tháng trời, thường xuyên ảnh hưởng đến giấc ngủ của đồng chí Kỷ Mẫn a.

Một lúc lâu sau, khi màn hình hiện ra chữ “END”, đôi môi kiều diễm của Lý Nguyên Nguyên mới nở một nụ cười thắng lợi.

Cách chân núi Thiên Phong chừng 2 km có một doanh trại quân đội, binh lính tập luyện trong sân khí thế ngất trời, bên này luyện Quân Thể quyền hô vang một vùng, bên kia một đạo quân chạy nhanh như gió, đội ngũ nghỉ ngơi cũng không nhàn rỗi, ai nấy đỏ mặt tía tai gào to tiến quân ca, khắp nơi tràn đầy sức sống và mùi mồ hôi.

Khi Lục Huy dẫn theo đội binh lính của mình xếp thành hàng đi theo Lý tham mưu và Trần đội trưởng vào Lão Hổ đoàn, liếc mắt cũng có thể biết được tình huống hiện tại. Nhưng chuyện ấy không hề ảnh hưởng đến anh và đội binh lính của mình. Bọn họ ai nấy đều có nước da ngăm đen, dáng người cao gầy, bước đi kiên định mà hữu lực, diện mạo tuy khác nhau nhưng đều chung một đôi mắt ngạo khí, cùng lóe ra tia lạnh lẽo như nhau. Bởi vì bọn họ chính là bộ đội đặc chủng thuộc quân khu đặc chủng trình sát! Dấu hiệu tia chớp đỏ tươi trên cánh tay như nói với tất cả rằng: chúng ta có thể tấn công địch nhanh như tia chớp, trốn

ngay dưới mũi địch mà chúng không hề hay biết! Chúng ta là lính đặc chủng trinh sát! Hai chữ “Tia Chớp” khiến địch nghe tên đã phải rùng mình ớn lạnh!

Bọn họ không hề nói quá, những ánh mắt vừa hâm mộ vừa sợ hãi xung quanh đã nói lên tất cả.

Sau khi dàn xếp xong xuôi, Lý tham mưu mới đứng trước mặt Lục Huy và Trần đội trưởng, nói: “Trần đội trưởng, Lục đội trưởng.”

“Có.” Hai người đứng nghiêm.

“Nghĩ.” Lý tham mưu hơi ngừng lại một chút, sau đó nói: “Hai người lúc nào cũng ham hố những chuyện như vậy, còn dẫn theo cả đội binh lính! Tôi nhớ rõ lần diễn tập trước đây hai người là đối thủ, Lục đội trưởng còn cho Trần đội trưởng ăn một cú lên sườn, đúng chứ?” Lý tham mưu nín cười nói.

Khuôn mặt hơi mập của Trần đội trưởng lúc đỏ lúc tím, ngay thẳng nói: “Đúng vậy, bộ đội Tia chớp ra đòn rất nhanh.”

“Không chỉ là ra đòn nhanh.” Lý tham mưu nghiêm mặt, “Lần này quân trưởng sắp xếp cho Lục Huy đến đây huấn luyện quân cùng anh là có ý muốn cho hai người làm quen lẫn nhau, sau này diễn tập trong quân khu hai người sẽ là đối thủ đấy.”

Trong mắt Lục Huy và Trần đội trưởng xuất hiện một tia nghi hoặc, nhưng bề ngoài vẫn nhanh chóng hô to: “Rõ.”

“Nhớ kỹ rằng hai người hiện tại đang đối mặt với nhau vì buổi tổng diễn tập cả nước trong năm tới, khi ấy hai người đều là người một nhà. Bây giờ, hai người có tài gì thì cứ thử hết ra, dù là diễn tập cũng không được phép nương tay. Hy vọng sau này trên chiến trường hai người có thể phối hợp ăn ý, biết phát huy sở trường bản thân, không để người khác cản trở cũng không cản trở ai.”

“Rõ.” Lục Huy và Trần đội trưởng cúi chào, sau đó xoay người đối mặt với đối phương, một bàn tay nắm đen và một bàn tay rậm nắng siết chặt. Là địch nhưng cũng là bạn, là bạn nhưng lại là địch.

3. Chương 3: Chương 3.

Trong khu diễn tập

Trong rừng, tại một vùng cây cối rậm rạp, một chiếc lều ngụy trang nhanh chóng được dựng lên. Cách đó không xa có vài người mặc đồ xanh ẩn nấp.

“Lão Hồ, đây là Hồ Điệp. Hạt giống đã được gieo xuống, hoàn thành nhiệm vụ.” Lý Nguyên Nguyên ở trong lều báo cáo với tổng bộ hồng quân. Các đội viên phân đội thông tấn ở gần đó nhanh tay nhanh chân kiểm tra các máy đo lường và ghi chép lại các thông số.

Bên tai truyền đến giọng nói của đối phương: “Làm tốt lắm, tiếp tục quấy nhiễu Hắc Lang, giữ vững liên lạc. Hết.”

“Rõ. Hết.”

Hai phút sau

“Không được nhúc nhích! Giơ tay lên!” Một tiếng quát to vang lên, Lý Nguyên Nguyên và đội viên tuyệt vọng phát hiện bọn họ đã bị bao vây. Nhóm Lam quân hành động nhanh chóng, phân công chính xác, lập tức bắt Lý Nguyên Nguyên và các đội viên khác cùng với vài “thi thể” khiêng từ ngoài cửa vào ngồi trong một góc cách xa với các thiết bị liên lạc. Lý Nguyên Nguyên và Tiểu Ngọc dùng khuôn mặt oán hận nhìn mấy binh lính không bảo vệ được mấy người bọn họ; vất vả chạy tới tuyến đầu của quân địch, vất vả tránh được hai lớp lính gác, vất vả tìm được nơi có thể quấy nhiễu quân địch, vừa dễ ẩn nấp lại tiện quan sát, có thể dễ dàng phát hiện kẻ địch chạy trốn, vậy mà... Mới chỉ làm nhiễu sóng của quân địch trong vòng 2 phút, mấy binh lính bảo vệ còn chưa kịp động tay động chân, trời ạ! Đợt diễn tập vừa mới bắt đầu, bọn họ còn chưa kịp trở tài thì đã bị bắt giữ! Lý Nguyên Nguyên gần như tức giận đến mức choáng váng. Những binh lính phụ trách bảo vệ bọn họ hình như không hề ảo não vì bị bắt, ngược lại còn tò mò nhìn lên quân địch,

một trong số đó nhận ra, nói với Lý Nguyên Nguyên vốn đang cau có: “Bọn họ là đội quân Tia Chớp.” Sau đó nhún nhún vai, như thể lần này bị bắt là chuyện đương nhiên vậy.

Thì ra là người của Tia Chớp! Lý Nguyên Nguyên quay đầu nhìn quân địch được vũ trang hạng nặng, trên người giắt đầy lá cây, trên tay là huy chương tia chớp đỏ tươi, tuy họ đều mặc đồ ngụy trang không nhìn rõ bộ dạng nhưng vẫn có thể nhận ra làn da cháy nắng do hoạt động ngoài trời trong thời gian dài, có người da đen như dân Châu Phi, ai nấy đều có tố chất, không hổ là bộ đội đặc chủng. Lý Nguyên Nguyên bấu môi, thầm than vận khí mình không tốt.

“Ô Vân, đây là Lang Nha. Cỗ đại đã nhỏ, xin hãy phái người tới áp giải. Hết.”

“Ô Vân nghe rõ, 5 phút sau có mặt. Xin chờ một chút. Hết.”

Lý Nguyên Nguyên nhìn vị huynh đệ Châu Phi vừa đánh điện báo cáo, hai hàm răng hổ sáng bóng khiến nàng giật mình.

Ai nha

lại là hần!!!

Lần diễn tập hai tháng trước có thể nói chính là lần diễn tập đáng buồn bậc nhất của Lý Nguyên Nguyên kể từ khi vào quân đội. Lúc xuất phát, cô tràn đầy tin tưởng, lập lời thề trước mặt Diệt Tuyệt, “Lần này ra quân nhất định thắng lợi”, để gia tăng khí thế của Lão Hổ đoàn, cô còn làm theo lời Kỷ Mẫn, ngoài việc mặc đồ ngụy trang còn vẽ lên trán mình một chữ vương, vẽ lên mỗi bên má ba sợi râu cọp, dẫn binh lính của mình hô lớn: “Lão Hổ, uy vũ uy danh!”

“Lão Hổ, uy vũ uy danh!”

“Lão Hổ, uy vũ uy danh!”

Kết quả, khai chiến chưa đầy một giờ, bọn họ vừa dựng xong lều, đang liên lạc với tổng bộ báo cáo bắt đầu quấy nhiễu thì đã bị quân địch bắt làm tù binh. Lúc ấy Lý Nguyên Nguyên đã vô cùng tức giận! Quân địch chắc chắn đã sớm phát hiện mấy người bọn họ, nhưng lại đợi cho bọn họ báo cáo về tổng bộ xong mới bắt giữ.

Lúc ấy, cô giả vờ thuận theo, định lúc đi ngang qua đài thông tin sẽ lên gửi cảnh báo về tổng bộ. Ai dè cô vừa đi về hướng đó, một người cao to như một cây cột sắt đã đứng chắn trước mặt, môi hơi hé ra, để lộ hàm răng trắng bóng: “Đồng chí tiểu miêu, qua bên kia ngồi đi.” Giọng nói trầm thấp vừa ôn nhu, vừa mang theo chút cười nhạo lại vừa như một mệnh lệnh không thể làm trái.

Tiểu Miêu sao?

Bộ chưa nhìn thấy râu cọp bao giờ à?

Lý Nguyên Nguyên chán nản, thấy mưu kế của mình bại lộ, không thể không ngồi xuống đất như những tù binh khác. Lửa giận trong lòng khiến cô có cảm giác muốn cắn xé chính mình!

Kết quả chiến dịch lần đó thật thảm thiết, vì chủ quan cho rằng các thiết bị điện tử của quân địch đã bị làm nhiễu, không thay đổi sách lược tấn công, vậy nên mới bị quân địch bao vây...

Bên này, Lục Huy đang chờ người đến áp giải tù binh, trong lòng cảm thấy không thoải mái. Đối thủ hiện tại là bạn bè sau này, tố chất kém như vậy, trong tương lai bọn họ sao có thể theo chân phối hợp? Lục Huy âm thầm buồn rầu.

Lục Huy vốn dẫn quân cùng với các đoàn khác thành ba đoàn trinh sát, phối hợp cùng hành động, kết quả hai đoàn kia theo không kịp, Lục Huy đem theo quân của mình đi trước, trên đường đi gặp phải một phân đội trinh sát của địch, lập tức tiêu diệt sạch sẽ!

Nhiệm vụ mới là bắt được nhóm người đang làm nhiễu sóng điện tử vừa mới phát hiện ở gần đây. Bọn họ vừa ra tay đã tìm được, địa thế tuy có lợi cho đối phương nhưng vì phòng thủ kém nên bị bắt gọn.

Thuận lợi tiêu diệt quân địch vốn là chuyện nên vui vẻ, nhưng Lục Huy không vui vẻ nổi. Hai lần liên tiếp này khiến trong đầu anh hiện ra một câu: Không sợ quân địch ngu ngốc, chỉ sợ quân ta ngu ngốc! Nhìn

đám tù binh trước mặt mà xem, bị bắt mà không thấy một tí ảo não nào, ngược lại còn tỏ vẻ đương nhiên, tò mò nhìn trộm bọn họ! Nữ binh mắt to kia càng thêm khoa trương, y như một kẻ háo sắc nhìn hẩn chăm chăm, hai mắt lóe sáng!

Lục Huy lắc đầu, quay sang một bên, “Tên béo họ Trần chết tiệt!” Anh không nhìn được, thấp giọng oán giận Trần đội trưởng và đám binh lính hẩn đem theo. Bọn họ sau này sẽ là chiến hữu của anh sao? Ha...

Một lát sau, Lục Huy bình tĩnh lại, quay đầu nhìn đám tù binh, đôi mắt loáng lên: lại là cô ấy!

Lục Huy cau mày đi đến trước mặt Lý Nguyên Nguyên, lạnh lùng nói: “Cô đứng lên.”

Lý Nguyên Nguyên nhìn trái nhìn phải, thấy mọi người đều nhìn cô, liền chậm rãi đứng lên, ngẩng đầu nhìn đối phương. Hai diễn viên hí khúc đối mặt, lặng im không nói câu gì.

Lục Huy nhìn khuôn mặt vô vị không chút thay đổi của cô, khóe miệng không khỏi cười lạnh: “Cô hẳn là con mèo nhỏ tôi bắt được lần trước đúng không?”

Lý Nguyên Nguyên siết chặt nắm đấm, tự nói với chính mình, không quan tâm tới vũ nhục của đối phương.

Lục Huy không quan tâm đến việc cô không thèm nhìn, tiếp tục nói: “Trên chiến trường cần nhất là thực lực chứ không phải mấy thứ lòe loẹt, râu mèo hay son môi không đổi được thắng lợi, ngược lại còn khiến bản thân bị bại lộ.” Lục Huy hiếm khi có hảo tâm thuyết giáo, nếu không nghĩ đến việc sau này là chiến hữu, anh đã mặc kệ bọn họ!

Lý Nguyên Nguyên cắn cắn đôi môi hồng nhuận trời sinh, đầu cúi thấp. Tiểu Ngọc bên cạnh định giúp cô biện hộ, bị Lý Nguyên Nguyên liếc mắt, đành thôi. Cô chậm rãi gật đầu: “Vâng.”

Lục Huy thấy vậy, giọng nói hòa hoãn hơn: “Ngồi xuống đi.”

Anh đang rảnh rỗi, vậy nên chỉ cần tù binh nghe lời, anh sẽ không làm khó bọn họ. Dù sao, so với một nữ binh kiêu ngạo khi bị bắt liền lú rú như chim sẻ, luôn miệng ầm ỹ thì hiện tại vẫn tốt hơn.

“Báo cáo, người áp giải tù nhân đã đến.” Một binh sĩ bước vào báo cáo, trước cửa liền xuất hiện một bóng hình xinh đẹp.

“Tiếp vị.” Lục Huy không nói thừa chữ nào.

Bóng hình trắng nõn xinh đẹp kia liền bước đến trước máy vi tính, tiếp được mỗ nam binh, bắt đầu xem xét mặt biên.

Thì ra là “Tân khổng tước”! Lý Nguyên Nguyên nghĩ. Ngay khi cô gái kia mới xuất hiện, cô đã nhận ra. Đây là thoại vụ binh tam đoàn, tên là Tiểu Liên. Từ ngày “Khổng Tước” thứ hai bị không quân “bắt giữ”, danh hiệu “Khổng tước” liền dành cho Tiểu Liên. Là “Khổng Tước” đời đầu, Lý Nguyên Nguyên đồng chí vô cùng quan tâm hậu bối, cô tỉ mỉ ngắm nhìn diện mạo của vị hậu bối này, lại nhớ đến chính mình trong gương, cuối cùng kết luận: mình vẫn là đẹp nhất.

A, cô nàng Khổng Tước thứ ba này nhìn cái gì vậy? Lý Nguyên Nguyên nhìn theo ánh mắt cô nàng.

Nga

, vị huynh đệ Châu Phi này quả thực đào hoa, xem ánh mắt nóng bỏng của người đẹp kia, chắc.

Lục Huy không rảnh quan tâm đến lòng dạ phụ nữ, triệu tập đội ngũ chuẩn bị cho nhiệm vụ kế tiếp.

“Lục đội trưởng

~” một giọng nói kiều mị vang lên, Lý Nguyên Nguyên rùng mình một cái, lập tức lại nở nụ cười.

“Lục đội trưởng, cái này lạ quá.” “Khổng tước” thứ ba nhìn Lục Huy đen mặt đi về phía cô ta, rốt cục khỏi phục giọng nói của chính mình: “Cái này đòi mật mã.”

Lục Huy nhìn màn hình, trong đầu hồi tưởng lại một lượt.

Anh tuy không thạo công nghệ thông tin nhưng anh biết rằng hệ thống trước mặt là do quân đội tự nghiên cứu và phát triển nhằm làm nhiễu hệ thống thông tin, lại có thể truyền tin cho tổng bộ. Anh biết một ít

thao tác cơ bản, trước đây cũng dùng thiết bị của đám tù binh này một lần nhưng chưa từng gặp trường hợp này.

“Cô mau liên hệ cho doanh trưởng điện tử, hỏi hẩn cách xử lý.” Anh nói với “Khổng tước” thứ ba.

“Rõ.” Tiểu Liên hiện tại đã khôi phục bản tính của binh lính, lập tức bắt liên lạc với doanh trưởng.

Lục Huy quay đầu, đảo mắt nhìn đám tù binh gần đấy, cuối cùng ánh mắt dừng lại chỗ Lý Nguyên Nguyên. Anh đi đến trước mặt cô, “Cô, đứng lên.”

Lý Nguyên Nguyên buồn bực nhếch môi, thành thành thật thật đứng lên.

“Mật khẩu.” Lục Huy trực tiếp hỏi.

“Cái gì cơ? Tôi không biết.” Lý Nguyên Nguyên vờ vô tội nói. Tuy mật khẩu chỉ có cô và Tiểu Ngọc biết, nhưng cô đâu có ngốc đến mức thừa nhận chuyện đó.

Lục Huy cười lạnh: “Cô già nhất, chắc chắn biết mật khẩu.”

“Cái gì?” Bực! Phụ nữ trưởng thành ghét nhất là bị người khác nhắc đến chuyện gì? Đương nhiên là tuổi tác! Dựa vào đâu mà anh ta dám nói cô là người già nhất ở đây? Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi mà!

“Báo cáo Lục đội trưởng, doanh trưởng nói hệ thống này không thiết lập mật khẩu. Phải làm sao bây giờ?” “Khổng tước” thứ ba nói như muốn khóc. Làm sao bây giờ?

Lục Huy nghe xong, đem toàn bộ thể xác và tinh thần đối mặt với tù binh trước mắt, dụ dỗ: “Khai mật khẩu đi, tôi sẽ tha chết cho cô.”

Lý Nguyên Nguyên ngẩng cao đầu, vẻ mặt chính khí đáp: “Tôi thà chết chứ không chịu khuất phục. Binh lính của tôi cũng thà chết chứ không chịu khuất phục!” Muốn moi thông tin từ cô sao? Không có cửa đâu! Nếu như tìm Tiểu Ngọc mà hỏi, Tiểu Ngọc ột châu vừa hát vừa kể chuyện, khiến anh choáng váng hai ngày luôn! Hừ!

Lục Huy khóe miệng giật giật, cười lạnh: “Thà chết chứ không chịu khuất phục? Nếu ở chiến trường thật, cô nghĩ tôi sẽ làm gì để cô khai ra?” Dám nói thà chết chứ không khuất phục à, lão tử đây đánh cô mấy cái, lại xé rách quần áo, xem cô có nói hay không?

Lý Nguyên Nguyên nghĩ thầm: cho dù anh đánh tôi, tôi cũng không nói, nhưng nếu như anh dám xé đồ của tôi...lo lắng lo lắng a...

“Nói!” Một tiếng rống giận vang lên khiến cả đám tù binh đều lui về phía sau một tấc. Tiểu Ngọc trực tiếp nấp sau lưng một binh lính bảo vệ. Diêm vương tái thể hay sao mà dọa người ghê vậy!

“Tôi nói, tôi nói.” Đồng chí Lý Nguyên Nguyên rút về phía sau gần nửa tấc, nuốt nuốt nước miếng, cuối cùng quyết định: Khuất phục!

“Là thế này, bọn tôi thiết lập một trình tự, nó vận hành ở chủ trình tự trung trình dựa vào phần sau đoạn, chủ yếu là dùng để...”

“Mật khẩu, đừng giả vờ lừa đảo lão tử!” Lục Huy không lưu tình túm lấy cổ áo cô, hai mắt nheo lại đầy nguy hiểm, giọng nói lạnh lẽo thấu xương: “Nói!”

“Được

~~ mật...mật...mật khẩu...” Lý Nguyên Nguyên kích động và run rẩy tới mức nói không nên lời, đưa mắt nhìn binh lính bảo vệ cầu cứu, chỉ là mấy tên đàn ông vô dụng kia cúi đầu vờ như không thấy. “Là...là...” Tay cô nâng càng cao, hàm răng càng cắn chặt vào nhau.

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc này, giọng nói run rẩy của đồng chí Tiểu Liên đã thành công cứu vớt thế giới: “Lục, Lục đội trưởng! Tín hiệu cảnh báo tự động khởi động!” Cô ta ai oán kêu lên, tín hiệu cảnh báo khởi động, nghĩa là địch đã biết cứ điểm này bị phá. “Chết tiệt!” Lục Huy không nhận được mắng, hung tợn nhìn Lý Nguyên Nguyên thở phào trước mặt. Thật muốn bóp chết cô ta!

Lục Huy là một chiến sĩ đã được huấn luyện kỹ lưỡng, biết chiến trường sắp kết thúc, liền buông cổ áo Lý Nguyên Nguyên, chuẩn bị tiếp nhận nhiệm vụ tiếp theo, mang binh rời khỏi đó. Chỉ là anh không thấy Lý Nguyên Nguyên sau lưng khoe miệng nhếch lên: tiểu huynh đệ, đấu với tỷ tỷ ta sao, vẫn còn non lắm!

“Đội trưởng Nguyên Nguyên, chúng ta đã bị bắt giữ, có được quan sát chiến đấu không?” Tiểu Ngọc cẩn thận hỏi Lý Nguyên Nguyên, chờ nửa ngày mà chẳng thấy trả lời, nhìn lại thì thấy khoe miệng đang nhếch lên của Lý Nguyên Nguyên rũ xuống.

4. Chương 4

Căn tin nào đó nơi đóng quân, vài cán bộ tụ cùng một chỗ uống rượu ăn thịt lại thêm tám chuyện trời nam đất bắc.

“Tôi nói lão Trần, lần này lại ăn ba ba đi?” Đoàn trưởng Tam vỗ bụng ngày càng to của đoàn trưởng Trần, buồn cười nói.

Đoàn trưởng Trần vỗ vỗ mũi thở: “Có gì đặc biệt hơn người, nếu không phải các người có Tia Chớp, tôi cùng lão Hà có thể thua? Phải không, lão Hà?” Ông vừa nói vừa dăm dăm đoàn trưởng Hà chuyên tâm ăn thịt bên cạnh.

Đoàn trưởng Hà bản tính có vẻ nội liễm, ông buông chiếc đũa nhìn Lục Huy bên cạnh cười nói: “Vẫn là người trẻ tuổi lợi hại a, tôi thiếu chút nữa bị Tia Chớp giết toàn quân.” Tuy rằng là cười, nhưng vẫn có không cam lòng cùng buồn bực. Mọi người nghe được đều im lặng.

Lúc này Lục Huy hắc hắc nở nụ cười: “Đoàn trưởng Hà giấu cột tôi, anh không biết tôi cũng bị một trung đoàn trưởng dưới tay đoàn trưởng Trần lừa giỡn xoay quanh đâu.” Một câu xua đi tất cả lo lắng, khơi dậy nhiều nghi vấn cùng với đoàn trưởng Trần đắc ý.

“Lão Trần, đừng khoe mẽ, nói nhanh lên lính của ông làm thế nào khiến Lục hắc tử ăn ba ba?” Đoàn trưởng Tam là người nóng tính, ở chiến trường chính thức Lục Huy đối với bọn họ mà nói là một binh vương, loại diễn tập này anh hẳn là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Hiện tại không ngờ lại bị một trung đoàn trưởng nhỏ nhỏ ột gậy. Chuyện này nhất định thực phần khích! Mọi người đều giựt giẩy đoàn trưởng Trần nhanh nói.

Đoàn trưởng Trần đắc ý muốn kéo dài thời gian, kết quả bị đoàn trưởng hai bên một người đá một cước, thành thật nói: “Không có gì kỳ quái, chỉ là Lục Huy gặp được Lý Nguyên Nguyên.” Nói xong ăn miếng thịt, sau đó phát hiện mọi người đều nghi hoặc nhìn ông, ông thở dài, sâu kín bổ sung nói: “Lý! Mạc! Sầu. . .”

“À ~” mọi người gật gật đầu, hiểu ý.

Chỉ có Lục Huy còn đang nghi hoặc: “Rốt cuộc là Lý Nguyên Nguyên hay là Lý Mạc Sầu a?”

Đoàn trưởng Trần đang đắc ý cười tủm tỉm: “Lý Nguyên Nguyên cũng là Lý Mạc Sầu. . .” Sau đó đem tất cả sự tích quang vinh của đồng chí Lý Nguyên Nguyên ở quân đội khoe ra. Cuối cùng tổng kết nói: “Cô ấy ở lĩnh vực kỹ thuật thông tin ngoại trừ liên trưởng của cô ấy, toàn quân cũng không bao nhiêu người có thể so với cô ấy. Lần này diễn tập, cô ấy chuyên thiết kế một cái bẫy trong trình tự, không ngờ đoàn trưởng Tam lại phái ngôn vụ binh đi tiếp, sao có thể tiếp được mà không có trở ngại chứ.” Nói xong đắc ý tà mắt tam đoàn trưởng.

Đoàn trưởng Tam gật gật đầu: “Đúng vậy, đây là sai lầm của tôi, tôi hẳn là phải cho doanh trưởng điện tử của chúng tôi đi theo Lục hắc tử.”

“Vô dụng.” Đoàn trưởng Trần cười giống như Phật Di Lặc, “Lý Nguyên Nguyên của chúng tôi nói, thời gian bố trí là 1 phút, cho dù dùng thiết bị giải mã ít nhất cũng cần một phút rưỡi mới có thể tháo, khi đó tín hiệu cảnh báo đã sớm phát ra ngoài.”

”À

.” Mọi người lại đều gật gật đầu, thì ra là thua rất đúng a. Lục Huy mặt đen càng thêm đen một tầng.

Thấy mọi người cảm xúc cũng không tốt, Đoàn trưởng Trần gọi vào: “Đến đến đến, uống rượu uống rượu, lúc này đoàn chúng ta chỉ nói chuyện nhà.”

Nói xong mọi người đều cụng ly. Đoàn trưởng Trần ngấm ngấm Lục Huy, hỏi: “Đoàn trưởng Lục, anh còn chưa có đối tượng đi?”

Lục Huy đang chuẩn bị uống rượu thiếu chút nữa bị sặc, thật sự là sợ cái gì đến cái đó, nhưng vẫn ăn ngay nói thật: “Phải, còn không có.”

” Lý Nguyên Nguyên của chúng tôi kỳ thật cũng chưa có đối tượng. . .”

“Lão Trần a.” Đoàn trưởng Tam bên cạnh cười dài nói: “Ông đừng nhìn cái gì tốt đều muốn thu vào trong tay. Ông không biết sao? Đoàn trưởng Lục người ta mấy hôm trước được mời đến nhà quân trưởng làm khách. Trùng hợp con gái của quân trưởng người ta cũng có mặt, đoàn văn công, bộ dạng đẹp lại giỏi ca múa.”

“Xinh đẹp? Giỏi ca múa ? Lý Nguyên Nguyên của chúng tôi cũng biết.”

“Ôi, tôi nói ông thật hăng hái đó, ông đừng nói ông cũng giỏi ca múa nha? Ông thật sự cho rằng Hồ đoàn của các ông tất cả đều là nhân tinh sao? Còn biết mọi thứ.”

“Đoàn chúng tôi vốn chính là một nơi ngựa hổ tàng long, không quen nhìn a? Ghen tị a?”

“Tôi ghen tị? Tôi có cái gì phải ghen tị? Lần diễn tập này cũng không phải tôi thua.”

“Tiểu tử cậu. . .”

. . . .

Một hồi cãi nhau cấp bậc tiểu học chính thức bắt đầu, cuối cùng lấy đầu rượu chấm dứt. Đoàn trưởng Trần đối với việc mình trở về như thế nào đã không còn nhớ rõ, chỉ biết là ngày hôm sau Lục Huy lặng lẽ nói với ông: Đoàn trưởng Trần, nên rèn luyện.

Khu văn hóa liên binh nữ núi Thiên Phong

Trung đội trưởng Lý Nguyên Nguyên đang ôm một cây tỳ bà giống như Mạnh Khương nữ, sắc mặt vô cùng thê thảm tái nhợt vừa đàn vừa hát bài : Tiếng ve thảm thiết, quan trạm chiều tà, trận mưa vừa dứt. Ngoài thành rượu tiễn khôn khuây, đang lưu luyến, dưới thuyền vội giục,. . .

Bên cạnh đám người Kỷ Mẫn, Đậu Đậu đang luyện trống và bass thật sự chịu không nổi không khí đau thương mà Lý Nguyên Nguyên chế tạo ra, đều rời khỏi, các cô hoàn toàn không hăng hái nổi. Kỷ Mẫn hảo tâm khuyên nhủ: “Chị Nguyên Nguyên, có chuyện gì thương tâm a, cho dù có cũng đã qua, chị cũng đừng sa sút tinh thần như vậy, có ổ gà nào không qua được a, ổ gà lớn hơn nữa cũng không phải đối thủ của chị, hơn nữa bọn em đều là núi cho chị dựa vào a, còn có a. . .” Đường Tăng bắt đầu niệm kinh rồi.

Lý Nguyên Nguyên mặt ngoài bất vi sở động, nhưng trong lòng cô rơi lệ a: kẻ ăn no không biết người đói, đứng nói chuyện thất lưng không đau, người không bị bắt giữ quá, ô ô ô — vĩnh viễn không biết rõ vết thương của người bị bắt giữ hai lần.

Khi trung đội trưởng Lý Nguyên Nguyên mang theo phân đội nhỏ của cô lấy thân phận tù binh từ chiến trường đi xuống, nghênh đón các cô là Diệt Tuyệt sư thái khuôn mặt nữ diêm vương cơ hồ muốn ăn các cô. Sáng hôm nay sẽ lại là một phen phê đầu, không, là phê bình cùng tự phê bình.

Trong cuộc họp, Diệt Tuyệt hỏi các cô: “Biết bị ai bắt làm tù binh không?”

Tiểu Ngọc đứng hợp tình đáp: “Là Tia Chớp bắt chúng em làm tù binh.”

Diệt Tuyệt lớn tiếng: “Tia Chớp là cái gì? Là người hay thần?!”

Mọi người co rụt lại: “. . . Là người.”

“Phải, là người liên đều có nhược điểm! Nhưng vì sao bọn họ có thể khiến các cô mất đi tâm huyết quân nhân? Các cô có nghĩ tới không? Mỗi người viết cho tôi thư hồi lỗi một vạn chữ, kiểm điểm một chút thất bại của các cô!”

Lần này phê bình khiến Lý Nguyên Nguyên nhận thức được mình công tác không đủ: cô không hiểu biết đầy đủ đối thủ. Cô là cán bộ phụ trách tin tức, không thể liếc mắt một cái nhận ra người mặt đen răng chó kia chính là Lục Huy đại danh鼎鼎鼎鼎, nhớ rõ Khổng Tước đời ba lúc ấy còn gọi Lục đoàn trưởng vài lần, nhưng cô đều không có phản ứng lại. Thất trách, thật sự là thất trách! Xem ra phải khôi phục nghiệp vụ thông tin lại một chút.

Lý Nguyên Nguyên nhìn phương xa, nhớ tới đội Tia Chớp, nhớ tới băng tay Tia Chớp đỏ tươi của bọn họ, còn có Lục Huy kia cùng quá khứ bất bình thường của anh ta mà sau này cô mới biết: tốt nghiệp học viện quân sự chỉ huy chuyên nghiệp, ở cơ sở hai năm, biểu hiện tốt được phái đi học viện quân sự Israel học hai năm, trong đó có nửa năm trực tiếp ở địa khu xung đột làm quan sát viên quân sự, sau được phái đến Châu Phi làm đội viên duy trì hòa bình nửa năm, sau khi về nước ở biên giới Vân Nam làm bộ đội biên phòng, nghe nói ở khu vực anh phòng thủ, bọn buôn lậu cơ bản bị tiêu diệt, cả thôn trang Myanmar gần đó, trong năm ấy cũng nhanh chóng suy bại, ngay cả thôn trang Trung Quốc gần đó GDP cũng giảm xuống, chính là khi ấy anh nhận được ngoại hiệu “Lục hắc” này. Ngày nay, vì phát triển kinh tế là hàng đầu, rất nhiều thứ đã không thể nói rõ đúng sai. Tóm lại, một năm trước lãnh đạo quân khu đưa anh từ biên giới điều đến đại đội trinh sát của quân khu đặc chủng làm đoàn trưởng, nghe nói như cá gặp nước.

Tia Chớp là binh đoàn ưu tú nhất, rất nhiều lúc đều làm cho người ta theo không kịp, bởi vì chênh lệch quá lớn cho nên rất nhiều người đối với vinh dự cùng thất bại đều suy nghĩ dưới tình huống không có Tia Chớp. Nhưng là một quân nhân mà nói, đây là mười phần sai! Không ai quy định kẻ địch của bạn không thể mạnh hơn bạn rất nhiều! Mà Lý Nguyên Nguyên vẫn tự nhận là một chiến sĩ đủ tư cách cũng phạm vào lỗi này, cô bỏ qua sự lợi hại của bọn họ, nghĩ rằng bọn họ thực xa xôi trong khi trên thực tế người ta ở ngay bên người.

Nhớ tới sáng nay Diệt Tuyệt hỏi cô: “Nếu thật sự trên chiến trường, cô cho rằng cô còn có thể đầy đủ đứng trước mặt tôi cúi đầu nhận sai như vậy sao?” Không thể! Bởi vì cô xinh đẹp như hoa, kỹ thuật giỏi, biết được phần lớn cơ mật quân sự, một khi thật sự bị bắt, hậu quả thật không thể chịu nổi.

Cô cũng nhớ tới Diệt Tuyệt hỏi Tiểu Ngọc: “Làm quân nhân, các cô có thể oán giận kẻ địch quá mạnh sao?”

Không! Đương nhiên không! Trung thành cùng vinh dự là tinh túy của một quân nhân, quân nhân không coi trọng vinh dự không phải quân nhân chân chính, gặp yếu phải mạnh, gặp mạnh càng mạnh, không có kẻ địch nào quân giải phóng nhân dân Trung Quốc không thể phá được!

Lý Nguyên Nguyên chỉnh mũ của mình, phủ phủ tóc ngắn của mình, trong mắt hiện lên vẻ kiên nghị. Cô buông tỳ bà, đi đến cạnh Kỷ Mẫn, tiếp nhận bass của cô ấy, nói: “Em tới hát, chị cùng Đậ Đậ đệm nhạc, chúng ta hát bài ”

Theo sau, giọng nữ cao cùng tiếng nhạc đệm tùy ý vang lên trên đỉnh Thiên Phong.

Lý Khả liên trưởng – “Diệt Tuyệt sư thái” đang ngồi trước bàn xử lý tư liệu rất cục cựa cũng giãn mày. Lúc trước tỳ bà oán khúc của Lý Nguyên Nguyên đồng chí đàn muốn chết không sống, cô nghe được cũng muốn chết không sống, hiện tại rất cục có thể sống. Lý liên trưởng thở phào nhẹ nhõm.

Lý Nguyên Nguyên đang chìm trong âm nhạc định inh mục tiêu: Tia Chớp, lần sau ta chẳng những có thể trốn người, còn muốn tiêu diệt người!

5. Chương 5

Một quán cà phê cao nhả gần nhà ga thành phố Yển Châu

Lục Huy mặc thường phục quân đội và một cô gái trẻ tuổi đội xinh đẹp kẹp tóc ngồi đối diện ăn cơm Tây. Cô gái tên Phương Phương, là con gái một của Phương quân trưởng, ở đoàn văn công đảm nhiệm diễn viên múa, tuổi trẻ xinh đẹp vóc người lại đẹp. Lần này theo nguyện vọng của mẹ trở về nhà, chuẩn bị hôm nay về đoàn, Lý tham mưu an bài vị đoàn trưởng Lục cao cao đen đen này đến đưa cô, nói là tiện đường. Chỉ

là có vẻ kỳ quái, mẹ lại không bắt cô ở nhà ăn cơm mà lại bảo tiện đường đi theo đoàn trưởng Lục ăn một bữa cơm.

Hai người cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết đây là làm sao. Nhưng đều là người gặp qua quen mặt hơn nữa ở nhà quân trưởng cũng gặp qua một mặt, hai người thoải mái cũng không xấu hổ, nên cười thì cười, nên uống thì uống.

“Đoàn trưởng Lục, thì ra anh đen như vậy sao?” Phương Phương nhìn Lục Huy cười nói, tươi cười cực kỳ giống đóa hoa hồng mới nở.

Lục Huy nhìn như mất hồn, lập tức ổn ổn tâm, nói: “Vốn chỉ là đen bình thường, sau lại đến Châu Phi nửa năm liền phơi nắng thành như vậy, trở về cũng không khôi phục lại.”

Phương Phương bật cười: “Ai nha, xem ra phụ nữ không nên đi Châu Phi, bằng không trở về liền biến thành Bao công.”

Lục Huy cười cười: “Kỳ thật cũng không khủng bố như vậy, tuy rằng mặt trời chói chút, nhưng phong cảnh rất tráng lệ.”

“Anh rất thích?”

“Ừ.”

“Kỳ thật tôi cũng vậy, nhớ rõ lúc diễn xuất ở miền Tây nước Nga, mặt trời mọc trên biển, hay là mây trôi trên biển đều phi thường đẹp. Còn có ở Mạc Hà nhìn thấy băng động, tôi nghĩ hẳn là phải dùng từ đẹp đến không thuộc nhân gian khói lửa để hình dung.”

Lục Huy nhướn nhướn mi: “Các cô cũng thường đi công tác?”

Phương Phương gật đầu: “Đương nhiên a, chúng tôi quanh năm suốt tháng trên cơ bản đều ở các cơ sở binh trạm, chẳng lẽ anh nghĩ rằng chúng tôi chỉ biểu diễn cho các ông bà ở đại viện quân đội thôi sao?”

Lục Huy gật gật đầu: “Đúng vậy, chỉ có phục vụ ở cơ sở, công việc của các cô mới có ý nghĩa, bởi vì nơi đó cần các cô nhất.”

Phương Phương nghe xong lời này của anh, có một loại thư sướng được thấu hiểu, lại mỉm cười ngọt ngào với Lục Huy, trong lòng Lục Huy tự nhiên lại là một dòng suối thanh tuyến chảy qua, rất là thoải mái.

Bữa cơm này cuối cùng ăn thật hoà thuận vui vẻ.

Buổi tối trở lại nơi đóng quân, Lục Huy nhận được điện thoại của mẹ, bà hỏi chuyện xem mắt, Lục Huy nói với bà, anh cùng một cô gái rất xinh đẹp vừa cùng ăn cơm, ấn tượng lẫn nhau không tệ.

Diệt Tuyết ngồi sau bàn, nhìn chằm chằm trước mặt ngẩn người, cũng không có ngẩng đầu nhìn Lý Nguyên Nguyên đứng trước mặt.

Thật lâu sau, Diệt Tuyết mới chậm rãi nói: “Này. . . Có thể có chút đánh sát bên cầu a.”

“Liên trưởng, chúng tôi không phải xem quân hàm, mà là xem băng tay, không trái với quy tắc diễn tập.” Lý Nguyên Nguyên nói.

Trải qua một tuần suy nghĩ cặn kẽ, Lý Nguyên Nguyên nghĩ đến một phương án: thông qua thiết bị quan trắc điện tử tiến hành cải tạo kỹ thuật nhất định, có thể đối với một màu sắc nào đó đạt hiệu quả rất tốt. Nói trắng ra là, chính là nhằm vào băng tay đồ tươi của Tia Chớp mà làm ra thiết bị quan trắc theo yêu cầu, trong phạm vi 500 thước đều có thể biểu hiện ra, như vậy là có thể biết vị trí của bọn họ. Kỳ thật đây vốn cũng là một đề tài Lý Nguyên Nguyên và Lý Khả nghiên cứu qua trước đây, nhưng bởi vì khi diễn tập vai mọi người đều phải đeo biển đồ lam, cho nên không được phép sử dụng. Nhưng lần này chỉ dùng để tìm băng tay của đội viên Tia Chớp, vậy lại là một chuyện khác, ai bảo bọn họ khi diễn tập còn đeo băng tay a. Nếu như kiêu ngạo là nhược điểm của kẻ địch, như vậy lần này liền công kích nhược điểm của bọn họ! Chính cái gọi là binh bất yếm trá, quý tại xuất kỳ binh.

Diệt Tuyệt gật gật đầu: “Được rồi, kêu mọi người luyện bắn tốt chút. Nếu như lần này diệt được Tia Chớp, cô liền trực tiếp thăng cấp làm Diệt Tuyệt sư thái.” Diệt Tuyệt nhìn Lý Nguyên Nguyên cười thực quỷ dị.

Lý Nguyên Nguyên lơ đãng cười tiếp câu: “Liên trưởng, chỉ cần ngài gả, tôi liền tiếp.” Mọi người đều là thừa nữ lớn tuổi, ai sợ ai nha. Lý Nguyên Nguyên nghĩ rằng, so với ngài, tôi còn có ưu thế hơn. Cười thâm.

Diệt Tuyệt cao thâm nhìn cô: “Đoàn trưởng Lý, thời gian trước tôi ra ngoài tham gia một hội kỹ thuật, sau đó. . . Tôi tìm được BOY-FRIEND. Cho nên, cô có thể chuẩn bị thăng cấp.”

Những lời này giống như một quả bom tạc Lý mỹ nữ rơi vào hầm băng.

Cái gì? Diệt Tuyệt, yêu đương? ! Vậy mình là cô gái già nhất? ! Trời ạ! ! !

6. Chương 6

Một cuộc diễn tập mới

“Báo cáo đoàn trưởng, kẻ quấy rối đã chạy mất.”

“Báo cáo đoàn trưởng, tổ chúng tôi bị phục kích.”

“Báo cáo đoàn trưởng, chúng tôi lại có bốn đội viên hy sinh.” Đội viên Tia Chớp Tiểu Ngũ trong lòng như có lửa đốt báo cáo Lục Huy. Đây là lần diễn tập thứ ba trong quân, thời gian huấn luyện mặc dù biết đối thủ đã tiến rất xa, nhưng không nghĩ rằng lại lợi hại như vậy, diễn tập mới bắt đầu không bao lâu, đội viên Tia Chớp bọn họ liền hy sinh 10 đội viên, hiện tại lại hy sinh 4 người, đây chính là sỉ nhục rất lớn a! Nhất là từ trước đến nay còn không tìm được kẻ địch!

“Phân đội hai tiếp tục truy kích. Phân đội ba, bốn, vây quanh khu vực phân đội một, tiêu diệt quân địch.” Lục Huy bình tĩnh chỉ huy. Giờ phút này anh đang mang một phân đội bảo vệ sở chỉ huy sư bộ, Lục Huy không nghĩ tới đội ngũ vĩ đại của mình cũng sẽ đã bị thương nặng như vậy, xem ra kẻ địch phi thường nguy hiểm giao hoạt. Lập tức, anh bố trí mới với phân đội ra.

“Tia Chớp tốc độ thật là nhanh a. Thiếu chút nữa chạy không được.” Đinh Đinh thở hổn hển đi theo đoàn người Kỷ Mẫn, tiếp tục chạy trốn trong cây cối, các cô cần tìm nơi tiếp tục tiến hành làm nhiệm vụ thiết bị điện tử và tăng thiết bị phòng ngự bên mình, thuận tiện còn tiêu diệt đám Tia Chớp vương bạn theo dõi các cô nữa. Trận này đánh thật sự là thích!

Bên kia, Lý Nguyên Nguyên và Đậu Đậu đang ẩn núp trên một sườn núi địa bàn của kẻ địch lam quân.

“Có một phân đội Tia Chớp và một ban bảo vệ.” Đậu Đậu vừa xem kính viễn vọng vừa nói, “Lều trại kia thật lớn, không biết là điện tử doanh hay là cái gì. Hẳn là một tổng bộ.”

Lý Nguyên Nguyên im lặng nhìn kính viễn vọng, tuần tra chung quanh.

Lúc này, lều trại đi ra một người, Lý Nguyên Nguyên theo kính viễn vọng nhìn anh ta, sau đó ở trong đầu cẩn thận tìm tòi. . . Một lát sau, Lý Nguyên Nguyên gờ lên một nụ cười lớn, “Không nghĩ tới a, chúng ta gặp được cá lớn.”

Nhanh chóng triệu tập thủ hạ tiến hành bố trí một phen.

Khi màn đêm buông xuống

“Báo cáo, có tín hiệu nhiễu xuất hiện, ngay gần sở chỉ huy.” Tin tức viên của lam quân báo cáo.

Sư trưởng Trương đang chuyên chú nhìn tình hình chiến đấu trước mắt, tay vừa nhấc, “Tìm Lục Huy.”

“Dạ.”

Rất nhanh, Lý Nguyên Nguyên nhìn một đội người chạy tới phương hướng 12 giờ, xem ra kẻ địch phản quấy nhiễu bước đầu đã phát hiện địa điểm của Tiểu Ngọc. Rất nhanh, ở nửa đường, đội người mới ra kia liền bị phục kích, Lý Nguyên Nguyên cười, đó là cạm bẫy cô bố trí, để Tiểu Ngọc ở một hướng khác dụ dỗ cũng

đánh lén bảo vệ của bộ chỉ huy quân địch, đợi cho bảo vệ của bộ chỉ huy giảm bớt chính là thời khắc các cô xuất động.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, lại có mấy bảo vệ của bộ chỉ huy quân địch chạy ra ngoài tiến hành trợ giúp.

Đội bọn họ đi xa, Lý Nguyên Nguyên vùng tay lên, chúng ta nên hành động !

Sư bộ sở chỉ huy lam quân bị tập kích!

Sau khi bắn nhau vắn tắt, Lý Nguyên Nguyên trốn ở bên cạnh lạng lẽ mang theo Đậu Đậu từ một cửa khác lều trại vào nhảy vào, giờ súng!

Gì? Đối diện là phía sau của cái tử?

Không quan tâm được nhiều như vậy, Lý Nguyên Nguyên lui về phía sau hai bước, sau đó người cùng thiết bị hướng tới nóc tử.

“Bang bang bang!” Ngăn tử ngã một mảnh, tựa hồ phía dưới còn đè người, nhưng cũng thành công làm tắt cả mọi người phía sau tử bại lộ trước mặt, bọn họ đang kinh ngạc quay đầu nhìn tình huống trước mắt.

Lý Nguyên Nguyên vừa định giờ súng, trên lưng truyền đến ba tiếng động: cô, bỏ mình.

Cô phần nộ quay đầu, thấy Đậu Đậu giờ súng muốn bắn cũng mở to mắt bộ dáng rất là buồn bực, thì ra cô cũng bỏ mình. Ngay lúc cô còn không thấy rõ sư trưởng quân địch, liền bỏ mình!

Song phương còn chưa phản ứng lại, dưới ngăn tử truyền đến tiếng kêu cứu: “Đề chết tôi, đề chết tôi.”

Lý Nguyên Nguyên giật mình, lập tức nhảy xuống, cùng mọi người ba chân bốn cẳng kéo nhân viên cần vụ của sư trưởng ra, người không có bị gì, chỉ có trên đầu thêm một cái bánh bao. Lý Nguyên Nguyên lúc trước chính là nhìn thấy anh ta mới đoán sư trưởng lam quân ở trong này.

Doanh trưởng thông tin lam quân đã ở đây, anh ta nhận ra Lý Nguyên Nguyên, phi thường tức giận chỉ vào cô nói: “Một lính thông tin như cô còn muốn làm đặc chủng, đeo thiết bị dụng tử, hồng thiết bị rồi làm sao bây giờ? Một cái này tới mấy chục vạn đó.”

Đậu Đậu nổi nóng: “Chúng tôi mạng cũng không cần, còn lo máy móc.”

Doanh trưởng thông tin còn muốn nói, Lý Nguyên Nguyên khoát tay: “Sẽ không hư, hư tôi sẽ sửa.” Một câu nói đã thành công chặn họng.

Sư trưởng Trương nói với Lục Huy bên cạnh: “Đi qua cùng cô ấy nhận thức một chút, lần sau hai người chính là chiến hữu.”

“Dạ”.

Khi Lý Nguyên Nguyên nhìn Lục Huy đi tới chỗ mình, trong lòng hiện lên một từ: tiếc nuối.

Đúng vậy, vốn đánh lén xác xuất thành công tương đương cao, ở một khắc cuối cùng lại thất bại trong gang tấc! Giống như một người đi trong sa mạc khô cạn tìm được nguồn nước lại cách bờ nước một bước liền OVER. Tiếc nuối! tiếc nuối rất lớn!

Aiz. . . Cô thở dài. Người trước mặt đi tới còn không phải là người sát hại mình sao, khi cô biết được mình bỏ mình đã lập tức phần nộ quay đầu nhìn, chỉ thấy đồng chí Lục hắc đứng phía sau Đậu Đậu giờ súng về phía các cô. Trong đêm chập choạng, căn bản thấy không rõ mặt anh ta, chỉ thấy đôi mắt giống như sói. Bất quá, rõ ràng nhìn thấy bọn họ đã ra ngoài trợ giúp, sao có thể nhanh như vậy trở về phá hư chuyện tốt của cô chứ?

Lục Huy đi đến trước mặt Lý Nguyên Nguyên, hai người người xem ta ta trừng người.

“Tôi là Lục Huy.”

“Tôi là Lý Nguyên Nguyên.”

Một trận trầm mặc,

“Cô. . . Thân thể không có việc gì chứ?” Răng trắng hiển lộ, bất quá nói cũng dễ nghe.

Lý Nguyên Nguyên động động tay, có chút đau: “Không có việc gì.” Hẳn chỉ là bị thương cơ bắp.

Lục Huy vẫn mặt không chút thay đổi, “Bên kia có lều trại, người của các cô có thể đến bên kia nghỉ ngơi. Đi theo tôi.” Nói xong bước ra ngoài, “thi thể” Lý Nguyên Nguyên thành thật đi theo.

Thủ hạ Lục Huy đem hết thấy đều an bài thực thỏa đáng, Tiểu Ngọc cùng các đội viên phục kích cũng đều đã trở lại. Mọi người sắp xếp ngồi, lẫn nhau nhỏ giọng trò chuyện. Lý Nguyên Nguyên nghĩ đến tình huống của phân đội thông tin khác.

Không lâu, Lục Huy ở bên ngoài dạo qua một vòng đã trở lại, anh đi đến trước mặt Lý Nguyên Nguyên ngồi xuống. Sắc mặt rất khó coi. Lý Nguyên Nguyên nhìn anh, cũng không dám mở miệng, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ Kỷ Mẫn các cô đem Tia Chớp diệt toàn bộ? Nha, đồng chí Lục Huy kia đáng thương đã có thể quảng mặt, làm không tốt còn có thể giáng cấp, ai nha, cái này thật quá xin lỗi. Lý Nguyên Nguyên đồng tình nhìn anh, thấy Lục Huy đang nhìn qua: “Liên đội thông tin của các cô đã bị chúng tôi diệt toàn bộ.”

Gì?

“Một người không lưu, thiết bị cũng đều thu được.”

Gì?

“Cái kia, cho tôi mượn nhìn xem.” Lục Huy nói, không hung dữ cũng không ôn nhu.

Lo lắng lo lắng. . .

Nếu tương lai đều là chiến hữu, hơn nữa đại thế đã mất, mình hiện tại dù sao cũng là thi thể. Lý Nguyên Nguyên thuận theo đem thiết bị quan trắc cho anh.

Lục Huy giơ lên nhìn nhìn, quay đầu kêu: “Tiểu Ngũ, chạy đến bên kia đỉnh núi lại chạy về.”

“Dạ”

Lục Huy từ kính quan trắc vẫn nhìn Tiểu Ngũ. Lý Nguyên Nguyên ở cạnh nhìn anh từ bình tĩnh đến khoe miệng dần dần bắt đầu ẩn ẩn co rúm, gân xanh trên đầu dần dần toàn động.

Lý Nguyên Nguyên giờ phút này rất muốn vỗ vỗ vai anh, đồng tình nói: không phải quốc quân không cố gắng, mà là cộng quân quá lợi hại.

“Tình huống thương vong của các anh thế nào?” Cô hỏi.

“So với các cô ít hơn năm người.” Anh đáp.

“Không tới một liên đội?”

Lục Huy buông kính quan trắc, quay đầu đối mặt cô, nói: “Nếu như các cô bắn chuẩn chút, thương vong của chúng tôi ít nhất gấp đôi hiện tại.” Nói xong, hai người đều trầm mặc.

Lý Nguyên Nguyên lại hỏi một nghi vấn trong lòng: “Vừa rồi các anh làm sao có thể trở về nhanh như vậy?” Bằng không các cô nói không chừng có thể bắt giữ sư trưởng Trương.

Lục Huy trả lời thành thật: “Chiến thuật diệu hổ ly sơn cũng không hiếm thấy, chạy ra vì dẫn các cô đi ra, nửa đường chúng tôi sẽ trở lại. Bất quá, tôi không nghĩ tới cô sẽ đụng tử.”

“Ý của anh là, anh đã sớm phát hiện chúng tôi?”

Lục Huy nhin không được cười: “Đúng vậy, trình độ ẩn nấp của các cô kém chút. Vốn tôi định bắt sống. Nhưng cô dũng mãnh khiến tôi không thể không bắn cô.”

Lúc ấy, bởi vì biết phía sau có một loạt tử chống đỡ, cho nên Lục Huy chủ yếu đề phòng cửa vào phía trước. Khi anh nhìn đến hai bóng người nhìn ngó ở sau lều trại, lúc ấy đã định bắt tù binh. Kết quả, cô gái này còn rất mạnh, đeo thiết bị điện tử liên động thẳng vào tử, nên anh mới lập tức tiêu diệt các cô.

Nghĩ vậy, Lục Huy lại nghĩ tới đội ngũ mình lần này bị hao tổn. Bộ đội đặc chủng giống Tia Chớp luôn đánh kẻ địch giống như đánh chuột, không ngờ cũng có tình huống bị đánh như hôm nay, hơn nữa còn là

thương vong lớn nhất từ lúc lập đội. Đoàn trưởng như anh khó thoát tội này. Hơn nữa vừa rồi bởi vì không có trực tiếp đối kẻ địch thực thi đả kích mà muốn bắt tù binh, thiếu chút nữa hỏng đại sự. Anh suy nghĩ, mình cùng đội mình có phải hay không đều phạm vào sai lầm nào đó?

Lý Nguyên Nguyên lúc này đang suy nghĩ trong lòng, bản cùng ẩn nấp là năng lực cơ bản của quân nhân, nhưng cô từ xưa tới nay đều quá mức chuyên chú kỹ thuật, bỏ qua tố chất quân sự cơ bản, lần này diễn tập chẳng những hiện rõ chỗ kém của mình, ngay cả lính của mình cũng đều có chỗ thiếu hụt như vậy. Xem ra, cô thật nên tỉnh tỉnh lại.

Hai người đều tự đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bất giác liền vẫn ngồi đối diện như vậy.

“Cô nói bọn họ đang làm gì?” Cách đó không xa, Tiểu Ngọc hướng Đậu Đậu thì thầm: “Ngồi?”

“Ngồi cái gì?” Đậu Đậu liếc cô một cái, “Tôi xem nha, tám phần là Lục Huy bị trung đội trưởng của chúng ta mê hoặc.”

Tiểu Ngũ bên cạnh hừ một tiếng: “Các cô nói lung tung gì, đoàn trưởng chúng tôi làm sao có thể mê Lý Mạc Sâu của các cô, đối tượng của người ta là con gái quân trưởng. Lý Mạc Sâu các cô cùng người ta căn bản so không được, không phải một cấp bậc.”

“Anh. . .” Tiểu Ngọc và Đậu Đậu nghe xong đều tức giận, Đậu Đậu mắng: “Đương nhiên không cùng cấp bậc, trung đội trưởng chúng tôi không đi lên theo con đường quan hệ bám váy, không giống Tia Chớp các anh.”

” Tia Chớp chúng tôi khi nào thì bám váy. . .”

“Tiểu Ngũ, đi thôi.” Lục Huy đã đứng lên thủ thế, Tiểu Ngũ hừ hừ cái mũi không để ý tới Tiểu Ngọc xem thường, nhảy nhót đi theo đoàn trưởng nhà mình.

Đậu Đậu các cô nhìn Lý Nguyên Nguyên mặt đen đi đến trước mặt các cô, vốn tưởng rằng phải nhận được khen ngợi, kết quả... Lý Nguyên Nguyên chống nạnh: “Các cô vừa rồi nói vớ vẩn cái gì? Đây là tố chất của các cô sao? Nói chiến hữu như vậy là nên làm sao? Làm người phải có chút trí tuệ, hơn nữa các cô còn là con em của quân đội nhân dân Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa, hơn nữa còn là lính tôi mang, phải có bộ dáng của tôi, mặc kệ người ta bám váy hay không đều không thể nói ra, trong lòng đoán đoán là được rồi. . .” Vì thế, Đậu Đậu bọn họ phải tiếp nhận một buổi chiều phê bình cùng tự phê bình.

7. Chương 7

Sau khi kết thúc lần diễn tập thứ ba.

Sư bộ Đại Thực Đường.

Lúc này tất cả quan quân tham diễn đều tiến hành tổng kết tọa đàm kết hợp ăn uống. Các khu vực làm xong tổng kết nên làm, sư trưởng Trương đứng dậy, mọi người im lặng nghe.

“Các đồng chí, qua đêm nay, mọi người chính là chiến hữu trên cùng một chiến tuyến, cuối xuân sang năm đại diễn tập cả nước là lúc thể hiện thực lực của bộ đội chúng ta. Trải qua ba lần diễn tập, tôi tin tưởng mọi người đều từng có rất nhiều nơi chịu thiệt, hiện tại không so đo nữa, mọi người phải làm là kính rượu! Tôi nói kính không phải kính thủ trưởng, mà là kính kẻ địch! Ai, ở trong quân này vài lần diễn tập khiến mình trúng một đao thì tìm người đó! Ai, lúc trước đánh người ta một gậy cũng có thể đi tìm người ta uống! Sau đó các người đều phải biết rõ cho tôi lúc trước người khác là như thế nào cho các người một đao. Mệnh lệnh của tôi, không cho phép giấu diếm. Ngày mai, tôi kiểm tra thí điểm, nếu còn có ai không rõ mình là như thế nào bị giết, tôi đây liền diệt người đó!” Sư trưởng Trương ánh mắt như ưng đảo qua lính dưới đài, sau đó hét lớn một tiếng: “Bắt đầu!”

Được mệnh lệnh này, đại quan tiểu quan các cấp dưới đài bắt đầu rời tiệc tìm “kẻ địch”, không bao lâu toàn bộ hội trường liền giống tiệc đứng quân đội, nơi nơi vô cùng náo nhiệt hi hi ha ha. Có người bị vây kín không kẻ hở ứng phó không nổi, như Lục Huy cùng các phân đội trưởng của anh; có kẻ cùng người tranh đỏ mặt tía tai, như đoàn trưởng Trần; cũng có hai ba người khe khẽ nói nhỏ, như Lý Nguyên Nguyên.

Hỗn loạn cao trào vừa qua khỏi, Lục Huy đột phá vòng vây bùng ly rượu đi tới trước mặt Lý Nguyên Nguyên. Lý Nguyên Nguyên lập tức nâng ly lên.

Lục Huy nói: “Giữa hai đội chúng ta hẳn là đều rõ chứ?”

Lý Nguyên Nguyên: “Đều rõ.”

Lục Huy: “Chúng ta uống một ly.”

Lý Nguyên Nguyên: “Được.”

Hai người cùng ly, uống hết ly rượu đầy.

Sau đó, Lục Huy lại rót đầy ỉnh và Lý Nguyên Nguyên.

“Một ly này là cảm ơn cô, cảm ơn cô để chúng tôi thấy được bản thân tự phụ. Trên chiến trường mang theo bằng tay vinh dự, trên chiến trường làm động tác dư thừa bất kể địch làm tù binh. Đây đều là chúng tôi kiêu ngạo quá, tự cho là đúng. Cảm ơn cô nhắc nhở chúng tôi.” Lục Huy nói xong tự mình uống cạn trước.

Lý Nguyên Nguyên nghe xong cũng một thân nhiệt huyết, nam nhi tốt a! Cô nói: “Đừng nói vậy, đoàn trưởng Lục, các anh cũng cho chúng tôi biết khuyết điểm của chúng tôi là tổ chức quân sự quá kém. Về sau học tập các anh nhiều! Tôi kính anh!” Nói xong, ngửa, rượu vào bụng.

Hai ly rượu xuống bụng, hai người mới lần đầu tiên nhìn đối phương:

Lục Huy, mặt đen đen, vóc dáng cao cao, cơ bắp bồng bồng phần phần, ngũ quan đoan chính, một đôi mắt sắc, mũi ôi mỏng, răng đặc biệt tốt.

Lý Nguyên Nguyên, mặt trắng trắng, vóc dáng nhỏ dài, mày liễu mũi cao, môi đỏ mọng mặt trái xoan, tóc ngắn, ánh mắt hơi dờ dẩn chứng minh cô là lính kỹ thuật.

Hai người ở trong lòng đâm cho đối phương một cái: chiến hữu đáng giá dựa vào!

Văn phòng bộ liên trưởng liên binh nữ núi Thiên Phong.

Lý Khả liên trưởng thái độ khác thường rót cho Lý Nguyên Nguyên ly trà, Lý Nguyên Nguyên chấn động, mặt trời như thế nào lại mọc từ phía tây?

“Liên trưởng, ngài là có chuyện gì sao?” Lý Nguyên Nguyên thật cẩn thận hỏi.

“Nguyên Nguyên, vài năm nay tôi tuổi tác đã cao, bình thường chỉ muốn làm chút nghiên cứu khoa học công quan còn có một số nhiệm vụ đặc thù, diễn tập và huấn luyện dã ngoại những việc cực khổ đều là cô một tay để ý. Tôi thực bản khoăn a.” Lý Khả liên trưởng từ sau khi yêu đương, nói chuyện bắt đầu cố gắng trở nên ôn nhu uyển chuyển.

Lý Nguyên Nguyên nghe xong lời nói khác thường này có chút sợ hãi, nói: “Liên trưởng, chúng ta tuy rằng kêu liên nữ binh, nhưng là một căn cứ nghiên cứu khoa học, các thủ trưởng đều biết cho nên không có yêu cầu đặc biệt nghiêm. Đợi tiếp qua vài năm tôi cũng chạy không nổi, còn không phải cũng dựa vào chiến sĩ trẻ tuổi phía dưới sao. Ngài hôm nay sao lại nói việc này?” Chẳng lẽ là có thay đổi nhân sự?

“Khụ khụ, cô cũng biết tiếp qua vài năm cô chạy không nổi? Mỗi ngày việt dã 5 km, thỉnh thoảng một tuần dã ngoại sinh tồn. Đối với một cô gái ba mươi tuổi mà nói là rất vất vả.”

Lý Nguyên Nguyên gật gật đầu, chờ.

Lý Khả liên trưởng đối mặt Lý Nguyên Nguyên hỏi: “Cho nên, cô thật sự không tính kết hôn sao?”

Lý Nguyên Nguyên hóa đá! Vấn đề này quá nhạy cảm!

1 phút sau, đồng chí Lý Nguyên Nguyên sống lại.

“Liên, liên trưởng, chuyện kết hôn. . . muốn thì muốn, nhưng chị cũng biết, tôi không có chuẩn bị trong lòng. . . . À, đúng rồi, tôi còn không có đối tượng, tôi yêu cầu cao, lại không có người thích hợp. . . .”

“Có!” Lý liên trường gật gật đầu, “Một đồng sự của vợ của bạn học của đối tượng của tôi phù hợp với yêu cầu của cô.”

Lý Nguyên Nguyên mở to mắt nhìn Lý Khả.

Lý Khả hướng cô gật gật đầu.

Lý Nguyên Nguyên rút cục cũng gật gật đầu.

Đoàn bộ dưới núi

“Tôi lấy danh nghĩa quân nhân cam đoan với cậu, cô gái này tuyệt đối không kém hơn Phương Phương.” Lý tham mưu gấp đến độ xoay quanh, ông nhất định phải thuyết phục Lục Huy đi!

Lục Huy khoát tay với ông: “Lý tham mưu, không vội, chúng ta uống một ngụm trà trước.”

Lý tham mưu cố bình tâm, ngồi xuống, thở sâu: “Quân khu khởi xướng hoạt động quan tâm chung thân đại sự của quan quân. Tôi nói cậu a, anh nổi danh trên bảng, thủ trưởng cậu phải phụ trách giới thiệu ít nhất cho anh một cô, nếu không phải Phương Phương lâm thời. . .”

“Lý tham mưu, tôi không ngại chuyện đó, ngài đừng nói nữa.”

“Cậu thực không ngại?”

“Thực không ngại.”

“Thực không ngại vậy cậu đi coi mắt lần này!”

8. Chương 8

“Kỷ Mẫn, giúp chị nhìn xem đôi giày này phối với váy này được không. Kỷ Mẫn, Kỷ Mẫn, giúp nhìn xem.” Sáng sớm, Lý Nguyên Nguyên liền bắt đầu trang điểm ăn diện. Hôm nay đi xem mắt, giữa trưa cùng đối tượng xem mắt ăn một bữa cơm, cho nên sớm thức dậy trang điểm.

Kỷ Mẫn ở trên giường lười biếng ngẩng đầu từ cuốn sách, nhìn hai cái, “Được!”

Được Kỷ Mẫn giới ăn diện nhất đánh giá, Lý Nguyên Nguyên mang một cái túi xách nhỏ, mang giày da dê nhỏ, lộc cộc đi xuống núi. Hành trình hôm nay là xuống núi nửa giờ, lại tốn hai tiếng rưỡi đi xe bus ra trung tâm thành phố Yên Châu, sau đó lại đi taxi đến “nhà hàng Phụng Hoàng”, đến đó cùng một bác sĩ ngoại khoa, xem mắt! Nếu như thuận lợi còn có thể ăn bữa tối.

Lý Nguyên Nguyên nghĩ vậy trên mặt liền hiện lên một ít đỏ ửng. Căn cứ ngày hôm qua bà mai chị Lý giới thiệu qua điện thoại, nam sĩ gia cảnh giàu có, thạc sĩ y học, nhậm chức tại bệnh viện nhân dân thành phố Yên Châu, bác sĩ chính, anh ta có hảo cảm với quân nhân, ở nhà có làm thêm giờ, không cần lấy vợ biết nấu cơm, có thể thông cảm cho công việc của quân nhân. Như vậy vừa nghe, Lý Nguyên Nguyên yên lòng. Đây mới là đối tượng cô thích: có tiền có văn hóa, có năng lực thông cảm duy trì công việc của cô.

Cho nên đối tượng này phải cố nắm chắc. Chính mình vốn liền như hoa như ngọc, lại ăn diện trang điểm khẳng định nắm chắc thắng lợi. Lý Nguyên Nguyên trong lòng định ra một mục tiêu: chỉ cần bác sĩ này bộ dạng không khó xem, cô liền chấp nhận anh ta!

Lý Nguyên Nguyên ngồi trên xe bus, sáng tinh mơ ra trạm, trên xe chỉ một mình cô. Xe lắc lắc, lắc đến trạm thứ hai, đi lên một người, quần lục quân, áo trắng, mặt đen.

Gì?

Lục! Huy! ! !

Lục Huy hiển nhiên cũng thấy Lý Nguyên Nguyên mặc thường phục, anh cũng lấp bắp kinh hãi. Hai người một đầu xe một đuôi xe xấu hổ nhìn đối phương cười cười, sau đó liền tránh tầm mắt.

Người, không nguyện ý bị người ta bắt gặp nhất là lúc nào? Một trong số đó, chính là khi đi xem mắt.

Tuy rằng không muốn, nhưng hai người không có cách nào không cùng tốn hơn hai tiếng đổi ba xe bus, bởi vì mục đích của bọn họ đều là thành phố Yến Châu. Khi ra khỏi chiếc xe bus cuối cùng, hai người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Đến nội thành dạo à?”

“A, đến nội thành dạo.”

Hai người nói xong tiếng cuối cùng, lại tránh ánh mắt nhau.

Một chiếc taxi đến, hai người đồng thời vẫy tay. Xe ngừng lại.

Lý Nguyên Nguyên và Lục Huy nhìn nhau một cái, Lục Huy thủ thế mời, Lý Nguyên Nguyên gật gật đầu, lên xe. Thẳng đến khi xe quẹo vào một khúc cua phía trước, Lý Nguyên Nguyên mới thở ra một hơi.

Ngồi ở một góc nhà hàng Phượng Hoàng, Lý Nguyên Nguyên chốc lát lại nhìn ra cửa, thỉnh thoảng vuốt tóc mình, phủ phủ chân váy mình. Chị Lý và bác sĩ kia nghe nói rất nhanh sẽ đến.

Cánh cửa nhà hàng Phượng Hoàng mở ra, Lý Nguyên Nguyên vươn cổ nhìn. Vừa thấy người tới, cô mạnh mẽ rút đầu lại, trốn sau thực đơn. Lục Huy vào cửa dường như đang tìm người, ánh mắt quét qua, ngừng một chút, sau đó tiếp tục đi đến một góc khác nhà hàng ngồi xuống, vừa vịn dựa lưng về phía Lý Nguyên Nguyên.

Hai người trong lòng ám niệm: sao mà trùng hợp vậy?

Hoàn hảo, người xem mắt của hai bên rất nhanh đã đến, hai người lần lượt tiến vào trạng thái chiến đấu, cũng đã quên đi xấu hổ.

Lý Nguyên Nguyên bên này, người đến là bác sĩ ngoại khoa, gầy gầy cao cao diện mạo thanh tú, mặt trắng trắng thêm một cái kính gọng vàng rất hương vị phần tử trí thức, ngón tay thon dài, móng tay cắt tỉa khá chỉnh tề. Lý Nguyên Nguyên vừa thấy, trong lòng có vài phần hảo cảm. Người tiến cử là chị Lý liên hệ qua điện thoại, chừng ba mươi lăm, nói chuyện vừa nhiều lại mau, vô cùng biết kéo không khí, khiến hai người trẻ tuổi không quá am hiểu nói chuyện tuyệt không cảm thấy xấu hổ. Ngược lại có thời gian đánh giá lẫn nhau. Lý Nguyên Nguyên tin tưởng, bề ngoài cùng khí chất của cô hẳn là cũng có thể lưu lại ấn tượng tốt cho vị bác sĩ ngoại khoa này.

Lục Huy bên kia đối mặt là một nữ quân y. Tuy rằng là tóc ngắn lưu loát, nhưng rõ ràng là kiểu tóc model, lông mi cắt tỉa phi thường xinh đẹp, làn da trắng nõn non mịn, trên người thỉnh thoảng tản ra mùi thơm nhàn nhạt, có thể cảm giác được là cô gái vô cùng biết bảo dưỡng, tuy rằng bộ dạng chỉ tính thanh tú, nhưng mặc áo khoác nhỏ vừa người cùng váy liền, cả người nhìn qua chính là một cô gái người phi thường tài trí cũng phi thường nữ tính. Lục Huy cảm giác cũng không tệ lắm, thỉnh thoảng chủ động nói chuyện.

Làm bà mối là vợ của Lý tham mưu, ở bên cạnh nhìn trong lòng thật cao hứng. Sau khi Lục Huy được điều đến đội của chồng bà, bà thường nghe được chồng nói tới cậu ta, nói công việc cậu ta như thế nào vĩ đại như thế nào rất tiền đồ, gia cảnh lại tốt, vài vị lãnh đạo đều có ý kén cậu ta làm rể hoặc giới thiệu đối tượng cho cậu ta, nghe nói còn tranh qua vài lần, nhưng Lục Huy người ta luôn nói mình bận liền kéo dài không đi.

Điểm này tham mưu phu nhân rất đồng ý, đều là thủ trưởng, đi đâu đều đắc tội với người, còn không bằng không đi. Thẳng đến thời gian trước Lục Huy được quân trưởng triệu đến nhà, cuộc phong ba này mới bình ổn xuống. Tham mưu phu nhân lúc ấy còn rất thất vọng, cháu mình còn muốn giới thiệu qua đó, nhưng như thế nào cũng so không được con gái quân trưởng người ta a.

Vốn cũng không trông cậy vào, không nghĩ tới mấy ngày hôm trước Lý tham mưu về nhà rầu rĩ không vui, vừa hỏi mới biết được, Lý tham mưu vẫn chân chó giúp đỡ quân trưởng tác hợp con gái quân trưởng và Lục Huy, kết quả con gái quân trưởng ở trên xe lửa gặp được một võ cảnh, hai người cùng nhau bắt kẻ trộm, sau đó nhanh như chớp có tình cảm. Quân trưởng tức giận đến đòi mạng nhưng không có cách gì, Lý tham mưu như bà mối trung gian cũng thấy có lỗi với Lục Huy. Tham mưu phu nhân nảy ra ý hay, cùng Lý tham mưu bày kế: nếu không đem cháu tôi giới thiệu cho Lục Huy? Thứ nhất có một nhân tình, thứ hai cũng vì quân trưởng phân ưu, thứ ba, nếu thành Lý tham mưu có phải được thêm cánh tay đắc lực không. Còn nữa

cháu gái nhà mình điều kiện cũng không kém, chỉ là mắt cao hơn đỉnh, nhận thức ít người, một nữ quân y gả cho quân vĩ đại là thích hợp nhất rồi.

Nhìn hai người trước mặt trò chuyện không tệ. Tham mưu phu nhân cười híp mắt, bà bắt đầu tựa lưng vào ghế ngồi thoải mái uống trà, cũng nhìn quanh thấy hoàn cảnh nhà hàng này cũng không tệ lắm. Nhìn đến một nửa, bà thất thần.

Người bên kia đang nước miếng tung bay là ai? Không phải là bạn thời trung học của mình Lý Đại Mai sao? Bà kích động kêu một tiếng: “Đại Mai!”

Chị Lý đang theo Lý Nguyên Nguyên nói chuyện nghe được tiếng kêu lập tức ngừng miệng, nhìn lại, hô to: “Diêm Diêm!”

Đúng là đồng hương gặp đồng hương, nước mắt lưng tròng. Bạn học cũ mười mấy năm có thể gặp lại, tự nhiên là một phen thốn thức an ủi. Bốn người trẻ tuổi thấy cũng không biết nên phản ứng thế nào. Cũng may chị Lý bên Lý Nguyên Nguyên phản ứng nhanh, bà đề nghị mọi người ngồi cùng một bàn, dù sao đều là người trẻ tuổi cũng náo nhiệt chút. Vì thế, Lý Nguyên Nguyên và bác sĩ ngoại khoa đành phải ngồi cùng Lục Huy bọn họ, Lý Nguyên Nguyên và Lục Huy nhìn đối phương liếc mắt một cái, gật gật đầu, liền ngồi xuống bên nữ quân y. Có lẽ là ngại hay xấu hổ, dù sao hai người đều lẳng lặng uống trà.

“Ai nha, Đại Mai a, chúng ta đã lâu không gặp.”

“Còn không phải sao, cậu xem chúng ta đều có nếp nhăn rồi.”

“Đúng vậy, con cậu mấy tuổi rồi. . . .”

“Lớp bốn rồi, hiện tại học tiểu học ở Kinh Hàng. Rất nghịch ngợm.”

“Ai u, vào học trường tốt như vậy a? cậu cũng thật có phương pháp. . . .”

Hai phụ nữ bắt đầu lải nhải việc nhà. Bốn người trẻ tuổi hoặc lắng nghe, hoặc châm trà cho nhau, sau đó nói cảm ơn, hỏi tên họ, công việc ở đâu vân vân.

Hai người phụ nữ trung niên từ 10 năm trước chuyện của bạn học tới 10 năm sau cuộc sống phiên nào, theo đứa nhỏ nhà mình mới sinh ra đến về sau vì chúng tìm đối tượng dạng gì, từ như thế nào quen chồng mình đến cùng mẹ chồng nhà mình ở chung. Nói đến núi cao không màu, hoa nở hoa tàn, thời gian đảo ngược, bãi bể nương dâu, một cảnh lê hoa áp hải đường, một dòng xuân thủy chảy về tây. . .

Đợi hai người từ kết luận tương lai như thế nào cùng con dâu ở chung tỉnh táo lại, hai người cảm thấy một tia dị thường: chỉ thấy bác sĩ ngoại khoa và cô gái y nói chuyện cao hứng phấn chấn, hận gặp trễ, Lục Huy ngồi bên cạnh không nói lời nào, Lý Nguyên Nguyên cúi đầu nhìn ly trà.

Hai bà chị vỗ đùi: Thức. Ăn. Hông! ! !

9. Chương 9

Khi Lý Nguyên Nguyên đứng chờ đợi chiếc taxi thứ hai, kiên cường cô đã cố gắng, rốt cục bắt đầu lún, tự tôn bị thương tổn bắt đầu xâm nhập vào tâm linh vốn đã yếu ớt của cô. Mình đã lớn tuổi, theo cách nói của Kỷ Mẫn cô 27 tuổi đã là “đầu sĩ thừa”, sang năm cô lại không có bạn trai liền thăng cấp thành “khách nhất định thừa”. Cô không muốn a, cô cũng kỳ vọng vào tình yêu tốt đẹp, kỳ vọng cuộc sống hôn nhân làm người ta hâm mộ. Cho nên cô là chờ mong lần xem mắt này cỡ nào, vất vả lắm đối phương lại có điều kiện không sai, lòng tràn đầy mong ước có thể phát triển, không nghĩ tới kết quả lại như vậy. Kỳ vọng bị đánh vỡ không nói, diện mạo mình nghĩ rằng đáng kiêu ngạo, ô ô

~ thì ra cũng không tốt như mình tưởng tượng vậy. . . .

Ngay lúc Lý Nguyên Nguyên hối hận, Lục Huy lẳng lặng đứng ở phía sau cô. Anh nhìn “chiến hữu” cùng anh trên chiến trường xem mặt chiến bại trở về, trong lòng cũng vì cô không cam lòng. Người đàn ông kia sao có thể đối với cô nương người ta như vậy? Một nữ quân vĩ đại cỡ nào a, trên công việc không có sự lựa chọn, bình thường đóng tại rừng sâu núi thẳm yên lặng kính dâng thanh xuân của mình, rất cao thượng; cô nương người ta hôm nay cố ý thay đổi quân hài mang giày cao gót vượt đèo leo núi đến xem mắt, bao nhiêu

thành tâm. Nhìn xem đường cong kia xinh đẹp bao nhiêu, hàng năm leo núi; xem kích thước lưng kia thật tốt, nên lồi thì lồi nên lõm thì lõm, đó cũng là người ta hàng năm dã ngoại huấn luyện huấn luyện mà ra; diện mạo lại tốt, để chỗ nào cũng là một mỹ nhân, hơn nữa môi đỏ mọng kia, hấp dẫn người bao nhiêu a, tim của Lục Huy cũng không khỏi nhảy nhiều một chút. Đáng tiếc giờ phút này một cô gái như vậy lại chỉ có thể điềm đạm đáng yêu đứng trên đường một mình về doanh. Một loại tâm đồng tình của đàn ông trời sinh đối với kẻ yếu đột nhiên sinh ra.

“Đoàn trưởng Lý.” Lục Huy đi tới kêu.

Lý Nguyên Nguyên thấy Lục Huy lại đây, cũng cố khởi động tinh thần, “Đoàn trưởng Lục.” Giọng nói không nhiều sức.

“Thời gian còn sớm, nếu không chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm đi.” Lục Huy đề nghị.

Lý Nguyên Nguyên lắc đầu, dù sao cùng anh cũng không phải quá quen thuộc, hơn nữa mình cũng buồn bực đến nỗi, sao còn có tâm tình ăn cái gì.

Lục Huy thấy cô bất động, tiếp tục nói: “Người ta thấy chúng ta trở về sớm như vậy khẳng định sẽ hỏi đông hỏi tây, còn không bằng tối nay trở về. Hơn nữa vừa rồi tôi cũng chưa ăn gì, cô cũng vậy. Tôi thấy chúng ta đừng buồn nữa, đi ăn một bữa cơm, tôi mời khách.” Ba chữ “Tôi mời khách” cuối cùng kia nói rất là nhiệt tình.

Lời Lục Huy nói làm Lý Nguyên Nguyên động tâm. Aiz, còn không phải sao, sau khi trở về Kỳ Mẫn ân cần thăm hỏi, liên tưởng chờ mong, ngẫm lại đều rùng mình. Còn có nhóm bát quái Tiểu Ngọc nữa, nếu như biết chuyện cô xem mặt thất bại, khuôn mặt già nua của mình đặt ở đâu a!

Mặc kệ, ăn no mới có thể nghênh đón một vòng khiêu chiến mới! Đi! Hướng chỉ là theo Lục Huy, “kẻ chiến bại” giống cô. Lý Nguyên Nguyên cảm thấy nghĩ thông suốt, liền gật gật đầu đi cùng Lục Huy.

Có những cô gái có một loại thiên tính: khi cô ấy gặp chuyện khổ sở trùng hợp người khác cũng gặp được chuyện khổ sở, khổ sở của cô ấy sẽ giảm phân nửa. Lý Nguyên Nguyên là cô gái như vậy, khi cô cùng Lục Huy ngồi xuống một quán cơm, vẻ u sầu cô đã mất hơn phân nửa. Bởi vì cô biết Lục Huy trước mặt so với cô càng không hay ho, thuộc loại tiền mất tật mang: khi diễn tập chịu tổn thất lớn; thân phận con rể quân trưởng truyền ra toàn quân đều biết, nhưng mấy hôm trước lại bị một võ cảnh đoạt; hôm nay đến xem mặt cũng rơi vào kết quả giống cô. Lý Nguyên Nguyên hít hít mũi, nghĩ rằng, kỳ thật mình còn không tính thăm nhất. Xong rồi, cô đem sự đồng tình thoáng nhìn Lục Huy.

Lục Huy nhận được ánh mắt Lý Nguyên Nguyên có chút bất ngờ. Vì đánh vỡ xấu hổ, anh chủ động khơi mào đề tài: “Đoàn trưởng Lý, hôm nay ăn mặc rất được nha.” Lục Huy ở bộ đội nhiều năm như vậy, cũng biết chút miệng lưỡi trơn tru.

Lý Nguyên Nguyên vừa nghe, mặt liền đỏ. Lại nghĩ đến thất bại vừa rồi, mặt lại tái đi. Xinh đẹp cái rắm! So với nữ quân y vừa rồi mình ăn mặc quê mùa nhiều lắm. Bất luận diện mạo trời sinh, hay khí chất tao nhã cùng tài trí cũng không phải mình có thể so sánh. Lý Nguyên Nguyên hé mắt khổ sở.

Lục Huy vừa thấy không thích hợp, lại nói: “Đừng như vậy a, lúc đó tôi chẳng phải cũng vậy sao. Có gì đâu.”

Lý Nguyên Nguyên nói: “Anh có thể không sao cả, nhưng tôi không được. Tôi còn không gả đi về sau các anh đều kêu tôi là Diệt Tuyệt sư thái.” Đừng cho là tôi không biết đội các anh dưới núi đều gọi tôi là Lý Mạc Sầu. Có cô gái nào tâm lý bình thường muốn có cuộc sống bình thường lại nguyện ý a. Đợi sau ba mươi tuổi, Kỳ Mẫn nhất định sẽ chê cười cô là “Tề Thiên đại thừa”!

“Cô yên tâm, tôi cam đoan không cho lính tôi gọi cô như vậy.” Lục Huy muốn an ủi cô, lại vừa nghĩ, những lời này còn không bằng không nói. Lại lập tức bổ sung nói: “Loại chuyện này người ta không phải nói sao, là duyên phận chưa tới, Mr. Right của cô còn chưa xuất hiện.”

“Nào có đến bây giờ còn chưa xuất hiện, tôi đã 27, aiz, lại như vậy nữa, tôi liền tìm không ra có người đàn ông nào có tiền trẻ tuổi. Gả cho ông già. . .” Lý Nguyên Nguyên chưa nói xong, ở trong lòng nghĩ, gả cho ông lão có tiền, bản thân có thích hay không.

Lục Huy nghe xong có chút giật mình, không nghĩ tới nữ quân đóng trên đỉnh núi luôn đơn thuần cũng có ý nghĩ thể tục muốn gả cho người đàn ông có tiền, anh cười nhẹ: “Tôi nghĩ rằng cô sẽ nói muốn tìm một người tốt với cô cả đời chứ.” Một cô gái tốt bình thường không phải đều như vậy sao? Lý Nguyên Nguyên dù sao cũng là quân đội, hẳn là tư tưởng phải cao thượng mới đúng a.

“Tôi là một cô gái trưởng thành, đương nhiên sẽ thực tế chút. Tôi hi vọng tìm người chẳng những có tiền, hơn nữa có thể thông cảm công việc của tôi. Ừm. . . Nghĩ như vậy quả thật có vẻ khó tìm.” Lý Nguyên Nguyên lăm bầm lăm bầu, lại chìm vào trầm tư, cũng may rất nhanh phản ứng thấy mình không đúng, như thế nào có thể nói với đồng sự còn chưa quá quen thuộc chuyện này chứ. Cô ngượng ngùng cười cười với Lục Huy, nhanh chóng tìm đề tài.

“Đoàn trưởng Lục điều kiện tốt như vậy. Ngài còn đang chọn sao?”

Lục Huy giật nhẹ khoe miệng: “Yêu cầu của tôi không cao, nhưng cũng có chút khó khăn.”

“A?” Lý Nguyên Nguyên vừa bối cơm vừa tiếp lời.

“Tôi hi vọng cô ấy có tóc dài, nấu ăn tốt, lúc chờ tôi về nhà mang dép long, tay cầm giá sạn nghênh đón tôi nói: anh đã trở lại? Sau đó chính là giống như cô nói, hi vọng cô ấy có thể thông cảm công việc của tôi.” Quân nhân về nhà thời gian ít, điều cuối cùng là điều kiện thông dụng khi chọn đối tượng của tất cả quân nhân.

Lý Nguyên Nguyên nghe xong ngậy ra một lúc, sau đó cười cười gật đầu: “Anh yêu cầu quả thật không cao, thực nghiêm túc, ha ha, ngẫm lại cảnh tượng kia thật sự là rất ấm áp đó.” Nữ quân nhân như cô cũng hi vọng có chồng tay cầm giá sạn. Không biết mình có phúc khí này hay không.

Vừa nói chuyện, hai người nhất thời cảm thấy quen thuộc rất nhiều.

Lý Nguyên Nguyên lại nhiều chuyện hỏi: “Vậy sao anh còn cùng con gái quân trưởng yêu đương? Cô ấy chẳng phải quân nhân sao, sao có thể cầm giá sạn giữ gia đình cho anh.”

Lục Huy cười khổ: “Còn không có nói đâu. Người ta thật sự rất không tệ, tôi cũng chuẩn bị quăng bỏ yêu cầu này cùng cô ấy, chính là người ta chưa cho cơ hội.”

Lý Nguyên Nguyên gật đầu, Lục Huy “bồi phụ nhân” một đoạn kia như thế nào mọi người đều biết. Anh chính là vận khí không tốt, cũng là hai người bọn họ không có duyên phận.

“Vậy nữ quân y hôm nay, dường như cô ấy tóc ngắn, cũng không phù hợp yêu cầu của anh, vậy anh. . .” Lý Nguyên Nguyên mắt đầy dấu chấm hỏi, Lục Huy nhún nhún vai.

Lý Nguyên Nguyên nghĩ rằng, tốt thôi, thì ra cũng không quá hợp ý anh, cho nên anh mới cũng không khổ sở một chút. Đầu có giống mình.

Aiz. . .

Thấy Lý Nguyên Nguyên lại không vui, Lục Huy nói về chuyện cười của đội bọn họ. Lý Nguyên Nguyên bản tính là một nữ bát quái, lập tức nghe đến say mê, sau lại bị Lục Huy chọc cười khanh khách không ngừng, tâm tình tốt lắm, ngay cả răng chó của Lục Huy cũng thấy đáng yêu lên.

Cuối cùng, Lục Huy mặc kệ Lý Nguyên Nguyên từ chối, dám đưa đến chân núi Thiên Phong mới quay đầu, nói đây là phong độ thân sĩ. Lý Nguyên Nguyên trở lại đỉnh núi còn nhận được tin nhắn của Lục Huy, hỏi “đã đến liên bộ chưa”. Tuy rằng biết đây là lễ phép và tư chất, nhưng Lý Nguyên Nguyên tâm tình cũng rất tốt.

Kỷ Mẫn thấy Lý Nguyên Nguyên có bộ dạng này, vụng trộm nói cho Diệt Tuyệt: thành!

10. Chương 10

Khi Diệt Tuyệt biết Lý Nguyên Nguyên vẫn là “đầu sĩ thừa” thì đã là một tuần sau. Cô rất nghiêm túc gọi Lý Nguyên Nguyên vào văn phòng mình.

“Em, gần đây bạn cái gì?” Liên trưởng Lý Khả trong nghiêm túc giữa mang theo dịu dàng đang luyện tập hỏi.

“Bạn công tác, liên trưởng.” Lý Nguyên Nguyên nói, một tuần nay cô chưa từng xuống núi.

“Một ngày hai mươi tư giờ ngoại trừ ngủ cũng chỉ có nhiệm vụ?”

“Báo cáo liên trưởng, ngoại trừ ngủ và công việc, còn luyện tỳ bà, Bass và đàn điện tử.”

“Không có. . . công tác khai thông khác?”

“Báo cáo, có theo quy trình liên hệ với các ban thoại vụ cùng trạm thông tấn của các khu vực.”

Lý Khả nghe xong cả buổi không lên tiếng, cô bắt đắ dĩ thở dài, từ trên bàn cầm lấy tờ giấy đưa cho cô, nói: “Đây là lịch trình của lớp huấn luyện nâng cao khả năng câu thông của cán bộ quân khu, có rảnh em đi đi, không rảnh liền báo lại.”

Lý Nguyên Nguyên đương nhiên là có rảnh, cho nên cô báo danh.

Cái gọi là lớp huấn luyện nâng cao khả năng câu thông của cán bộ quân khu, kỳ thật là vì đại diện tập sang năm mà huấn luyện cán bộ trong quân khu, hi vọng trong một tháng học tập, mọi người có thể hỗ trợ lẫn nhau tăng cường nối kết thêm nhận thức, đồng thời hiểu biết công việc của các khu vực khác. Cho nên người các khu vực đều đến đây, hơn nữa phải thay huấn luyện ọi người hoặc chịu huấn luyện.

Hôm nay là Đàm liên trưởng của đội tân binh tổ chức ọi người tập luyện, qua vài ngày là trợ lý Lưu của đội hậu cần và Lý Nguyên Nguyên của bộ thông tin giới thiệu nội dung của khu vực mình ọi người; cuối cùng là Lục Huy và Thôi doanh trưởng mang theo mọi người đi huấn luyện dã ngoại.

Lục Huy cũng đến đây, làm Lý Nguyên Nguyên vừa vào bộ huấn luyện nhìn thấy Lục Huy liền rất kinh ngạc.

“Sao anh cũng đến đây?” Cô hỏi.

Lục Huy cười: “Gần đây mọi việc không thuận lợi, cho nên, muốn đến đây để tránh gió.”

Nói xong hai người đều tự hiểu nở nụ cười.

Ban huấn luyện khí thế hừng hực, tất cả mọi người đều nghiêm túc đối với mỗi một khoa. Người chung quanh đều là người của quân bộ, Lục Huy tới không lâu, rất nhiều người còn chưa quen thuộc, Lý Nguyên Nguyên liền hỗ trợ giới thiệu, hết thấy đều bình thường. Thẳng đến. . .

Ngày đó là Lý Nguyên Nguyên làm chủ giảng, đầu đề là thông tin sử dụng trong chiến tranh. Lý Nguyên Nguyên nghiệp vụ phi thường thuần thục, từng học đại học, còn tham dự qua nhiều hạng mục nghiên cứu khoa học, hơn nữa còn có kinh nghiệm thực chiến phong phú ở tiền tuyến thời gian dài. Tiết học của cô thuyết minh trật tự rõ ràng, dễ hiểu, kết hợp thực tế, các cán bộ dưới sân khấu nghe được liền tiếp gật đầu, từng vấn đề đều được giải đáp, mọi người đều cảm thấy đầy kính nể kiến thức của cô. Lục Huy ở phương diện này đã ăn qua mệt, nên đặc biệt nghiêm túc học hỏi. Sau khi huấn luyện hoàn thành, anh ở lại tiếp tục cùng Lý Nguyên Nguyên thảo luận, làm thế nào để sử dụng và phối hợp hữu hiệu với lính trinh sát vân vân, Lý Nguyên Nguyên cũng đã từng suy nghĩ vấn đề này. Hai người nói chuyện cũng rất ăn ý, cho đến khuya hai người mới vừa đi vừa nói chuyện từ trong tầng dạy học đi ra.

Bất quá không chỗ nào không có, vào đêm, Thôi doanh trưởng cùng phòng với Lục Huy đã nói: “Lục Huy, anh không thể ở cùng Lý Mạc Sầu.”

Lục Huy vừa lau giày vừa hỏi: “Anh đang nói cái gì?”

Thôi doanh trưởng nói: “Các người một tối một sáng, về sau sẽ sinh ngựa vằn.”

Một chiếc dép lê của Lục Huy bay qua.

Thời gian nửa tháng sau là huấn luyện việt dã, bắn súng và sinh tồn dã ngoại. Hiển nhiên là Lục Huy cùng Thôi doanh trưởng dẫn đội. Lý Nguyên Nguyên tố chất quân sự rất bình thường, chạy việt dã 5 km đến mặt mũi trắng bệch, mỗi lần đều là Lục Huy ở bên cạnh giúp cô vác đồ, dạy cô điều chỉnh hô hấp cùng bước chân như thế nào, phải chú ý tiết tấu vân vân. Khi bắn súng Lục Huy cũng sẽ hảo tâm ở bên cạnh

chỉ cô. Dưới sự trợ giúp của Lục Huy, thành tích của Lý Nguyên Nguyên ngày một tiến bộ. Cô nói cảm ơn, lần khác có rảnh nhất định mời Lục Huy ăn một bữa cơm.

Lời này lại bị Thôi doanh trưởng nghe được, anh ta ở bên cạnh Lục Huy nói: “Mèo trắng mèo đen, sinh ra cái gì đây? Mèo hoa?”

Lại một chiếc dép lê bay qua.

Hôm nay, lúc huấn luyện chấm dứt vẫn còn hơi sớm, lãnh đạo an bài bọn họ đi quét dọn trung tâm văn hóa đoàn bộ. Mọi người tay chân lạnh lẽo lập tức liền làm xong rồi. Ngồi xuống không có việc gì, thấy bên cạnh có rất nhiều nhạc cụ, vì thế đều tò mò đi lên chơi đùa. Nhất thời quần ma loạn âm.

Đàn liên trường ngoáy ngoáy lỗ tai, có chút chịu không nổi: “Có người nào biết chơi nhạc cụ không đây? Âm ỹ chết người.”

Mọi người vừa nghe, đều thảo luận lên, dù sao đa số là thường di chuyển trong núi, bình thường ít có cơ hội nhìn đến người thật diễn tấu, cho nên đều rất chờ mong. Nhưng lại đều là luyện công phu, không có mấy người sẽ đùa nghịch những thứ này.

Sở trường của Lý Nguyên Nguyên, nhưng cô lo lắng người ta nói cô khoe khoang, cho nên đang quan sát xem có ai xung phong lên trước hay không.

“Trung đội trưởng Lý”, người kêu cô là Thôi doanh trưởng, “Nghe nói nữ binh của liên binh núi Thiên Phong các người ai cũng giỏi ca múa, biểu diễn cho chúng tôi xem đi.” Mọi người vừa nghe đều vỗ tay ủng hộ cô lên.

Thôi doanh trưởng mặc dù nói lời hay, chỉ là giọng điệu vô cùng kỳ quái, Lý Nguyên Nguyên nghe vào tai giống như ác bá thời xưa đùa giỡn bần nông và nông nữ: “Con nhóc, hát cho gia nghe một khúc đi.”

Lý Nguyên Nguyên trả lời: “Biết thì biết, nhưng hôm nay tâm trạng không tốt lắm, hát một bài nhạc buồn, được không?”

Tất cả mọi người nói tốt, tốt. Đều là cảm tình con trâu, nghe thấy tiếng là được.

Lý Nguyên Nguyên cầm tỳ bà ngồi trên ghế, tay vừa gảy, một chuỗi thanh âm xẹt qua trong lòng mọi người, liền giống như mặt nước gợn sóng khi chim bay qua. Đàn xong một đoạn tỳ bà ưu mỹ, cô vừa đàn vừa hát:

Gió đêm nhẹ thổi tan khói nến

Tơ bông loạn nổi lòng

Người cùng nắm tay tình đã thành vết thương

Trước đây mặt ánh hồng như hoa đào

Hôm nay lén che giấu nước mắt

Ngồi một mình bên cửa sổ nhìn về mặt tang thương trong gương

.

Đây là bài của Ái Nhạc Đoàn, trong thanh nhã lại mang chút ưu thương, phối với giọng hát dịu dàng, khuôn mặt xinh đẹp, tiếng tỳ bà một chút kích thích khiến người ta cơ hồ đã quên bản thân. Lục Huy cũng quên. Anh giống như đang ở bờ sông Tần Hoài thời xưa, bản thân là một công tử văn nhã tay cầm quạt trắng, gặp gỡ một lục y nữ tử ưu sầu trên sông, nàng tay ôm tỳ bà cô độc đàn hát. Nàng xinh đẹp như vậy, tài hoa như vậy, giọng hát êm ái như vậy, nàng. . . hấp dẫn hẳn như vậy. Hắn vừa thu cây quạt lại, hô to một tiếng: “Mỹ nhân này, ta muốn!”

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, Lục Huy tỉnh lại. Nhìn Lý Nguyên Nguyên có chút ngượng ngùng, anh nghe được tiếng tim mình đập. Buổi tối lúc ngủ, Lục Huy mơ thấy ngựa vằn cùng mèo hoa.

11. Chương 11

Đồng chí, thôn xóm gần đó có tập tục tiền năm cũ, nơi nơi đều có bắn pháo. Ban huấn luyện cũng tiến vào giai đoạn cuối cùng dã ngoại sinh tồn. Lục Huy dùng một chai rượu đem Lý Nguyên Nguyên từ dưới trưởng Thôi doanh trưởng đổi đến dưới trưởng mình. Mấy ngày nay, anh thường sắp lại gần Lý Nguyên Nguyên, tự cho là làm đến người không biết quý không hay, kỳ thật mọi người đều rõ ràng, bất quá đều hảo tâm sáng tạo cơ hội cho hai người thôi. Lý Nguyên Nguyên cũng cảm thấy một chút khác thường. Lục Huy chiếu cố cô như vậy đối với một cô gái chờ gã như cô thật là phi thường hấp dẫn, nhưng cô không quên tiêu chuẩn kén vợ của Lục Huy. Lý Nguyên Nguyên vẫn nói với bản thân: anh ta chỉ xem cô như chiến hữu tốt, nếu tùy tiện vượt qua ranh giới kia, vậy lam nhan tri kỷ này liền xong đời. Mà cô, ít nhất bây giờ còn không muốn mất đi Lục Huy... người bạn này. Cho nên Lý Nguyên Nguyên giấu lòng mình ở chung cùng Lục Huy.

Trên đường cùng đội ngũ huấn luyện dã ngoại đến thôn quê, Lý Nguyên Nguyên nhặt vài cái pháo còn chưa đốt nổ nhét vào túi, Lục Huy ở phía trước không biết như thế nào liền thấy được, anh chậm lại đến bên người Lý Nguyên Nguyên hỏi, “Lớn như vậy còn lấy pháo đốt? Muốn dọa ai?”

Lý Nguyên Nguyên trừng anh ta một cái: “Không cần nhắc nhở tôi lớn, hiểu không?” Biết rõ người ta kiêng kị nhất chính là tuổi!

Lục Huy ngượng ngùng hắc hắc nở nụ cười. Thôi doanh trưởng ở phía cuối lỗ tai không biết như thế nào thính như vậy, anh ta lớn tiếng nói: “Thì ra người đàn ông thông minh cũng có lúc ngu xuẩn.” Chọc người phía trước một trận cười vang.

Lục Huy hừ một tiếng không tiếp lời, liền tiến về phía trước.

Lại đi một đoạn, Lục Huy lại chạy đến bên cạnh Lý Nguyên Nguyên, hạ giọng nói: “Đem mấy cây pháo đốt đó cho tôi.”

“Làm chi?”

“Đừng hỏi. Mau đưa tôi.”

Lý Nguyên Nguyên theo lời toàn bộ đưa cho anh, theo ánh mắt anh cười gian nhìn qua, Lý Nguyên Nguyên rung mình một cái thêm ghê tởm, “Này. . . Không tốt đâu?”

“Tốt mà.” Lục Huy cười.

“Có phải. . . quá tàn nhẫn không?”

“Sẽ không.”

Giữa trưa hạ trại. Lục Huy nói với Thôi doanh trưởng: “Lão Thôi, chúng ta đi xem trong rừng có thỏ hoang hay không, giữa trưa làm thỏ nướng đá. Được không?”

“Đi a. Tôi cũng muốn nhìn một chút Tia Chớp nướng thỏ như thế nào.” Thôi doanh trưởng dặn dò đội ngũ xong liền chuẩn bị đi, sau đó nhìn Lục Huy: “Anh không đi à?”

Lục Huy: “Đi, chúng ta tách ra đi, xem ai tìm được trước.”

Thôi doanh trưởng hừ mũi, đi mất.

Lục Huy quay đầu tìm Lý Nguyên Nguyên, “Đi, tôi đưa em đi xem diễn.”

Thôi doanh trưởng ở trong rừng vòng vo chuyển, không phát hiện gì. Nhưng lại phát hiện bóng dáng Lục Huy và Lý Nguyên Nguyên lén lút. Thôi doanh trưởng vẻ mặt xấu xa, lén lút theo phía sau.

Không lâu sau, hai người phía trước đã không thấy tăm hơi, Thôi doanh trưởng đi nhanh về trước muốn đuổi kịp.

“Nằm xuống!” Một tiếng hô to.

Phản ứng tự nhiên của quân nhân, Thôi doanh trưởng lập tức nằm xuống đất.

Chỉ nghe “bang bang” vài tiếng trầm đục, một vài thứ rơi xuống trên lưng và cổ Thôi doanh trưởng.

5 giây sau, hết thấy bình tĩnh trở lại, Thôi doanh trưởng nhìn trái nhìn phải xác nhận không có nguy hiểm, liền bò lên. Đi hai bước, cảm giác có chút không đúng, anh hít hít mũi, lại sờ cổ, thứ này là. . . Cúi đầu tìm, chỉ thấy trên đất có một đồng lớn phân trâu bị nổ thành hoa sen!

Thôi doanh trưởng tức điên rồi! Rừng sâu vang lên tiếng rống giận thấu trời: “Lục Huy! ! ! ! ! Người là đồ rùa con! ! ! ! ! !”

Lúc này, rùa con đang cùng một mỹ nữ ở bờ sông cười đến kêu oa oa.

Huấn luyện đã xong. Lục Huy và Lý Nguyên Nguyên đều tự trở lại đội mình. Không gặp đối phương, trong lòng hai người đều vắng vẻ. Bọn họ đều rõ ràng, mình bệnh tương tư.

Lục Huy không biết Lý Nguyên Nguyên nghĩ gì, không dám liều lĩnh. Anh suy nghĩ nửa ngày, chuẩn bị một chiến thuật: từng bước công hãm. Bảo trì liên lạc lại bảo trì khoảng cách. Thời điểm thích hợp lại hẹn ra ngoài bồi dưỡng cảm tình một chút.

Lục Huy không nóng không lạnh liên hệ làm cho Lý Nguyên Nguyên trong lòng rất là rối rắm. Có nên tiếp tục cùng anh ta “ái muội” như vậy hay không? Trong đầu cô suy nghĩ. Lý Nguyên Nguyên tự nhận mình không phải loại người nhìn thoáng, cô không muốn chồng tương lai của mình có hồng nhan tri kỷ, cho nên bản thân cô cũng sẽ không làm hồng nhan tri kỷ của chồng người khác. Chính là cái gọi là không muốn dừng đẩy cho người.

Hay là hiện tại dao sắc chặt tơ tình?

Cô luyến tiếc. Lục Huy chính là bạch mã vương tử trong cảm nhận của cô, anh đủ cao đủ đẹp trai, thân thể cường tráng, chức vị cao, có tiền đồ, tính tình hợp với cô, hai người ở chung rất vui vẻ, lớn hơn cô hai tuổi, thích hợp với cô a.

Nhưng mà, cô không phải người anh muốn. Lý Nguyên Nguyên sờ sờ tóc ngắn của mình, thở dài; cô là mèo rừng trên đỉnh núi, anh là khỉ hoang trong rừng, đừng nói cô có thể nấu ăn cho anh, hai người một năm có thể gặp mấy lần đã là một vấn đề. Như vậy vừa nghĩ, trái tim Lý Nguyên Nguyên liền lạnh xuống.

Trà không nhớ cơm, không nghĩ mấy ngày, khi nhận được điện thoại của Lục Huy cũng thần nhiên. Cô cảm giác được những lời của người xưa thật đúng là chính xác: rút dao chém xuống nước nước càng chảy, nâng chén tiêu sầu càng thêm sầu.

Tối thứ sáu, Lục Huy hẹn Lý Nguyên Nguyên cùng đi dạo vào hôm sau. Lý Nguyên Nguyên ở trong điện thoại do dự dự nói có việc. Kỷ Mẫn vừa thấy tình huống không đúng, ra ngoài một chút lại quay lại, nói với Lý Nguyên Nguyên còn đang trì hoãn: “Lý trung đội trưởng, liên trưởng chỉ thị chị cuối tuần đi mua CD.”

Trong thành phố Yên Châu, một tiệm đĩa nào đó

“Em xem cái này được không?” Lục Huy cầm đĩa dạy học côn Thiểu Lâm hỏi Lý Nguyên Nguyên.

“Uh. . . chắc được. Tôi không rõ lắm. Các anh muốn học côn Thiểu Lâm?” Lý Nguyên Nguyên hỏi

“Không có. Là vì chuẩn bị cho liên hoan tết âm lịch. Không thể lúc nào cũng hợp xướng cái gì, chúng tôi lần này cần có chút gì mới mẻ. Chúng tôi có chính là vẻ đẹp của sức mạnh. Múa một bộ Thiểu Lâm còn hẳn là rất đẹp.” Lục Huy nói.

Lý Nguyên Nguyên gật gật đầu, cô nhìn nhìn đĩa trong tay mình, trong lòng có chủ ý, “Anh nói rất đúng, có lẽ, liên binh nữ chúng tôi cũng có thể làm mới một phen!”

“Các người đừng đoạt sáng kiến của tôi nha, hay là các cô múa thái cực đi?”

“Ai thèm.”

Giờ cơm trưa, hai người vì chỗ ăn cơm mà tranh luận, Lục Huy muốn ăn cơm Tây, Lý Nguyên Nguyên muốn ăn ở quán nhỏ.

“Tôi mời khách. Đi theo tôi đi.” Lục Huy ôn tồn mời cơm.

Lý Nguyên Nguyên thực khó xử: “Vài lần trước đều là anh mời, lần này nên để tôi mời.”

“Vậy em mời tôi đi ăn cơm Tây.” Nơi đó hoàn cảnh thích hợp nói chuyện yêu đương.

“Không cần, tôi không thích ăn.” Cô sợ không đủ tiền.

Cuối cùng hai người đều thỏa hiệp, đến một quán nhỏ khung cảnh tạm được ăn. Lục Huy chọn rượu đỏ bánh ngọt vân vân, Lý Nguyên Nguyên âm thầm tính tiền.

“Ăn xong chúng ta đi đâu?” Lục Huy hỏi.

“Trở về.”

“Đừng, thời gian còn sớm. Nếu không em cùng tôi về nhà một chuyến, tôi lấy vài thứ.”

Lý Nguyên Nguyên nghi hoặc: “Nhà anh không phải ở Đông Bắc sao?” Cô không khỏi nghĩ tới cha Lục Huy, ông là sư trưởng của quân khu nào đó ở Thẩm Dương. Lại nghĩ đến mình xuất thân công nông binh, ả, Lý Nguyên Nguyên giống như bóng cao su bị xì hơi.

Lục Huy không nghĩ nhiều như vậy, “Là nhà ba mẹ tôi ở Đông Bắc, cuối tuần tôi thường ra đó, có đôi khi tới thứ bảy không muốn về doanh trại, cho nên mua một phòng ở đây luôn.”

“Uh, anh rất có tiền.” Lý Nguyên Nguyên rầu rĩ.

Lục Huy cười đến thực vui vẻ: “Tôi không tính quá giàu, nhưng cũng có chút tiền tiết kiệm . . . Em làm sao vậy?” Anh đang khoe khoang lại phát hiện Lý Nguyên Nguyên lấy tay che mặt mình, dường như đang trốn đôi nam nữ mới đi qua kia.

Thẳng đến hai người kia không thấy, Lý Nguyên Nguyên mới buông tay, sắc mặt thực bất an.

“Làm sao vậy?” Lục Huy hỏi.

“Không có gì, chuyện rất mất mặt, không nói.”

“Chuyện mất mặt ai không có, nói xem, tôi cam đoan không cười em.”

Lý Nguyên Nguyên nhìn anh, chỉ thấy Lục Huy dáng vẻ rất nghiêm túc, vì thế nói: “Hai người vừa đi qua là bạn trai trước của tôi và vợ hiện tại của anh ta.”

Lục Huy sáng tỏ, lại nói: “Vậy thì sao? Em còn yêu anh ta?” Lục Huy trong lòng không thoải mái.

“Không có, sớm không còn cảm giác. Chỉ là cảm thấy tôi không tốt bằng bọn họ, trong lòng ghen ghét. Cho nên không muốn gặp bọn họ.”

Lục Huy thể này mới thư thái chút, “Em hiện tại cũng không tệ a, sao lại ghen ghét chứ?”

Lý Nguyên Nguyên lập tức giống như bật công tắc, nói ra chuyện xưa chôn dấu trong lòng đã lâu: “Anh không biết, lúc trước khi tôi còn học đại học anh ta liền theo đuổi tôi, theo đuổi ba năm cũng làm thật nhiều chuyện khiến tôi cảm động tôi mới gật đầu, khi đó tôi đã nhận định anh ta sẽ cùng tôi cả đời. Kết quả tôi bị phản đến nữ liên binh ở núi Thiên Phong, thời gian chúng tôi gặp mặt rất ít, nhưng anh ta vẫn nói không ngại, tôi tưởng anh ta thông cảm cho công việc của tôi. Nhưng trên thực tế” Lý Nguyên Nguyên hít hít mũi, Lục Huy lập tức đưa khăn tay, Lý Nguyên Nguyên lắc đầu. “Tôi không sao. Trên thực tế khi đó anh ta đã qua lại cùng con gái của ông chủ công ty kia. Tôi hỏi anh ta vì sao, anh ta liền nói bởi vì cô ta có tiền có thời gian hơn tôi. Tôi kém hơn cô ta.” Lý Nguyên Nguyên cau mày cúi đầu.

“Khốn kiếp! Hắn căn bản cái gì cũng không hiểu.” Lục Huy cắn răng, nắm chặt quyền.

Lý Nguyên Nguyên thấy vậy ngược lại an ủi anh: “Được rồi, kỳ thật nghĩ thông cũng không có gì. Tôi chỉ nghĩ tôi phải hạnh phúc hơn bọn họ, tìm được người tốt hơn anh ta mới có thể trút giận. Nhưng là, nhưng là. . . đến bây giờ tôi vẫn là Lý Mạc Sầu...” Lý Nguyên Nguyên lúc này mới đỏ mắt, dù sao cô cũng là người kiêu ngạo, lòng tự ái mạnh mẽ cũng rất miễn cưỡng.

“Được rồi, đừng khóc.” Lục Huy không biết phải an ủi cô như thế nào, bật nói: “Nếu không, anh cười em?”

12. Chương 12

Tối hôm đó trở lại núi Thiên Phong, Lý Nguyên Nguyên ôm tỳ bà hát bi khúc một đêm, khiến lòng người đau đớn. Liên trưởng Lý Khả cũng không phê bình cô, tuy rằng cô cảm thấy trái tim mình chịu ma ám của Lý Nguyên Nguyên tra tấn như vậy, hẳn là phải đi bệnh viện kiểm tra một chút. Thẳng đến ngày hôm sau, Lý Nguyên Nguyên vẫn không dậy nổi tinh thần.

Ngày đó sau khi Lục Huy nói cưới cô, hai người liền hồ đồ trôi qua, không bàn lại chuyện này. Nhưng trái tim cô lại nhỏ máu. Cô không cần nhất chính là thương hại, nhất là Lục Huy thương hại, điều này càng làm cô thấy mất mặt. Ban đêm, cô còn mơ: Lục Huy đang đi cùng một mỹ nữ tóc dài, lúc này anh gặp Lý Nguyên Nguyên, nói: người này thật đáng thương a, đây, cầm. Vì thế Lý Nguyên Nguyên làm khát cái liên vươn tay bắt hề hề của mình chuẩn bị lấy bánh bao Lục Huy cho.

Ngừng!

Ở thời khắc mấu chốt Lý Nguyên Nguyên tỉnh lại. Cô thở dài một hơi: hoàn hảo tỉnh lại đúng lúc, bánh bao này đánh chết cũng không thể nhận! Vừa nghĩ như vậy Lý Nguyên Nguyên trong lòng lại khổ sở.

Từ ngày đó, quan hệ của Lục Huy cùng Lý Nguyên Nguyên liền nửa vời, anh thậm chí cảm thấy chuyện này sẽ thất bại. Bản thân vốn quả thật là thích cô ấy, nhưng vẫn cho rằng hẳn là yêu đương trước, hiểu biết một chút lại kết hôn. Kết quả ngày đó nhất thời động kinh, nói muốn kết hôn với người ta. Mình vừa nói xong liền hối hận, dù sao tình cảm của bọn họ cũng chưa sâu đậm, tin tưởng Lý Nguyên Nguyên lúc ấy cũng nhìn ra anh hối hận. Anh không quên chút bị thương chọt lóe qua trong mắt Lý Nguyên Nguyên lúc ấy. Anh biết mình sai lầm rồi, anh thương tổn cô. Lục Huy thực ảo não.

Cũng may gần cuối năm, các khu vực đều bận rất nhiều việc. Hai người đều lao vào công việc và biểu diễn cuối năm. Đoạn thương tâm này cũng từ từ phai nhạt.

Đến ngày biểu diễn, các thủ trưởng đều cho rằng “Tia Chớp đánh côn” khẳng định đẹp mắt, cho nên mãnh liệt yêu cầu biểu diễn đầu tiên, bởi vậy đội ngũ Lục Huy đã sớm ở trong hậu trường chuẩn bị tốt. Lúc này Lý Nguyên Nguyên và các chiến hữu của cô đều đeo đàn và các thiết bị vào hậu trường. Lục Huy thấy liền dẫn người qua hỗ trợ.

Anh đi vào tới bên người Lý Nguyên Nguyên muốn nói lại thôi.

“Cảm ơn mọi người đến hỗ trợ.” Lý Nguyên Nguyên cười với anh, bộ dáng thoải mái, giống như đối với chiến hữu bình thường.

“Hả? À. . . tiện tay thôi. . .” Lục Huy thật cẩn thận trả lời, nhìn nhìn hộp đàn dưới chân cô, “Hôm nay, em biểu diễn tỳ bà?”

Lý Nguyên Nguyên nháy mắt với anh mấy cái, “Bí mật, xem chúng ta hôm nay ai có thể đứng nhất.”

“Được!”

Hai câu này, khiến vẻ lo lắng trên người Lục Huy trở thành hư không, trong đêm tối cũng cảm thấy mặt trời rực rỡ!

Lúc biểu diễn, đội ngũ Tia Chớp động tác có lực, cử động nhịp nhàng, tiếng hô rung trời, cả phần trình diễn hoàn thành tuyệt đẹp. Từ thủ trưởng đến binh lính đều khen không dứt miệng, kêu to phấn khích!

Lý Nguyên Nguyên ở phía sau đài nhìn, trái tim đã bình tĩnh sau khi thấy Lục Huy phong cách nam tính, lại “thịch” đập nhiều một chút, Lý Nguyên Nguyên lập tức hạ ma chướng xuống. Nháy cái gì? Nằm im! Không cho phép nhúc nhích. . . Không cho phép lộn xộn!

Phần sau biểu diễn là đối đáp hài hước, tiểu hợp xướng, tiểu phẩm, đại hợp xướng vân vân, kế thừa truyền thống cũng đủ náo nhiệt.

Một nam một nữ hai người giới thiệu chương trình đi ra, nữ chủ trì hỏi nam chủ trì: “Tiểu Lưu, anh cho rằng anh thông minh không?”

“Đương nhiên.”

“Tôi thử anh nhé?”

“Được.”

Nữ chủ trì quay đầu: “Các vị quan binh cũng có thể thử a. Xin dùng tay trái vẽ vòng tròn, tay phải vẽ hình vuông.”

Nam chủ trì ở trên làm, dưới sân khấu quan binh làm, kết quả mọi người đều đổ mồ hôi: đây là động chính? Không phải tay phải đi theo tay trái chính là tay trái đi theo tay phải. Linh hoạt chút chỉ có thể từ từ làm, nhanh lại không được.

Nữ chủ trì mỉm cười nhu mì nói: “Ở trên núi Thiên Phong, có một đám nữ binh, các cô ấy chịu đựng tịch mịch khổ luyện tinh binh, vì bảo trì ý nghĩ linh hoạt, các cô ấy đưa việc dùng tay trái vẽ vòng tròn tay phải vẽ hình vuông vào huấn luyện hằng ngày. Hôm nay, các cô cũng chuẩn bị một tiết mục vĩ đại để cống hiến ọi người.” Nữ chủ trì kích động, “Mời thưởng thức ca khúc ”

Người chủ trì đi vào, rất nhiều tiểu binh rướn cổ, cái gì ? Ultraman sao? Đám binh giỏi anh ngữ hai mắt sáng long lanh, tiếng chim, có người muốn hát tiếng chim a!

Màn dần dần mở ra, có người hóa đá, có người trông mắt sắp rớt ra, thủ trưởng bình tĩnh, liền thấp giọng nói: “Đây thật đúng là. . .”

Lúc này, trên đài xuất hiện là một dàn nhạc: hai tay bass, một tay trống, một tay bàn phím, hai người hát bè, một người hát chính. Thành viên dàn nhạc thống nhất mặc áo thun đen, dây chuyền bạc dài, quần bò thùng lố, giày vải trắng. Hai tay bass đeo kính râm, trên đầu tay trống đeo khăn của vận động viên, tay bàn phím đeo hai cái hoa tai bạc lớn, hai người hát bè tốt chút, mỗi người đeo một cái vòng tai đồ thủy. Hát chính là Kỷ Mẫn, ngang hông cô có một cái thắt lưng làm từ xác đạn, trang điểm màu khói, đội mũ len, sau mũ còn có một cái khuyên tai hình đầu lâu nhỏ, là tân thời hay yêu nghiệt? Ai cũng không miêu tả được.

Trong lúc mọi người còn chưa kịp tỉnh táo, một tay bass gảy đàn, tất cả tay nhạc bắt đầu công việc, một tiếng động vang dội như sấm sét nhất thời bao phủ toàn bộ hội trường, mọi người không khỏi hít một hơi, thế giới của rock and roll đã đến:

Outer Space thế giới

Games we dont want to play trò chơi chúng ta không muốn tham gia

Same winner everyday người thắng liên tục một đường

Kill for the second best á quân không có ngày xuất đầu

Feel no more, feel no less cảm giác không nhiều cũng không ít

... .

Tiếng ca của Kỷ Mẫn từ thấp đến cao, cũng giống như một nữ binh vác một cây súng, từng bước một đi lên đỉnh núi. Mọi người không khỏi đi theo cô, thẳng đến một giọng nữ cao vút sáng ngời, những tiếng kim loại nặng dày đặc bắt đầu oanh tạc, chiến đấu bắt đầu! Người trên sân khấu toàn bộ đều vùi vào âm nhạc, tiếng ca của Kỷ Mẫn cực có tính cổ động, tay bass nhún nhảy, tay trống toàn thân bùng nổ, các binh sĩ dưới sân khấu giống như bị đốt cháy kích tình ngũ say đã lâu, tất cả đều vỗ tay theo, ngay cả người giữ trật tự cũng huyết sảo, không ngăn được tâm tình kích động, mọi người mặt bừng bừng vỗ tay theo âm nhạc. Cuối cùng, tất cả người chơi nhạc đều tham gia ca xướng, trong âm nhạc siêu cấp vang dội rực rỡ chấn động, liên binh nữ núi Thiên Phong đã biểu diễn xong!

Tiếng vỗ tay kéo dài không dứt.

Lục Huy và chiến hữu của anh vẫn dùng sức vỗ tay, tay đều đỏ. Thật quá hay! Quá phấn khích ! Quá kích thích! Các cô khiến lòng người chấn động vang vang, khiến máu chạy loạn toàn thân, ngay lúc cực kỳ kích động các cô lại lặng yên lui ra, như vậy càng khiến người ta cảm thấy chưa thỏa mãn, hận không thể túm các cô trở lại tiếp tục diễn.

Nhưng sự thật luôn tàn khốc, nữ chủ trì đi ra bắt đầu giới thiệu tiết mục kế tiếp.

Lục Huy nghe không thấy, trái tim anh đã bị một cô gái lạnh lùng đeo kính râm nhưng sắc môi vẫn hồng nhuận như trước mang đi. Cô trí tuệ, cô xinh đẹp, cô dũng cảm, cô mẫn cảm, cô rộng lượng, cô kích tình, cô. . . khiến cho anh nhìn thấy những mặt khác nhau, nhưng chết tiệt mặt nào anh cũng thích. Lục Huy cúi đầu, anh bắt đầu suy nghĩ có nên sử dụng chiến thuật để công chiếm trái tim nhìn không thấu của Lý Nguyên Nguyên hay không.

Lục Huy chưa kịp suy nghĩ sách lược của mình. Bởi vì khuya hôm đó, Lục Huy nhận được lệnh, anh phải bí mật cùng vài tay súng bắn tỉa chấp hành nhiệm vụ đặc biệt hạng nhất, hơn nữa nhiệm vụ này có vẻ nguy hiểm.

Thủ trưởng cho bọn họ mỗi người một phong thư và mấy tờ giấy: để ngừa vạn nhất, viết di chúc.

Lục Huy nhắc bút, anh nghĩ tới cha mẹ, còn có, Lý Nguyên Nguyên.

13. Chương 13

Trên núi Thiên Phong

Lý Nguyên Nguyên đã hai tuần không xuống núi, hơn nữa còn là lúc năm mới.

“Chị thật sự muốn ở đây mọc cánh thành tiên sao?” Kỷ Mẫn hỏi

“Chị là hiến thân cho quốc phòng.” Lý Nguyên Nguyên đối mặt máy tính không chút xê dịch.

“Quốc phòng có thể thay phiên hiến, không cần một mình chị chiếm hầm cầu. . .” Kỷ Mẫn nói đến đây dừng một chút, thấy hình như nói sai rồi, nếu để liên trưởng biết cô nói nơi này là hầm cầu, suy ra liên trưởng ở dưới chính là vua phân, phỏng chừng cô không cần sống nữa.

“Chị có thái.” Lý Nguyên Nguyên không để ý tới Kỷ Mẫn suy nghĩ lung tung, mặt không chút thay đổi tiếp lời, tay vội điều chỉnh tiêu đề.

Kỷ Mẫn thấy cô còn biết nói đùa, như vậy chứng tỏ Nguyên Nguyên hẳn là đang từ từ biến tốt. Bởi vậy cô yên lòng.

Lục Huy đã nửa tháng chưa liên lạc với Lý Nguyên Nguyên, hai ngày đầu Lý Nguyên Nguyên còn có thể giả vờ không có việc gì. Sau đó liền hoàn toàn ỉu rù, một đóa hoa xinh đẹp mất thấy cứ như vậy mỗi ngày mỗi ngày héo rũ. Mặc cho ai nhìn đều đau lòng. Liên trưởng Lý Khả sốt ruột, cô tự mình xuống núi hỏi thăm tình hình, không ngờ không ai biết Lục Huy đi đâu, chỉ nói đi công tác. Đi công tác cũng có thể gọi điện thoại a, Lý Khả bắt đầu buồn bực. Nhưng dù sao cũng là lão chiến sĩ trường kỳ chiến đấu ở nơi công việc cơ mật, cô rất nhanh liền nghĩ tới có thể Lục Huy là đi chấp hành nhiệm vụ. Cô trở về an ủi Lý Nguyên Nguyên một phen, rốt cục, đóa hoa nhỏ héo rũ kia mới từ từ có sức sống.

“Trung đội trưởng Lý, ngày mai xuống núi mua ít sách cho liên đội.” Lý Khả liên trưởng ở cuộc họp toàn liên trực tiếp ra lệnh cho Lý Nguyên Nguyên.

“Dạ.”

Tiệm sách Tân Hoa của thành phố Yên Châu

Lý Nguyên Nguyên mang theo một túi sách đứng ở ven đường, nhìn mặt nhú mày. Vừa rồi nhất thời quật khởi mua thật nhiều sách, lại không nghĩ rằng sách là vật phẩm độ dày khá lớn. Hơn mười quyển sách đặt trong gói to thật đúng là trầm. Cô do dự có nên gọi xe hay không. Nhưng tiền xe không phải là ít.

Đang suy nghĩ, bên cạnh vang lên một giọng nói quen thuộc:

” Nguyên Nguyên.”

Lý Nguyên Nguyên nháy mắt ngây ngốc.

Giọng nói này là. . . . Mông Khoa! Bạn trai trước của cô.

Lý Nguyên Nguyên thở sâu, sau đó ngược khuôn mặt cười chỉ tốt hơn so với khóc một chút, “Hi!”

“Em lúc này vẫn còn trong quân đội à?” Mông Khoa vẫn dịu dàng như lúc trước.

“A, vẫn còn.”

“Em một mình đi mua đồ?”

“Ồ.”

“Cần anh giúp hay không?”

Không đợi Lý Nguyên Nguyên mở miệng, một chiếc BMW dừng bên người bọn họ. Cửa xe hạ xuống, một cô gái trẻ tuổi ăn mặc thời thượng vươn đầu ra: “Ông xã, đợi lâu không? Vừa rồi bị kẹt ở bãi đỗ xe.” Vừa thấy chính là cô gái hiền lương thực đức.

“Không có việc gì, đây là bạn lúc trước của anh, chúng ta đưa cô ấy một đường đi.” Mông Khoa nói.

“Đương nhiên rồi, ông xã anh muốn làm gì em cũng ủng hộ anh.” Người phụ nữ ngọt ngào cười, dịu dàng nói không hết.

Lý Nguyên Nguyên lòng chua xót, “Không cần, tôi. . .”

“Đừng từ chối, em xuống núi một chuyến không dễ dàng, lại không quen cuộc sống nơi đây.”

Lý Nguyên Nguyên đang cau mày nghĩ xem phải trả lời thế nào, một giọng nói giải cứu cô: “Nguyên Nguyên, sao em ở đây, hại anh phải tìm.” Lý Nguyên Nguyên còn chưa kịp quay đầu, đã bị một lồng ngực cực nóng đụng phải, sau đó lại được một đôi hữu lực đỡ. Khóe mắt cô nhìn thấy hàm răng trắng sáng ngời, trong lồng nóng lên, một luồng nhiệt lưu cơ hồ xông lên hốc mắt.

Là anh! Lục Huy!

“À. . . Bạn em sao. Vậy đưa hai người cùng đi nhé?” Mông Khoa có chút không biết nên nói như thế nào. Anh nhìn nhìn quân hàm của Lục Huy, một chức quan không nhỏ.

“Không cần”, Lục Huy rất có khí thế lãnh đạo, “Xe của chúng tôi ở bên kia.” Anh chỉ chỉ một nơi khác.

“À. . . Vậy, chúng tôi đi trước.” Mông Khoa nói.

“Được, hẹn gặp lại.” Lục Huy nói rất có khí thế sĩ quan, cũng giống một nam chủ nhân đang cùng vợ ra cửa tiễn khách.

BMW rút cục đi rồi, thẳng đến BMW biến mất ở chỗ rẽ, Lý Nguyên Nguyên mới thở phào.

Chỉ chớp mắt, Lục Huy đẩy Lý Nguyên Nguyên lên một chiếc taxi.

Lý Nguyên Nguyên ngồi xong, nhìn Lục Huy, thực cảm động: “Vừa rồi, cảm ơn anh!”

Lục Huy nhìn cô, chân thành nói: “Anh không có BMW, nhưng ít ra anh có thể mời em ngồi taxi.”

Lý Nguyên Nguyên cúi đầu, trên mặt ửng đỏ.

Lục Huy vừa thấy, thời cơ chín muồi. Lập tức cầm tay Lý Nguyên Nguyên, Lý Nguyên Nguyên giãy dụa, Lục Huy không buông, lại giãy dụa, tiếp tục không buông.

Được rồi. Lý Nguyên Nguyên nghĩ: anh đã đưa đến cửa, tôi thu!

Lý Nguyên Nguyên rốt cục có chủ, trong lòng cao hứng thật sự không biết nói sao, Lục Huy chính là tình nhân hoàn mỹ trong cảm nhận của cô, cô thích vô cùng. Ngày đó được Lục Huy đỡ bả vai khiến cô vẫn hoài niệm cảm giác kia. Thế cho nên khi người nào đó ôm bả vai cười trộm đã bị Kỷ Mẫn phát hiện: “Làm sao? Bả vai đau?”

“Không có.”

“Vậy sờ bả vai làm chi? Lạnh à?”

“Không có.”

“Chị đang cười trộm?”

“Không có.”

“Rõ ràng vừa rồi khoe miệng chị run rẩy một chút.”

“Không có mà.”

“Chị trúng gió?”

“Cút!”

Rất cục có chủ, nhưng sự thật vẫn làm cho Lý Nguyên Nguyên trong lòng bất an: tiêu chuẩn kén vợ của Lục Huy, thời gian hai người ở chung, hai gia đình khác biệt thật lớn vân vân đều là vấn đề bày ra trước mặt.

Lý Nguyên Nguyên không dám chậm trễ, tìm người không bằng gọi Lục Huy ra hỏi thẳng.

“Anh không phải muốn tìm cô gái tóc dài sao?” Lý Nguyên Nguyên hỏi.

Lục Huy cũng trả lời nghiêm trang: “Trước kia thôi, cảm thấy như vậy có vẻ nữ tính. Nhưng hiện tại có em, anh cảm thấy em nữ tính, vậy là đủ rồi.”

Lý Nguyên Nguyên nghiêng đầu suy nghĩ, trả lời thuyết phục như bình thường, nhưng cũng qua cửa, lại hỏi: “Em công tác trên núi, khó có cơ hội nấu cơm cho anh, không ngại sao?”

Lục Huy gãi đầu: “Kỳ thật, trước kia anh cũng do dự như vậy. Nhưng công việc của anh bận rộn, cho dù em có rảnh nấu mỗi ngày, anh cũng không rảnh ăn mỗi ngày. Hai người chúng ta một tuần đoàn tụ một lần như vậy có vẻ tốt hơn, vừa không ảnh hưởng công việc của đối phương, vừa có thể thông cảm lẫn nhau. Tình cảm cũng dễ duy trì.”

Lý Nguyên Nguyên lại nghĩ: đúng là như thế, hai người đều muốn tiếp tục phát triển trong công việc, thông cảm lẫn nhau là phải. Cũng may hai người cùng ở một đội, vừa có thể cùng bận lại có thể cùng nghỉ ngơi. Lý Nguyên Nguyên gật gật đầu.

“Vậy người trong nhà anh có đồng ý cho hai chúng ta quen nhau không? Nhà em rất bình thường.” Lý Nguyên Nguyên nói. Cô không quên ba của Lục Huy là sư trưởng, lão cha nhà mình là công nhân tốp dưới, chờ việc làm nhiều năm. Quan niệm giai cấp ở trong lòng người Trung Quốc vẫn rất có thị trường.

Lục Huy lắc đầu: “Ba mẹ anh chưa bao giờ quản anh, mẹ anh làm đo vẽ bản đồ, hàng năm ở bên ngoài; ba anh công việc cũng bận. Lúc trước anh thường ở nhà dì cách vách, sau khi tổng quân càng ít gặp cha mẹ. Cho nên chuyện của anh đều tự mình làm chủ, bọn họ mặc kệ.”

“Như vậy à, uhm. . . Nhà em thật sự không giàu có nha.” Lý Nguyên Nguyên cho anh thêm ấn tượng về nhà mình.

“Anh cũng không dựa vào vợ mà sống.” Lục Huy không kiên nhẫn liếc mắt cô một cái, thấy Lý Nguyên Nguyên không nói gì. Anh nói: “Hỏi xong?”

“Còn có một chút.”

“. . . Nói.”

“Anh . . . có hay không. . . hồng nhan tri kỷ hoặc là bạn nữ chơi chung trước kia?” Hỏi cái này thực mất mặt, nhưng, da mặt dày thế nào cũng phải hỏi.

“. . . . Không có. . . . Em, có phải muốn hỏi bạn gái trước?” Lục Huy là người thông minh thẳng thắn.

“. . . Phải.” Lý Nguyên Nguyên là một cô gái cẩn thận, tuy rằng điểm này không đáng yêu. Nhưng ai bảo cô đã coi Lục Huy như đối tượng kết hôn chứ. Phải nghiêm ngặt tra khảo, không, là thẩm vấn.

“Được rồi, anh nói từ đầu tới cuối cho em.” Lục Huy cũng không ngại, rất thẳng thắn nói, “Cấp hai, không có; trung học có thậm chí cũng có được theo đuổi, nhưng, chưa thành; quân giáo bốn năm, không có; sau khi tốt nghiệp quân giáo có quen một người đáng người siêu đẹp, mỹ nữ thời trang, khụ, không xinh đẹp như em. Nhưng luôn muốn anh ở cùng cô ấy, muốn anh chuyên nghiệp, thật sự không có cách nào liên chia tay.” Lục Huy nói đến đây sắc mặt có chút không tốt.

Lý Nguyên Nguyên hơi ghen nhưng an ủi: “Mối tình đầu là có vẻ làm người ta khó quên.”

“Là khó quên, anh quên không được anh lại mất mùi tìm lầm người như vậy.”

“Là sao?”

“Lúc anh không ở cô ấy vùng trộm cùng người đàn ông. Sau khi anh biết liền vô cùng tức giận, còn chưa chia tay với anh, mới tách ra vài ngày cô ấy liền không chịu nổi tịch mịch.” Nói đến đây Lục Huy có chút nghiêng rằng nghiêng lợi, “Quan trọng nhất là, cô ta còn cười anh, nói quân nhân các người chính là bọn đội nón xanh (vợ ngoại tình). Anh lúc ấy thiếu chút nữa liền đập cô ta.”

Lý Nguyên Nguyên cũng lửa giận tận trời, năm đó chẳng phải cô cũng bị đội nón xanh sao. Màu xanh của quân nhân là màu xanh quốc phòng, không phải đội nón xanh! Cô ả chết tiệt kia, đừng để cô gặp được, bằng không... Bằng không cô... cô... Lý Nguyên Nguyên nghĩ nửa ngày cũng nghĩ không ra nên đã thương người khác như thế nào. Aiz. . . Chỉ có thể thở dài tỏ vẻ: tức giận!

Lục Huy thấy cô phối hợp như vậy, tâm tình tốt lắm vỗ vỗ lưng cô: “Đó là một bài học, nên sau đó anh lại tìm một bạn gái ôn nhu thành thật.”

14. Chương 14

Vốn được vô thật sự thoải mái Lý Nguyên Nguyên lập tức dựng tóc gáy, Lục Huy anh giỏi lắm, nhiều tình sử như vậy.

“Cô ấy là một giáo viên, tính tình rất ôn hòa.” Lục Huy dường như không phát hiện Lý Nguyên Nguyên có biến hóa, tiếp tục nói: “Quen hai tháng, vốn rất tốt. Nhưng lúc ấy có cơ hội đi học tập ở học viện quân sự Israel, anh ra sức tranh thủ. Phải đi hai năm, hơn nữa có nguy hiểm. Người ta không thể chờ anh, cho nên liền thất bại.” Lục Huy đối mặt Lý Nguyên Nguyên, “Phần sau em hẳn đều rõ ràng, hai năm rưỡi trước ở chiến khu nước ngoài, sau khi về nước ở biên giới quét bọn buôn lậu, có thể sống đã không tệ rồi. Khác đều không có.” Nói đến đây, Lục Huy thuận tay ôm Lý Nguyên Nguyên vào lòng, Lý Nguyên Nguyên đang cảm động vì “còn sống đã không tệ” liền không chút giãy dụa đã bị ôm.

Lục Huy ở đỉnh đầu Lý Nguyên Nguyên cười trộm.

Lý Nguyên Nguyên thấy Lục Huy đối với cô thẳng thắn thành khẩn như vậy, cũng mở miệng nói ra tình sử của mình: “Kỳ thật, sau đó em cũng có một đôi tượng.”

“Cái gì?” Lục Huy hơi cứng người, cô không phải Lý Mạc Sầu sao? Anh buông cô ra, chờ.

Lý Nguyên Nguyên không thoải mái lắm, nhưng cảm thấy hẳn là nên thẳng thắn với Lục Huy: “Sau khi chia tay Mông Khoa, em thương tâm một thời gian. Khi đó có một liên trưởng vẫn quan tâm em, an ủi em, anh ấy sau khi chuyển nghề vẫn rất tốt với em. Em thực cảm động, liền tiếp nhận anh ta. Nhưng hai người quen nhau chưa tới một tháng, em trai em liền sinh bệnh, bác sĩ nói là bệnh máu trắng, hàng tháng phải tốn mấy vạn để bảo mệnh. Anh ta biết, liền đưa hai ngàn đồng cho em.” Nói đến đây Lý Nguyên Nguyên thở dài, “Em rất cảm kích anh ta đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, hơn nữa ngày hôm sau nghe tin, bác sĩ nói em trai của em chỉ chần lăm. Em lúc ấy thật cao hứng đi tìm anh ta, kết quả em còn chưa mở miệng anh đã nói về sau em đừng tìm anh ta nữa.” Lý Nguyên Nguyên trầm mặt không nói tiếp.

Lục Huy không biết nên cao hứng hay là nên khổ sở, tên nhóc kia cũng quá bội bạc! Anh nghĩ. Sau đó cười hắc hắc: “Nguyên Nguyên, đây chỉ có thể nói lên một việc.”

“Cái gì?”

“Em là ông trời để lại cho anh.” Lục Huy cười.

Lý Nguyên Nguyên nghe xong lập tức đỏ mặt.

“Nguyên Nguyên.” Nhẹ giọng kêu.

“Hử?” Nhẹ giọng đáp.

“Chúng ta đùa một chút, em yêu?”

“ . . . ”

Chuyện đã qua một giai đoạn, Lý Nguyên Nguyên yêu đương ngọt ngào, tâm hoa nở phồng, vạn hoa cùng nở. Khuôn mặt vốn xinh đẹp càng chói lọi, ngay cả các cô nương trong liên đội cũng giống như biển đẹp — cảm giác Lý Nguyên Nguyên.

Bước vào đại diện tập, Lý Nguyên Nguyên và Lục Huy đều toàn thân tâm vùi đầu vào đó. Đội hai người tăng cường cùng khu vực đối phương câu thông, căn cứ sở trường bản thân cùng một ít ý tưởng thích hợp, bàn bạc lập ra phương pháp huấn luyện tổng hợp hữu hiệu sát với thực tế. Theo kế hoạch thuận lợi tiến hành hợp tác với khu vực khác.

Một tháng đại diện tập rốt cục bắt đầu.

Lý Nguyên Nguyên và Lục Huy cùng chung chiến trường, bọn họ cùng tác chiến, liên tiếp được thành tích. Mỗi khi gặp nhau trên chiến trường, không cần nói lời nào chỉ một ánh mắt, đều có thể làm đối phương an lòng. Anh (cô) là người yêu của cô (anh), cũng là chiến hữu quen thuộc nhất đáng tin cậy nhất, có lẽ đủ sức mạnh, lúc chiến đấu cảm giác cả người tràn ngập sức mạnh cùng dũng khí, ý nghĩ cũng phi thường sinh động. Cuối cùng đội của hai người đạt được thắng lợi cuối cùng. Hai người vì biểu hiện vượt trội trong chiến đấu, cũng vì góp phần quan trọng trong thắng lợi cuối cùng, nên đã đạt được ba công huân tập thể và cá nhân. Hơn nữa đội của Lục Huy đáng vô cùng tuyệt, được viết vào giáo án như trận đánh mẫu kinh điển. Tất cả mọi người vui sướng, còn có tin đồn nói Lục Huy sắp thăng quan.

Lý Nguyên Nguyên vui vẻ vô cùng, người khác muốn gả cho người có tiềm lực, hiện tại Lục Huy rõ ràng là người hoàng kim đây! Lý Nguyên Nguyên đắc ý cười, thấy rằng không thấy mất.

Nhưng mà một ý niệm hiện lên trong đầu, Lý Nguyên Nguyên mạnh mẽ phát hiện một chuyện thực nghiêm trọng: Lục Huy còn chưa cầu hôn cô! Ngay cả ý muốn kết hôn cũng không biểu hiện. Vấn đề này rất lớn. . .

Vậy không được, kim cương vương lão ngũ mình thật vất vả mới tìm được, quyết không thể mới kéo đi khắp thế giới khoe khoang, sau đó bị người khác câu đi. Cô phải nghĩ cách nhanh chóng vây thành giam Lục Huy vào.

Vì chuyện này, Lý Nguyên Nguyên phát sầu, làm sao bây giờ đây?

Phương án một: nói với Lục Huy: “Lục Huy, chúng ta kết hôn đi.” —— phủ quyết, Lý Nguyên Nguyên không phải người chủ động như vậy.

Phương án hai: viết trên mặt Lục Huy: người này đã có chủ! —— phủ quyết, tính khả thi không cao.

Phương án ba: uốn éo uốn éo: “Lục Huy, lần trước không phải anh muốn xem nơi đó của người ta một chút sao, hiện tại. . .” —— phủ quyết! ! !

Lý Nguyên Nguyên sầu a sầu, càng khiến cô phát cuồng là, quân bộ tổ chức liên hoan, tất cả mọi người đều tham gia. Sao những người đó đều mang con gái em gái đến là quen với chứ? Sao nữ quân y kia lại hỏi thăm vết thương của Lục Huy? Nữ binh của thoại vụ không có việc gì xoay quanh Lục Huy của chúng tôi làm gì? Nữ phi công kia muốn cùng Lục Huy thảo luận phối hợp với không binh? Làm gì chứ hả? Coi Lý Nguyên Nguyên cô không tồn tại sao?

Cô cùng Lục Huy oán giận, Lục Huy còn cười cô: “A, ghen à?” Sau đó cười đến thực đáng đánh đòn!

Xem ra muốn đàn ông không phát tán mùi giống đực là không được, bảo anh phát tán mùi giống đực sau đó bị ong mật vây quanh vẫn không tự mãn cũng không thực tế. Nhưng mình không có thời gian mỗi ngày ở bên người anh đánh ruồi bọ, hơn nữa cũng đánh không chết a; làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

Lý Nguyên Nguyên nôn nóng một trận, tĩnh tâm lại, phát huy đầy đủ tinh thần bất khả chiến thắng của một chiến sĩ nhân dân giải phóng quân vĩ đại, cô ở trong lòng định ra một mục tiêu: Lục Huy, em nhất định phải bắt anh theo em, kết hôn!

Cơ hội không đâu không có. Cho nên, Lý Khả liên trưởng sẽ kết hôn.

Lý Nguyên Nguyên không được tự nhiên đến văn phòng liên trưởng tìm Lý Khả,

“Liên trưởng.” Cô kêu có chút do dự.

“Chuyện gì?” Lý Khả cô dâu đợi gả này tâm tình thực không tệ, trên mặt hơi vàng có một chút đỏ ửng. Núi Thiên Phong này bốn phía cây cối xanh tốt, khí hậu ôn hòa, là nơi nghỉ dưỡng tự nhiên. Nữ binh ở đây ai cũng xinh đẹp, ngay cả Lý Khả người mà tiểu nữ binh cho rằng là người đẹp hết thời cũng vẫn còn phong vận, thoát nhìn cùng con gái hai tám hai chín ở bên ngoài không khác gì nhau, chỉ là vẻ mặt nghiêm túc chút thôi. Hiện tại muốn kết hôn, nghiêm túc cũng không thấy, tự nhiên càng phát ra mê người.

Lý Nguyên Nguyên nhìn nhìn Lý Khả, trong lòng ít nhiều có chút vui mừng, đáy lòng cô vẫn hi vọng liên trưởng mình tôn kính được tốt.

“Liên trưởng, chị tuyển phụ dâu chưa?” Lý Nguyên Nguyên hỏi.

“Còn chưa, như thế nào? Em muốn làm?” Lý Khả liếc cô một cái.

“Đương nhiên!” Lý Nguyên Nguyên thẳng thắt lưng.

“Duyệt!”

Lý Nguyên Nguyên cười cười, lại do dự thừa dạ nói: “. . . Liên trưởng.”

“Hử?”

“Chúng ta làm một hôn lễ quần phượng ủng mẫu đơn thế nào?”

. . . .

Ngày đó, Lý Nguyên Nguyên ở trong văn phòng liên trưởng thật lâu, sau lại còn kéo Kỷ Mẫn vào thì thăm nửa ngày.

15. Chương 15

Buổi tối ở ký túc xá

“Ít nhất phải hai ngàn.” Kỷ Mẫn lắc lắc hai ngón tay.

“Ít chút được không?”

“Không muốn đạt mục tiêu có thể ít chút.”

Lý Nguyên Nguyên giống như gà trống bại trận, cắn răng một cái, “Được rồi.”

Hôn lễ của Lý Khả liên trưởng được cử hành ở một khách sạn xa hoa của Yến Châu. Lý Khả là bộ đội lâu năm, quân bộ từ trên xuống dưới cơ hồ đều quen thuộc, mời người tự nhiên liền nhiều. Mà chồng Lý Khả, một quân y lâu năm cũng quen nhiều người. Cho nên hôn lễ này tự nhiên liền vô cùng khổng lồ náo nhiệt. Lãnh đạo quân đội còn có ý phái mấy chiếc xe chuyên đưa đón binh trong núi, cũng khởi xướng cán bộ có xe đều nhập bọn đưa đón khách.

Ban ngày cảnh tượng đón dâu không phải bình thường, chồng của Lý Khả người ta thật sự từ liên bộ núi Thiên Phong đón Lý Khả đi, đoàn xe một chuỗi thật dài, khiến liên binh nữ núi Thiên Phong rất có mặt mũi. Lý Nguyên Nguyên và Kỷ Mẫn các cô bạn cơ hồ chân chạm ót, nhưng tất cả nữ binh đều phi thường hưng phấn, giống như mình lập gia đình vậy, bởi vì các cô đều thật tình chúc phúc Lý Khả liên trưởng có được nhân duyên tốt.

Nhưng buổi tối mới là quan trọng, cho nên đến chiều, nhóm nữ binh giao Lý Khả cho chuyên viên trang điểm xong, bắt đầu thu xếp cho bản thân. Buổi tối sẽ có rất nhiều thủ trưởng và các vị vương lão ngũ (người giàu có) của quân bộ đến, đây là cơ hội tốt để lộ diện. Ngay cả Lý Nguyên Nguyên và Kỷ Mẫn có chủ cũng vội vàng trang điểm ỳnh: đây chính là cơ hội tốt ở trước mặt bạn trai mình bày ra vẻ đẹp của bản thân.

Lý Nguyên Nguyên cũng nghĩ vậy. Lần trước cô đến trước mặt Lý Khả thảo luận chính là làm cách nào để hôn lễ của Lý Khả càng hoàn mỹ, đồng thời cũng làm cho nhóm nữ binh các cô có thể xinh đẹp hơn. Các cô đương nhiên không thể đoạt phong thái của cô dâu, nhưng các cô cũng phải xinh đẹp chút, cho nên phải khiến Lý Khả càng hấp dẫn càng chói mắt hơn. Lý Khả với nguyên tắc chắc chắn không cho phép người khác xinh đẹp hơn cô đồng ý để Lý Nguyên Nguyên và Kỷ Mẫn ra một ít chủ ý làm hôn lễ náo nhiệt.

Chạng vạng

Đến lúc tiếp khách. Lý Khả kéo chú rể của mình cười tủm tỉm đứng ở cửa khách sạn đón khách. Áo cưới của cô là bảo vật trấn tiệm sang quý nhất của tiệm —— áo cưới “nữ thần mặt trăng”, trên mặt là kiệt tác hoàn mỹ của thợ trang điểm, trên đầu là một vương miện thủy tinh tuyệt đối rực rỡ. Cả người đại khí, xinh đẹp, cao quý như nữ vương mới lên ngôi vị hoàng đế, trong tối hôm nay tuyệt đối không có cô gái nào có thể siêu việt chói mắt hơn cô! Chú rể bên cạnh từ đầu tới cuối đều cười, nhìn vợ anh, cười; không nhìn, cũng cười; lại nhìn vợ anh, tiếp tục cười...

Đứng bên cạnh cô dâu chính là phụ dâu Lý Nguyên Nguyên đang cầm khay kẹo, hôm nay cô mặc một bộ váy sa màu hồng nhạt in hoa, phần sa bay bay, dáng người mỏng manh, eo váy cao hoàn toàn hiện rõ hình dáng bộ ngực trổ mã tốt của cô. Bởi vì thủ trưởng quân đội sẽ đến, Kỷ Mẫn không dám chọn cho cô quần áo hở hang, chỉ lộ ra cánh tay và đùi như ngọc sen. Nhưng như vậy cũng đủ xinh đẹp. Hơn nữa mang giày cao gót, cả người duyên dáng yêu kiều, cực giống một đóa hoa sen nở rộ.

Lý Nguyên Nguyên mỉm cười mang theo tự tin, trang phục này nhất tốn hơn 1800 đồng đó, là hàng hiệu vải tốt thợ khéo, lúc chiều còn đặc biệt đi làm mặt, sửa mày, gội đầu, uốn mi, trang điểm nhẹ, khi cô lần cuối cùng nhìn mình trong gương, một cảm giác tự hào cùng tự tin của phái nữ đột nhiên sinh ra. Người nhờ ăn mặc ngựa nhờ yên, Lý Nguyên Nguyên điều kiện bản thân vốn vô cùng tốt phối với đồ đẹp, liền xinh đẹp kinh người. Đứng bên cạnh cô dâu trang phục cao quý, Lý Nguyên Nguyên ăn mặc đơn giản liền giống như một tiểu tiên nữ bên người Vương Mẫu nương nương. Không ai không thán phục Vương Mẫu nương nương xinh đẹp, cũng không ai không ngưỡng thức tiên nữ thanh tân tú mỹ.

Cho nên, ngay cả rất nhiều khách nữ không biết quen cũng nhìn Lý Nguyên Nguyên thêm vài lần, có hâm mộ có ghen tị, mà các cô gái biết Lý Nguyên Nguyên lại có chút giật mình, không nghĩ tới Lý Mạc Sầu ăn diện lên lại rất có bộ dáng.

Rất nhiều người đàn ông đi tới đều là chúc phúc xong cô dâu chú rể lại “nhân tiện” ngắm Lý Nguyên Nguyên hai mắt mới đi. Một ít cậu nhóc không quen ở lúc chụp ảnh cũng thích đứng bên cạnh hoặc phía sau Lý Nguyên Nguyên, có mấy người còn dựa vào rất gần.

Lý Nguyên Nguyên bắt đầu còn dắc ý cười cười, sau lại còn có chút khinh thường: xem những cán bộ này bình thường ai không ra dáng, thì ra khi nhìn đến mỹ nữ đều không chịu nổi khảo nghiệm như vậy. . . Chắc chắc chắc.

Sau khi Lục Huy xuống xe, anh liếc mắt một cái liền thấy Lý Nguyên Nguyên. Anh sợ ngây người! Nguyên Nguyên cô. . . cô. . . Hôm nay không ngờ lại xinh đẹp như vậy!

Anh biết cô đủ vĩ đại, anh biết cô đủ xinh đẹp, nhưng vẫn là phù dung trong nước tự nhiên không chau chuốt, hơn nữa trong xương đã dung nhập nhiệt huyết quân nhân thật sâu. Nhưng hôm nay. . . Thật sự là. . .

Thích, anh rất thích!

Lý Nguyên Nguyên nhìn Lục Huy theo một đám người đi tới, anh đi ở cuối đội, nhưng vẫn dùng đôi mắt sáng rực như sói trắng tập xuyên qua mọi người nhìn chằm chằm cô. Lý Nguyên Nguyên trong lòng cười dắc ý: nhìn anh ngẩn ngơ như vậy, tốn hai ngàn đồng, đáng giá! Trong lòng biểu đạt một chút cảm tạ đối với Kỷ Mẫn. Đồng thời Lý Nguyên Nguyên còn nhớ rõ phải khống chế độ cong khóe miệng, vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt không đoạt phong thái của phụ dâu.

Lục Huy chúc mừng cô dâu xong, nói vài câu ca ngợi, chậm rãi đi đến bên cạnh Lý Nguyên Nguyên, trên mặt mang theo nụ cười ái muội tiểu, hơi thở thổi đến trên mặt cô: “Rất đẹp.” Anh nhẹ giọng nói, răng trắng sáng ngời.

Lý Nguyên Nguyên tao nhã gật đầu, trả lời giống như đối với tất cả những người tán dương cô: “Cảm ơn.”, sau đó tiếp tục đón vị tân khách tiếp theo.

Lục Huy bị lạnh nhạt có chút bị đả kích, nhưng thông cảm công việc của cô, lưu luyến đi theo đại bộ vào trong, có người đâm anh nói: bạn gái anh thật xinh đẹp! Lục Huy ha ha đáp lời, không có chú ý tới sau lưng Lý Nguyên Nguyên vui vẻ tươi cười.

Mà Triệu Thiên Hằng vừa vặn đi đến trước mặt Lý Nguyên Nguyên cũng thu được khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Lý Nguyên Nguyên trong lòng mãnh liệt nhảy dựng!

16. Chương 16

Hôn lễ tiến hành phi thường náo nhiệt mà vui mừng. Kỷ Mẫn các cô và công ty tổ chức tiệc cưới chuẩn bị rất nhiều tiết mục lãng mạn, tỷ như triển lãm hình ảnh quá trình quen nhau, lẫn nhau thổ lộ, ở trước mặt tân khách hứa hẹn cả đời yêu cùng trung thành không thay đổi, đối với hạnh phúc kỳ vọng cùng cố gắng, trao đổi tín vật, còn có mọi người chúc phúc vân vân, khiến các tiểu nữ sinh nhìn xem người người đều bắt đầu động tâm tư muốn lập gia đình.

Tiếp theo là cô dâu quăng hoa, cô gái nào nhận được liền biểu hiện đó là người kế tiếp kết hôn. Các cô nương của liên binh nữ, gan lớn vọt lên trước, nhát gan dưới ánh mắt của Lý Nguyên Nguyên và Kỷ Mẫn cũng đều chạy theo qua, Kỷ Mẫn và Lý Nguyên Nguyên tự nhiên cũng lẫn vào đội ngũ. Chúng tân khách vì thế liền nhìn thấy một cảnh tượng mở rộng tầm mắt: một đám con gái xinh đẹp như hoa, oanh oanh yến yến điệu ngũ hoa hương, lại giống như tập hợp những mỹ nữ lộng lẫy nhất, thiên kiều bách mỹ. Chỉ một từ đẹp, sao có thể miêu tả hết được. Có nam khách mắt cũng đứng luôn.

Trong tiếng thét chói tai gào to náo nhiệt của các cô gái, hoa cô dâu bị Kỷ Mẫn dùng mãnh đoạt được, cô cười đến run rẩy hết cả người. Mọi người đều vây lên tỏ vẻ chúc mừng. Lý Khả ở trên đài cười.

Kế tiếp là kính rượu tiệc cưới, Lý Nguyên Nguyên đi theo cô dâu nhắm mắt theo đuôi, tiếp vài ly, đưa khăn tay, nhìn tân khách ra nan đề cho cô dâu chú rể, cô ở bên cạnh cười ha ha.

Đột nhiên cảm giác phía sau nóng nóng, Lý Nguyên Nguyên quay người lại.

“Ai nha.” Người phía sau dựa vào gần quá, rượu trên khay trên tay Lý Nguyên Nguyên đụng vào người liền hắt chút đi ra ngoài, bắn vào người ở phía sau.

Tuy rằng cũng có thể trách người nọ dựa vào mình gần quá, nhưng Lý Nguyên Nguyên không phải người như vậy. Cô lập tức xin lỗi: “Thật ngại a.” Vừa nói vừa lấy khăn tay đưa cho đối phương.

Một bàn tay to tiếp nhận khăn tay, đồng thời truyền đến một giọng nam phi thường từ tính: “Không có việc gì, tôi là Triệu Thiên Hằng, xin hỏi nên xưng hô với cô như thế nào?”

Lý Nguyên Nguyên kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy người đàn ông trước mặt, anh khí bình bình suất khí bức người, nếu là bình thường đồng chí Lý Nguyên Nguyên sẽ phi thường vui vẻ thương thức. Nhưng nhìn đến đôi mắt soái ca nhìn mình lúc này. . . Lý Nguyên Nguyên do dự. Sẽ không lầm, đó là ánh mắt yêu thương, ánh mắt thích, anh ta có hứng thú với cô. Bị soái ca coi trọng là chuyện phi thường vui vẻ kiêu ngạo, nhưng là. . . Nhưng là Lý Nguyên Nguyên cô chỉ định làm một đóa hoa xinh đẹp nhưng không phải đi hạnh hoa vượt tường, cô đã có Lục Huy.

Khi Lý Nguyên Nguyên còn chưa phản ứng lại nên trả lời như thế nào, một cái ôm nam tính đã vây quanh cô: “Cô ấy là Lý Nguyên Nguyên, bạn gái tôi.” Lục Huy ôm Lý Nguyên Nguyên nhìn thẳng Triệu Thiên Hằng, giọng nói bình thản, khóe miệng hơi cong, ánh mắt lạnh như băng. Triệu Thiên Hằng cũng không úy kỵ nhìn thẳng Lục Huy. Lý Nguyên Nguyên giống thấy nhìn thấy trong mắt hai người lờ xẹt ra lửa và chạm trong không trung.

“Ai nha, tôi phải đi theo cô dâu rồi. Các anh đều tự trở về đi.” Lý Nguyên Nguyên rối loạn bỏ lại hai câu, bang bang chạy, cũng không quản hai người đàn ông phía sau thế nào.

Sau khi kết thúc hôn lễ, Lục Huy muốn hẹn Lý Nguyên Nguyên đi xem phim, nhưng Lý Nguyên Nguyên bận công việc khi hôn lễ kết thúc, không rảnh.

Vài ngày sau, Lục Huy gấp gấp gọi điện cho Lý Nguyên Nguyên, Lý Nguyên Nguyên vì Lý Khả nghỉ kết hôn mà phải dẫn liên đội, cùng với nhiệm vụ kỹ thuật khẩn cấp mới nhận được mà bận rộn. Lục Huy hẹn vài lần không thấy được người, dần dần bắt đầu sốt ruột trong lòng.

Lý Nguyên Nguyên vội làm việc, cũng vì không thể cùng Lục Huy gặp mặt mà nóng vội, nhưng khiến cô phiền não là Triệu Thiên Hằng xuất hiện. Vốn nghĩ đến tên nhóc kia là người qua đường Giáp, không nghĩ

tới soái ca là người lãnh đạo trực tiếp của bạn trai Kỷ Mẫn là Dương Tiểu Dũng, là sĩ quan không quân, còn rất quen thuộc với Lý Khả. Người đàn ông này sau hôn lễ liền đá bạn gái trước, bắt đầu tiến hành theo đuổi Lý Nguyên Nguyên cực kỳ nhiệt liệt hơn nữa còn tham dự công tác câu thông giữa đội của họ và biên binh nữ các cô.

Cứ việc Lý Nguyên Nguyên hoặc sáng hoặc tối biểu lộ thái độ trung trinh như một của mình. Nhưng người ta mỗi ngày gọi điện, một ngày năm sáu tin nhắn, một ngày một phong thư tình, đều là trước nói công việc sau nói tưởng niệm, khiến Lý Nguyên Nguyên rất là phiền não. Nhưng Lý Nguyên Nguyên lại không định nói cho Lục Huy, cô không phải tiểu nữ sinh cần dùng việc này để kích thích bạn trai. Chịu đựng đi.

Thật vất vả có chút thời gian gặp Lục Huy mặt, hai người nhất thời cảm thấy, một ngày không gặp, như cách ba thu; hai người nhiều ngày như vậy không gặp thật sự là Ngưu Lang Chức Nữ. Đang lúc hai người nóng như lửa, di động Lý Nguyên Nguyên vang.

Lý Nguyên Nguyên tự giác trong lòng có quỷ, bất giác trên mặt liền biểu lộ ra. Lục Huy rất nhanh liền phát hiện “chứng cứ”.

“Đây là sao?” Lục Huy cầm di động Lý Nguyên Nguyên hỏi, trên đó đang báo “Triệu Thiên Hằng gọi”

Lý Nguyên Nguyên nhân châu chuyển động, “Anh tiếp.”

Lục Huy làm việc nghĩa không nhường ai, cầm điện thoại đưa đến bên tai “A lô?”

Đối phương hiển nhiên không dự đoán được gà mái biến vịt đực, ngắt ra một giây, rất nhanh phản ứng lại: “Xin chào, tôi có việc tìm Lý Nguyên Nguyên, xin cho cô ấy tiếp điện thoại.” Nói đúng lý hợp tình.

Lục Huy rằng chẳng chợt lóe, miễn cưỡng: “Nguyên Nguyên nhà tôi vừa tỉnh ngủ, đang tắm. Tối nay anh hãy gọi lại.” Nói xong cũng không quản đối phương liền ngắt điện thoại.

Bên cạnh Lý Nguyên Nguyên mặt đỏ tai hồng: “Anh! Anh! Anh phá hư thanh danh của em!” Cô lên án.

Lục Huy không cùng cô nháo. Chỉ từ đầu lấy ra một cái hộp, mở ra, lộ nhẫn kim cương, anh cầm tay Lý Nguyên Nguyên đang ngẩn người, thâm tình nói:

“Gả cho anh đi!”

Lý Nguyên Nguyên như đi trên mây trở lại liên bộ núi Thiên Phong. Hơn nữa nói cho tất cả chị em, đợi liên trưởng trở lại, cô sẽ cùng Lục Huy gặp cha mẹ hai nhà. Cô sắp kết hôn! Vào đêm Lý Nguyên Nguyên cười tỉnh vài lần, ngày hôm sau Kỷ Mẫn hốc mắt đen kháng nghị: “Có phải chị điên rồi không?”

Sự tình tiến hành thật sự thuận lợi, Lục Huy hướng quân đội trình báo cáo kết hôn, hai người đều là người trong quân đội, tin tưởng ý kiến trả lời sẽ rất nhanh. Lý Khả liên trưởng rất cục xong tuần trăng mật đã trở lại. Lý Nguyên Nguyên và Lục Huy xin phép rồi cùng nhau đi gặp cha mẹ.

Nhà Lý Nguyên Nguyên ở một thành thị nhỏ, mẹ là giáo viên dạy thay môn nhạc tiểu học, cha trước kia là thợ hàn, hai người đều đã về hưu ở nhà cầm mấy trăm đồng tiền hưu, cuộc sống không quá giàu có nhưng thực nhân nhả. Em trai Lý Nguyên Nguyên dưới sự giúp đỡ của Lý Nguyên Nguyên cuối cùng cũng tốt nghiệp đại học, hiện tại làm việc tại một công ty ở Thượng Hải, không tính có tiền nhưng cũng không thiếu tiền. Người một nhà bình thường cũng là hợp hợp mỹ mỹ.

Ông bà Lý đối với Lục Huy rất vừa lòng, tuy nói đen chút, nhưng Lục Huy người ta tuần tú lịch sự, ngồi giống ngồi đứng giống đứng, lại là con quan lớn, con gái nhà mình cùng người ta cũng là trèo cao. Mặc dù có chút tâm hư vinh quấy phá, nhưng ông Lý bình tĩnh lại liền lo lắng Lý Nguyên Nguyên ở nhà chồng sẽ bị khi dễ, liền kêu vợ nói với Lý Nguyên Nguyên ở nhà người khác phải nhu thuận chút, đối tốt với Lục Huy, ở nhà Lục Huy phải luôn chú ý hành vi của mình.

Lý Nguyên Nguyên cười ứng cũng không để trong lòng.

17. Chương 17

Thăng đến Lý Nguyên Nguyên cùng Lục Huy đi đến sân nhà anh cô mới có cảm giác trời cao. Nhà Lục Huy là một đại viện trong quân khu có chút giống biệt thự châu Âu. Dù sao cha anh cũng là một thủ trưởng phái thực lực.

Lý Nguyên Nguyên cúi đầu nhìn mình một thân quân trang có chút do dự: “Lục Huy, em mặc quân phục bình thường như vậy thật sự được sao?”

Lục Huy gật đầu: “Đương nhiên. Ba mẹ anh đều là quân nhân, chúng ta một nhà quân nhân không phải rất tốt à.”

Lý Nguyên Nguyên: “Nhưng ba mẹ anh hi vọng anh tìm một quân nhân sao?”

Lục Huy nói: “Anh đã nói với bọn họ, bọn họ không có ý kiến, chỉ cần anh thích là được. Em xuất hiện với tâm trạng bình thường là được.”

Lý Nguyên Nguyên nghe xong cảm thấy có đạo lý, gật gật đầu, bước như trong quân cùng Lục Huy đi về phía trước.

Rất cục gặp được cha mẹ Lục Huy, bọn họ đối với Lý Nguyên Nguyên đều có thái độ hoan nghênh thích hợp. Lý Nguyên Nguyên thực vừa lòng, biết thủ trưởng cao cấp giống như vậy đều không thường biểu hiện tâm trạng ra ngoài. Chỉ cần bọn họ có thể gật đầu, cô cùng Lục Huy hoàn thành nhiệm vụ.

Hơn nữa cô nhìn ra được, chuyện cha mẹ Lục Huy cao hứng nhất kỳ thật là Lục Huy về nhà, cô thậm chí nhìn thấy bà Lục khi vừa nhìn thấy Lục Huy trên mặt kích động, có lẽ đây là tình yêu của mẹ đối với con mình đi. Lý Nguyên Nguyên vẫn hơi hơi cười không nói nhiều lắm, đem thời gian câu thông để lại cho Lục Huy và ba mẹ anh, chỉ cần ở bên người Lục Huy cô liền cảm thấy thực thỏa mãn.

“Lục Huy, chuyện con đưa Nguyên Nguyên trở về dì Lâm của con cũng biết, hôm nay còn hỏi, con xem có nên đi gặp không?” Mẹ Lục Huy có chút thăm dò hỏi.

“Đương nhiên. Vậy tối nay chúng ta cùng nhau ăn cơm chiều đi.” Lục Huy nói, “Dù sao mới trước đây con còn từng kêu dì là mẹ nuôi mà.”

“Lục Huy!” Ba Lục Huy ít nói ngắc đầu gọi anh, sắc mặt có chút nghiêm khắc.

Mẹ Lục Huy vừa thấy tình huống không đúng, lập tức nhảy ra bình ổn: “Không sao, nhiều người náo nhiệt, mẹ đi gọi điện thoại cho họ qua.” Nói xong mẹ Lục Huy liền đi gọi điện thoại, sau đó thu xếp thêm đồ ăn.

Lý Nguyên Nguyên nhìn muốn đi giúp, lại bị Lục Huy giữ chặt, “Không cần, anh đã lâu chưa ăn đồ ăn mẹ anh làm. Để mẹ làm đi.” Lý Nguyên Nguyên nghe xong mới ngồi xuống. Cô lại nghĩ tới không khí kỳ quái vừa rồi, hỏi: “Dì Lâm kia là gì của anh?”

Ba Lục Huy thoáng nhíu mày, Lục Huy lại không sao cả nói: “Anh cũng đã nói với em, lúc trước mẹ anh luôn bận việc, cho nên rất ít có thời gian ở nhà cùng anh. Anh thường được gửi nuôi ở nhà dì Lâm, khi đó cảm thấy mẹ ruột còn không tốt bằng dì Lâm đâu, cho nên mới trước đây nghịch ngợm liền kêu dì Lâm là mẹ. Không phải chỉ là xưng hô sao, không nghĩ tới mẹ anh ghen tị, đến bây giờ còn canh cánh trong lòng.” Lục Huy vừa nói vừa cười lên.

Lý Nguyên Nguyên nghe xong lại nhíu mi, nói: “Lục Huy, việc này không có gì buồn cười.”

Có thể ở trong lòng Lục Huy, đó chỉ là phụ nữ lòng dạ hẹp hòi, nhưng Lý Nguyên Nguyên vừa nghe liền cảm thấy trái tim băng giá. Bởi vì Lý Nguyên Nguyên cũng từng nghĩ tới tương lai của mình, tình huống của cô rất có thể sẽ giống mẹ Lục Huy. Mẹ Lục Huy là một quân nhân đo vẽ bản đồ vĩ đại, cũng là người không xứng chức mẹ, cả đời bà đối với con có áy náy có yêu thương có bất đắc dĩ. Hiện tại bà nhất định rất hi vọng được con thông cảm, con thấu hiểu. Nhưng hiển nhiên, Lục Huy hiện tại vẫn không có ý thức được, không, anh là một người thông minh, không phải không ý thức được mà là không thêm để ý, cho nên không sao cả, chính là như vậy.

Nghĩ vậy, Lý Nguyên Nguyên cảm thấy mình chảy mồ hôi lạnh, cô nghĩ tới tương lai mình, còn có, ý nghĩ của Lục Huy đối với mình. Anh có thể chấp nhận cô gái giống mẹ làm vợ sao? Anh, từng suy nghĩ qua chưa?

Giờ cơm chiều, dì Lâm trong miệng Lục Huy và con gái đến đây.

Khi Lý Nguyên Nguyên nhìn thấy họ, cô liền hiểu được tiêu chuẩn trước kia Lục Huy nói “một mái tóc dài, mang dép đi nhà tay cầm sạn” là từ đâu. Bởi vì, dì Lâm tóc dài vừa vào nhà liền thay dép sau đó nhiệt tình kêu: “Huy Huy, con đã về!” cô gái trẻ tuổi xinh đẹp một đầu tóc dài bên cạnh cũng ngọt ngào kêu: “Anh Huy, anh đã về ~” hai tiếng kia ấm áp như vậy, giống như thật sự là một thành viên trong nhà về nhà. Lục Huy hiển nhiên rất hưởng thụ, anh lập tức đứng lên tới cửa nghênh đón hai người, cũng nhiệt tình đón họ tiến vào thẳng đến ngồi vào ghế, nụ cười trên mặt anh là thật đang cao hứng và thân thiết.

Lý Nguyên Nguyên không có xem nhẹ trên mặt mẹ Lục Huy hiện lên vẻ phức tạp. Liên quan, trong lòng Lý Nguyên Nguyên cũng cảm thấy tư vị nói không nên lời. Đây là một dấu hiệu không tốt cỡ nào a.

Dì Lâm là người nhiệt tình, ánh mắt giống như đèn pha linh hoạt lại khiếp người. Bà đến trước mặt Lý Nguyên Nguyên nói: “Đây là bạn gái Huy Huy mang về sao?”

Lục Huy ở phía sau cười ha ha: “Đúng vậy. Cô ấy là. . .”

“Dì biết”, dì Lâm đặc ý nói: “Dì đã nghe nói, là Phương Phương? Còn là quân. . .”

“Dì Lâm” Lục Huy vẽ mặt hắc tuyến lập tức cắt ngang: “Đây là Nguyên Nguyên, Lý Nguyên Nguyên, bạn gái con.” Nói xong lập tức đi đến bên người Lý Nguyên Nguyên giống như trấn an nắm tay cô. Lý Nguyên Nguyên đang cố gắng tươi cười.

“À. . . Viên Viên.” Dì Lâm hiển nhiên còn chưa rõ sao phương (vuông) lại biến thành viên (tròn). Bà còn tại suy nghĩ đã bị Lục Huy dời đề tài.

” Nguyên Nguyên, đây là dì Lâm, trước kia anh đã nói với em. Đây là con gái dì Lâm, cùng anh lớn lên, giống như em gái, tên Lâm Lâm.” Lục Huy giới thiệu với Lý Nguyên Nguyên.

Lý Nguyên Nguyên ở trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi: Lục Huy anh giỏi lắm, anh dạy hình học sao? Có tròn có vuông, bây giờ lại có hình thoi! Tuy rằng nói thầm trong lòng, nhưng trên mặt Lý Nguyên Nguyên vẫn duy trì nụ cười thực hoàn mỹ: “Dì Lâm, Lâm Lâm.”

Bữa tối bắt đầu, mọi người đều ngồi xuống vô cùng náo nhiệt ăn cơm, dì Lâm lại quan tâm hỏi các việc vất vả của Lục Huy, Lục Huy cũng có hỏi có đáp. Lý Nguyên Nguyên ở bên cạnh im lặng vừa ăn vừa nghe.

“Này, Nguyên Nguyên a.” Không biết như thế nào dì Lâm liền chuyển tới Lý Nguyên Nguyên.

“A? Dì Lâm?” Lý Nguyên Nguyên dừng bát cơm, trả lời.

Dì Lâm cười đến mắt cong cong: “Ồ trong quân đội làm công việc gì a?”

“Ồ trên núi làm thông tin binh.”

“À, vậy trong nhà cháu làm gì?”

Lý Nguyên Nguyên dừng một chút, vấn đề này nên trả lời mơ hồ hay trả lời rõ ràng? Cô nhìn thoáng qua cha mẹ Lục Huy, dứt khoát nói: “Mẹ trước kia là giáo viên tiểu học, ba trước kia là công nhân nhà xưởng, hiện tại đều về hưu ở nhà.”

Dì Lâm hiển nhiên không nghĩ tới câu trả lời như vậy, trên mặt bị kiềm hãm, không khỏi bật thốt: “Thì ra không phải gia đình xuất thân quân nhân a. Vậy sao cháu lại muốn làm quân nhân? Nữ quân nhân rất vất vả, lại là một cái ở trên núi.” Bà không khỏi vừa nói vừa liếc mẹ Lục Huy một cái. Lý Nguyên Nguyên thấy được.

“Nữ quân nhân có gì không tốt? Họ đều là những cô gái ưu tú nhất.” Ba Lục Huy vẫn không hé răng đột nhiên mở miệng, ông nhìn thoáng qua Lý Nguyên Nguyên liền nhìn chăm chăm vào vợ mình, trong mắt có thông cảm, cũng có tuyệt đối duy trì. Lý Nguyên Nguyên ở bên cạnh nhìn trong mắt nóng lên. Loại tình cảm này không phải chính là thứ cô vẫn chờ mong sao?

Lý Nguyên Nguyên khẽ cười, nâng cao tinh thần nói với dì Lâm có chút xấu hổ: “Kỳ thật không có cao thượng như vậy. Vốn cháu không chuẩn bị thi quân giáo, chỉ là năm cấp ba nhà xưởng cha làm đóng cửa, ông cũng thất nghiệp, thu nhập của mẹ không cao, em trai phải đi học. Cho nên cháu mới nghĩ đến thi quân giáo, bởi vì nơi đó chẳng những không cần đóng học phí còn có trợ cấp.” Lý Nguyên Nguyên thần nhiên nói xong, giống như nói đến chuyện của ai khác, không có một chút khổ sở hoặc kích động.

Một bàn tay vươn qua cầm tay Lý Nguyên Nguyên, “Em yên tâm, về sau chúng ta nhất định sẽ rất hạnh phúc.” Lục Huy hướng cô cam đoan. Hai mắt sáng ngời nhìn thẳng Lý Nguyên Nguyên.

Trên bàn yên lặng vài giây, mọi người mới khôi phục lại.

Dì Lâm thực cảm thán: “Huy Huy a, xem ra con thật sự đã tìm được người mình thích. Ta nhớ rõ trước kia con thường nói trưởng thành quyết không tìm nữ quân nhân làm vợ. Ngay cả lên trung học còn nói con gái mặc quân trang sẽ không giống một cô gái. Hiện tại, đã bị bạn gái mê hoặc.” Nói xong liền vươn tay vỗ về tay Lục Huy Lý Nguyên Nguyên hai người ha ha nở nụ cười. Người bên cạnh cũng đều đáp lời cười hai tiếng, Lý Nguyên Nguyên lại không cười nổi.

Con gái mặc quân trang sẽ không giống cô gái? Vậy cô trong lòng anh. . . .

“Anh Huy,” giọng nói ngọt ngào vang lên, là Lâm Lâm, giọng nói cũng ngọt như người: “Anh phải mời rượu em nha.”

“Vì sao?” Lục Huy thực sững nịch nhìn cô.

“Lúc trước ở nhà chơi đùa, anh luôn nói chờ em lớn lên để tóc thật dài sau đó cưới em làm vợ, hiện tại em đã để tóc thật dài a, nhưng anh đã cô phụ em rồi? Có nên mời rượu em hay không đây!” Sau đó phi thường nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

“Đứa nhỏ này thật sự là.” Dì Lâm vừa cười vừa sững nịch chỉ chỉ đầu cô.

Lục Huy hiển nhiên cũng không cho là thật, hắc hắc cười: “Anh cũng không nghĩ cô nhóc của chúng ta đã trưởng thành rồi, còn có thể uống rượu! Đến, cùng anh làm một ly!”

Hai người cụng ly “cạch” một tiếng, sau đó còn cười nói về chuyện trước kia.

Tối đó, Lý Nguyên Nguyên vẫn im lặng đang ăn cơm, căn cứ lúc cần cô bày ra nụ cười hợp thời nhàn nhạt.

18. Chương 18

Trở lại quân đội, hai người đều vì công việc của mình mà bận rộn. Lý Nguyên Nguyên ngoại trừ bận công tác, trong lòng cũng đè ép một khối đá lớn. Lần này đi nhà Lục Huy khiến cô càng khắc sâu hiểu biết được Lục Huy đối với con gái chân chính yêu thích, anh thích là hình tượng thực nữ. Mà cô không phải, cô sợ hãi chính mình là Lục Huy trong lòng hạ tiêu chuẩn mới chấp nhận cô. Việc này, kiêu ngạo của cô tuyệt không thể chấp nhận, tình yêu của cô đối với anh cũng làm cho cô luyến tiếc để Lục Huy ủy khuất.

Lục Huy là NO. 1 hoàn mỹ trong lòng cô.

Mà bản thân, khiến Lục Huy ủy khuất sao?

Ý niệm này trong đầu không ngừng làm khó Lý Nguyên Nguyên; cô suy nghĩ nếu như thật sự không đạt được tiêu chuẩn hoàn mỹ nhất trong lòng Lục Huy, mình có nên im lặng rời khỏi hay không? Không, không, không, Lý Nguyên Nguyên cô không phải là người như thế. Đối mặt khó khăn bỏ đi là không có khả năng. Cô yêu Lục Huy, phi thường phi thường yêu! Hận không thể biến mình một sợi thất lưng, gắt gao trói chặt anh. Cô mới không rời đi. . . .

Như vậy, vì đạt tới tiêu chuẩn trong lòng Lục Huy bắt mình để tóc dài, tay cầm sạn? Cầm sạn cũng có thể, nhưng làm một quân nhân, để tóc dài là không được. Trừ phi. . . Không, không, không, cô nhiệt tình yêu thương quân doanh, cô thích công việc của mình. Nhưng, nên làm gì bây giờ?

Buổi tối lúc ngủ, Lý Nguyên Nguyên không ngừng thở dài, còn nói mớ. Kỷ Mẫn ngày hôm sau đen hốc mắt lo lắng hỏi: “Có phải chị thật sự điên rồi không?”

Ký túc xá của Lục Huy

Lục Huy lật lịch chọn ngày kết hôn.

“Nguyên Nguyên, em xem ngày này được không?” Lục Huy hỏi Lý Nguyên Nguyên bên cạnh.

Lý Nguyên Nguyên không yên lòng liếc mắt một cái, “Có thể.”

“Vậy ngày này?”

“Được.”

“Em, đây là làm sao vậy?” Lục Huy rốt cục phát hiện không thích hợp, anh thân thiết hỏi.

Lý Nguyên Nguyên giống con chó nhỏ, diễm đạm đáng yêu dựa vào trước ngực Lục Huy, ôn nhu nói: “Lục Huy, anh thật sự thích em sao?”

Lục Huy thâm tình: “Anh yêu em!”

Lý Nguyên Nguyên thực hưởng thụ: “Anh thật sự muốn cùng em kết hôn sao?”

Lục Huy tiếp tục thâm tình: “Đúng vậy, rất muốn, hận chúng ta không thể lập tức kết hôn!”

“Anh thật sự cũng vội vã như vậy sao?” Vui sướng. . . .

“Đương nhiên, hơn nữa anh vội vã muốn tiến hành nội dung cuối cùng của hôn lễ.”

“Nội dung cuối cùng?” Nội dung cuối cùng của hôn lễ? Đưa vào động phòng? !

Lý Nguyên Nguyên (): không thể câu thông!

Hôm nay, Lục Huy ăn cơm cùng các phân đội trưởng, điện thoại của anh vang lên. Lục Huy vừa thấy là Lý Nguyên Nguyên, lập tức đứng lên xoay người ra ngoài tiếp. Các phân đội trưởng đều là bộ đội đặc chủng vĩ đại, vui tươi hơn hờ dửng dưng thẳng lỗ tai nghe lén.

“Được, em chuẩn bị anh nhất định thích.”

“Nhất định nhất định, anh cam đoan đi, anh sẽ đưa người đến cổ vũ cho các em!”

“ . . ”

“ . . ”

—— Một số lời tâm tình.

Lục Huy trở lại bàn, mặt mày hồng hào.

Một phân đội trưởng nói: “Đội trưởng, có việc vui gì à?”

Lục Huy cười: “Tuần sau quân đội chúng ta không phải có trình diễn văn nghệ gì đó sao, liên đội của Nguyên Nguyên muốn biểu diễn thời trang, còn nói nhờ bạn tìm giáo viên chuyên nghiệp đến huấn luyện, bảo tôi nhất định phải đến xem, quyết không thể nửa đường đi toilet.”

“Ha ha ha. . .” Mọi người vừa nghe đều nở nụ cười: “Liên đội của chị dâu mỹ nữ nhiều, hơn nữa người người đáng người siêu tốt, dù thế nào tôi cũng nhận!” Nói xong lại một phen cười vang.

Buổi biểu diễn văn nghệ

Ở đại lễ đường của quân bộ, có thủ trưởng, có quan binh các đơn vị, có người nhà, nơi nơi vô cùng náo nhiệt tất cả đều là người. Rất nhiều người đều chờ mong tiết mục của liên binh nữ núi Thiên Phong, lần trước biểu diễn vì các cô thắng được một đám FANS, hiện tại lại đồn đãi có trò hay. Người người đều mở mắt sáng rực chờ.

Tiến hành đến một nửa, nữ giới thiệu chương trình đi ra, trên mặt cô mang theo nụ cười sung sướng: “Sau đây là một tiết mục tin tưởng mọi người nhất định chờ mong đã lâu!” Quả nhiên, dưới đài lập tức xôn xao, vô số cổ bắt đầu vươn, ý đồ vì ánh mắt tìm một vị trí tốt.

Người giới thiệu chương trình tiếp tục nói: “Nữ binh, vì công việc cần, các cô đem vẻ đẹp của mình hàng năm che giấu dưới quân trang. Hôm nay, các chiến hữu của liên nữ binh núi Thiên Phong muốn triển lãm phong thái phái nữ của nữ binh cho chúng ta xem! Mời thưởng thức tiết mục biểu diễn thời trang !”

Dưới hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Theo âm nhạc êm dịu vang lên, màn che từ từ mở ra. Từ giữa cho đến hai bên, người xem miệng lần lượt mở lớn.

Trên đài đứng bốn bình hoa! Không không, là cô gái giống bình hoa, các cô mang giày cao 7 cm, mặc sườn xám dài vừa người, một bộ nền trắng hoa đỏ, một bộ xanh ngọc viền thêu chỉ vàng, một bộ hồng nhạt in hoa và một bộ vàng nhạt hoa vờ. Người người ngẩng đầu uốn ngực, dáng người thon dài, thắt lưng cùng đường xong hình chữ S đều hiện ra.

“Đêm Thượng Hải, đêm Thượng Hải, bạn là thành không ngủ. . .” Theo âm nhạc vang lên, hai cô gái ở giữa đi giày cao gót chậm chậm tiến về phía trước.

Lục Huy ở dưới đài cười đến thực vui vẻ, trên đài mặc sườn xám trắng hoa đỏ đang đi tới không phải chính là Nguyên Nguyên nhà anh sao? Thật xinh đẹp! Dáng người thật tốt! Xem tóc kia còn cố ý uốn cong, tuy rằng là tóc ngắn, nhưng hơi uốn phối với kẹp tóc nhỏ lóe sáng, lại phối với sườn xám liền thân, quả thực chính là danh viện trong đêm Thượng Hải!

Chi đội trưởng bên cạnh huých huých anh: “Đội trưởng, chị dâu thật xinh đẹp!”

Lục Huy cười thấy rằng, rất đặc ý: “Đương nhiên!”

Hai mỹ nữ trên đài chạy tới trước sân khấu, xoay người một cái.

“Oa!”

Một đám người ánh mắt đều lộ ra! Xoạt

xoạt cao như vậy! Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa đã thấy đuôi rồi! Chưa thấy rõ, còn chưa thấy rõ. Đáng tiếc người ta đã đi trở về. Đợi, đợi nhóm thứ hai. tất cả phái nam đều sôi trào, nhất là máu nóng của bọn họ. Chỉ có thủ trưởng còn bình tĩnh: “Lý Khả này thật đúng là. . .”

Lục Huy miệng há hốc, choáng váng!

Đây chỉ có anh có thể xem a. . . . Kháng nghị! Kháng nghị!

Đội Lý Nguyên Nguyên lần thứ hai đi ra đã thay đổi phong cách, lần này là Tây Âu cổ phong. Cô mặc trang phục công chúa, váy bông, lộ vai và một phần ngực, một cái mũ thật to có gắn hoa, tay cầm ô hoa nhỏ. Liền giống một mỹ nữ quý tộc thật sự của Châu Âu cổ điển.

Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Lục Huy mắt đều đỏ. Anh thấy được, anh thấy được loáng thoáng trước ngực Lý Nguyên Nguyên, hình như có rãnh nhỏ như có như không. Khẳng định cũng có người thấy được! Hừ! Hừ!

Khi Lý Nguyên Nguyên đi ra lần thứ ba, Lục Huy cơ hồ muốn học máu. Toàn thân cô mặt lễ phục dạ hội màu đen bóng, trước sau hai chữ V lớn thật sâu, đôi môi màu đỏ mọng càng phát ra đỏ tươi gợi cảm, mê hoặc như Monroe. Khiến người ta chảy máu mũi là bộ ngực cup C của Nguyên Nguyên lay động theo từng bước chân. Lục Huy rất rõ ràng đó đều là hàng thật, đó đều là của nhà anh cất chứa riêng a, anh kiêu ngạo, anh lo lắng, hiện tại anh mâu thuẫn, phiền toái nhất là hiện tại anh nóng máu! Anh nhìn xem người bên cạnh người xa xa hầu như đều nóng máu! Có người đã chảy nước miếng xuống đất!

Mẹ nó!

Lục Huy vừa quay đầu lại: “Gọi cho ta — chị dâu!”

Dưới đài một tổ đội năm hình vuông lớn tiếng hô: “Chị dâu!”

Lý Nguyên Nguyên đang đi trên đài bị một tiếng “chị dâu” làm hoảng sợ, nhưng rất nhanh liền hiểu được. Cô nhận không được khiến khoe miệng cong nhàn nhạt.

Nụ cười nhàn nhạt trên môi đỏ mọng liền đẹp giống như tiên nữ không thuộc nhân gian khói lửa cười với người phàm, xinh đẹp như vậy, ấm lòng người như vậy. Lục Huy nghĩ đó nhất định là vẻ đẹp cả đời anh đều không quên.

Sau khi nhóm người mẫu đi vào hậu đài, đội trưởng Lý Khả theo nhạc đi ra, cô mặc quân trang cầm micro trong tiếng nhạc thâm tình đọc diễn cảm: “Trong biển người mờ mịt ta là ai? Trong bọt sóng cuộn trào ta là ngọn sóng nào? Trong đại quân chinh phục vũ trụ, yên lặng kính dâng chính là ta. Trong dòng sông sự nghiệp huy hoàng, vĩnh viễn cuộn trào chính là ta. Không cần người ca tụng ta; không khát vọng người báo đáp ta; ta đem ánh sáng hòa vào tổ quốc núi sông!”

Lúc này, tất cả người mẫu đều từ sau đài đi ra. Lần này, toàn bộ các cô mặc trang phục như nhau, xếp thành hàng đứng. Lục Huy liếc mắt một cái liền thấy Lý Nguyên Nguyên, môi cô vẫn đỏ mọng tiên diễm như vậy.

“Mặc!” Lý Khả ra lệnh một tiếng. Mọi người lưu loát từ dưới chân cầm lấy mũ đã sớm chuẩn bị, đội lên, tóc uốn xinh đẹp cùng kẹp tóc trong nháy mắt đều biến mất trong mũ sắt; tay vừa chùi, mặt mọi người nháy mắt biến thành đủ mọi màu sắc, Lý Nguyên Nguyên môi đỏ mọng cũng bị đen vàng thay thế. Người dưới đài đã không nhận ra ai là ai, càng khiếp sợ với biến hóa như thế.

Giọng nói của Lý Khả lại vang lên: “Chúng ta là bướm bướm xinh đẹp, chúng ta yêu quân trang xanh, vì quân trang xanh này, chúng ta có thể không phải người vợ hoàn mỹ, chúng ta có thể không phải người mẹ hoàn mỹ, chúng ta có thể không phải người con hoàn mỹ, nhưng chúng ta yêu quốc gia của chúng ta, yêu của thân nhân chúng ta, vì mọi người cùng mọi nhà, chúng ta là nữ nhân, chúng ta cũng là quân nhân.” Nói đến đây, Lý Khả quay đầu đối mặt với các binh lính của cô lớn tiếng nói: “Chúng ta.”

“Nhiệt tình yêu thương tổ quốc! Hiến thân cho quốc phòng! Không oán không hối!” Tất cả nữ binh cùng nhau la lớn, giọng nữ thanh thúy quanh quẩn trên không đại lễ đường thật lâu không ngừng.

“Cúi chào!” Lý Khả ra lệnh một tiếng, tất cả nữ binh chỉnh tề thực hiện quân lễ tiêu chuẩn. Dưới đài rất nhiều quan binh đều tự giác đứng lên, cũng trả về một cái quân lễ, trong mắt lóe nước mắt.

Khi nhóm người mẫu liên nữ binh núi Thiên Phong xếp hàng kết cục, trong lễ đường bộc phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt rung trời!

19. Chương 19: Chương Cuối

Hôm sau ở ký túc xá của Lục Huy, hai người thảo luận công việc chuẩn bị kết hôn. Lý Nguyên Nguyên lật xem giới thiệu khách sạn, Lục Huy nằm trên giường nhìn lưng Lý Nguyên Nguyên mỉm cười, thuận tay vuốt vuốt tai cô. Giật nhẹ tóc cô. Sờ sờ đầu cô. . . .

Lý Nguyên Nguyên chịu không nổi, lắc lắc đầu: “Lục Huy, anh làm gì đó?”

Lục Huy lười biếng: “Giỡn mèo.”

Lý Nguyên Nguyên cắn răng bất đắc dĩ. Nghẹn trong chốc lát, nhớ tới mục đích hôm nay tìm đến anh. Trầm quyết tâm thấp giọng nói: “Ngày hôm qua, anh có xem em biểu diễn không?”

“Ừ.”

“Thế nào?”

Lục Huy ngồi dậy: “Rất phấn khích nha.”

Lý Nguyên Nguyên giả vờ không thèm để ý hỏi: “Còn gì nữa?”

Đội nửa ngày không có hồi âm, Lý Nguyên Nguyên ngẩng đầu nhìn Lục Huy, chỉ thấy anh đang mỉm cười nhìn cô: “Có phải em muốn hỏi anh đối với em làm quân nhân có suy nghĩ gì hay không?” Ngày đó sau khi máu nóng trở về, Lục Huy vốn đang nhớ lại tiệc tối rất phấn khích, nhưng lại vừa nghĩ đến tiết mục này là Lý Nguyên Nguyên sắp xếp, anh rất nhanh liền hiểu được ý của Lý Nguyên Nguyên.

Lý Nguyên Nguyên nghe xong lời anh nói lập tức gật gật đầu, cô thật muốn biết ý nghĩ của Lục Huy.

“Anh duy trì em tiếp tục làm quân nhân!” Lục Huy nói rất nghiêm túc.

“Thật vậy chẳng?” Lý Nguyên Nguyên không dám cao hứng quá nhanh, “Nhưng anh không phải đối với mẹ anh. . . không quá thấu hiểu sao?” Anh không phải đã nói mới trước đây mẹ luôn không ở bên người, cho nên rất có ý kiến vân vân.

“Khi đó còn nhỏ, không hiểu chuyện. Chờ anh lên quân giáo, từ từ liền thấu hiểu ẹ.” Lục Huy nói.

Lý Nguyên Nguyên nghe xong nhẹ nhàng thở ra, “Em thấy anh đối với mẹ anh không thân thiết như vậy, ngược lại anh đối với dì Lâm kia dường như rất tốt, em còn tưởng rằng anh vẫn còn để ý.”

“Không có. Cho nên anh liền nói phụ nữ các em lòng dạ hẹp hòi. Anh với mẹ anh từ nhỏ vốn không có thói quen thân thiết, trưởng thành bảo anh thấy mẹ liền đi lên ôm, việc này sao mà làm được? Còn dì Lâm từ nhỏ liền rất tốt với anh, dì thật sự đối với anh như con vậy, rốt cục anh không thể nói thông cảm ẹ ruột liền chẳng quan tâm dì Lâm chứ.”

Tảng đá trong lòng Lý Nguyên Nguyên rốt cục rơi xuống: “Có nghĩa là nói anh cũng thông cảm em làm quân nhân, hơn nữa duy trì em tiếp tục làm?”

“Đúng vậy.”

“Đời sau của chúng ta có bị ảnh hưởng hay không?” Còn chưa gả đâu, Lý Nguyên Nguyên đã bắt đầu lo lắng vấn đề đời sau, phụ nữ a phụ nữ. . .

“Sẽ không, trước kia thời mẹ anh là vì thật sự rất thiếu kỹ thuật binh như bà. Hiện tại nhân tài còn nhiều mà, liên đội các em không phải nói lại có tân sinh viên muốn tới sao? Tình huống của chúng ta khẳng định sẽ tốt hơn nhiều.”

“Lục Huy. . .” Lý Nguyên Nguyên không có khúc mắc giờ phút này giống con mèo chôn trong lòng Lục Huy làm nũng.

” Nguyên Nguyên, chúng ta lập tức kết hôn đi.”

Tốt, thật tốt quá!

Nhưng. . . . Lục Huy. . . sao anh hiện tại liền gấp hạng mục cuối cùng của hôn lễ thế?

Lý Nguyên Nguyên và Lục Huy cử hành hôn lễ long trọng, Lý Nguyên Nguyên giống đóa hoa ôm cánh tay Lục Huy cười từ đầu đến cuối, cái miệng nhỏ không hề khép lại, Kỷ Mẫn làm phù dâu ở bên cạnh lo lắng nói: “Chị Nguyên Nguyên, chị thật sự không điên. . . Không có việc gì chứ? Hay là chị trang điểm quá dày nên chị phải cười? ...”

Thời điểm cô dâu quăng hoa, hoa có chút lệch, nhưng đồng chí Kỷ Mẫn anh dũng dám đột phá vạn trọng khó khăn bắt được hoa.

Cô quay đầu cả giận nói với Dương Tiểu Dũng: “Em đã đoạt được hai lần! Anh rốt cuộc có kết hôn với em hay không?!”

“Kết, chúng ta kết hôn đi!” Dương Tiểu Dũng lập tức nhảy ra hứa hẹn! Người bên cạnh cười ha ha.

Rốt cục, ba vị nữ sĩ đạt tiêu chuẩn kết hôn muộn của liên binh nữ núi Thiên Phong, trong năm nay đều kết hôn thành công!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-di>